

เมื่อฝนซา...
ท้องฟ้าจะเปลี่ยนสีเสมอ

ใกล้ฝนโปรย

ศศพร แก้วผักแว่น

हितชนาปราช

เรื่องและภาพ : ศศพร แก้วผักแว่น

หลังฝนโปรย

เรื่องและภาพ : ศศพร แก้วผักแว่น

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารบัญ

บทนำ	๙
๑. คื่นฝนโปรย	๑๔
๒. วันทที่ฟ้าสีเทา	๒๒
๓. หัวใจที่บอบช้ำ	๓๓
๔. ทางเดินใหม่	๔๓
๕. แผลที่ยังไม่จางหาย	๕๖
๖. แผนล่อลือออกจากถ้ำ	๖๕
๗. ท้องฟ้าเปลี่ยนสี	๗๘
๘. เพียงหนึ่งยืม	๙๑
๙. ฝนตั้งเค้า	๑๐๒
๑๐. ฝนโปรยอีกครั้ง	๑๑๑
๑๑. เอกซเรย์ใจ	๑๒๑
๑๒. หัวใจนำทาง	๑๓๒
๑๓. อยู่ทีใจ	๑๔๓
๑๔. ตกตะกอนความคิด	๑๕๖
๑๕. เริ่มใหม่อีกครั้ง	๑๖๕
๑๖. กิจกรรมใหญ่ของโรงเรียน	๑๗๔
๑๗. สะพานสายรุ้ง	๑๘๕
บทส่งท้าย	๑๘๙

แต่ พี่ชายของฉัน
และ
เด็กน้อยผู้มีหัวใจที่งดงามทุกคน

บทนำ

บรรยากาศยามค่ำจางขึ้นไปด้วยสายฝนที่โปรยปราย สายลมเย็นพัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างไม้ที่เปิดไว้เพื่อระบายอากาศในห้องนอน

“แม่ขา...” หนูน้อยซึ่งม้วนตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนา ส่งเสียงเรียกเมื่อเห็นแม่ของตนเดินเข้ามาในห้อง

“ว่าไงจ๊ะ” น้ำเสียงอ่อนโยนตอบพร้อมกับกระชับอ้อมกอดคนตัวเล็กทันทีที่ถูกโถมตัวเข้าไป

“วันนี้ฝนตกทั้งวัน หนูไม่ชอบเลยคะ”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“เพราะมันทำให้หนูอดไปเล่นข้างนอกนะสิคะ!”

หญิงสาวเพียงยิ้มอย่างเอ็นดูเมื่อเห็นท่าทางกระเจ้ากระงอของลูกน้อยที่กำลังงอแง เพราะตลอดทั้งวันนี้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกอย่างที่ใจนึกไม่ได้

“ไม่แงงสิจะเด็กดี ถึงวันนี้จะอดเล่นแต่พุงนี้ค่อยออกไปเล่นก็ได้ไม่ใช่”

หนูน้อยทำหน้าอยู่อย่างไม่ค่อยพอใจในคำตอบก่อนจะถามขึ้นว่า “แล้วถ้าพุงนี้มันยังไม่หยุดตกล่ะคะ”

“งั้นก็ค่อยออกไปเล่นวันมะริินตีมัย”

หนูน้อยมองหน้าแม่ของตนอย่างครุ่นคิดแล้วถามต่อว่า “แล้วถ้าวันมะริินก็ยังไม่หยุดตกอีกล่ะคะ”

คราวนี้หญิงสาวไม่ได้ตอบลูกน้อยในทันที เธอเพียงขยับผ้าห่มให้เข้าที่ก่อนเอนตัวลงนอน โดยมีลูกน้อยเอนตัวตามลงมาหนุนนอนที่แขนข้างหนึ่งของตนด้วย

“ถามเยอะอย่างนี้เพราะยังไม่อยากนอนใช่มัยเรา”

“เปล่านะคะ ก็หนูอยากรู้นี่นา” คนที่ถูกรู้ทันรีบปฏิเสธทันทีก่อนจะยิ้มอย่างอออดอันจนผู้เป็นแม่อดที่จะเอื้อมมือไปยีหัวลูกน้อยเบา ๆ อย่างเอ็นดูไม่ได้

“จะ ๆ อยากรู้ก็อยากรู้...เมื่อกี้หนูถามว่า ถ้าวันมะรืนฝนก็ยัง
ไม่หยุดตกอีกไหม๊ยะ”

หนูน้อยพยักหน้ารัว ๆ แทนการตอบพร้อมจ้องมองผู้เป็นแม่
ด้วยดวงตาใสแจ๋วอย่างคนอยากรู้เต็มที

“หนูก็จะอดออกไปเล่นข้างนอกจนกว่าฝนจะหยุดตกยังไง
ละจะ”

หญิงสาวยิ้มตอบพร้อมดวงตาที่เปล่งประกายหยอกล้อ แต่
กลับทำให้คนที่รอฟังคำตอบผิดหวังไม่ได้ ก่อนจะเริ่มตัดพ้อจน
ผู้เป็นแม่ถึงกับหลุดคำ

“แล้วถ้ามันไม่หยุดตกเลย หนูคงไม่อดออกไปเล่นตลอดเลย
หรือคะ”

“โถ! เด็กดี ฟังแม่นะคะ” น้ำเสียงอ่อนโยนหยุดลงเพียงครู่ก่อน
จะเอ่ยต่อว่า “ต่อให้ฝนจะตกนานแค่ไหน มันก็ไม่มีวันตกไปได้ตลอด
หรอกลูก”

“จริงหรือคะ”

“จริงจ่ะ เพราะโลกของเรามีฤดูกาล ไม่นานมันก็จะเปลี่ยนไป
ตามสภาพอากาศที่เจอ เหมือนกับอะไรหนูรู้ไหม”

“อะไรหรือคะ” หนูน้อยส่ายหน้าตอบ

“ก็...ชีวิตของคนเราไงล่ะ ที่มีขึ้นก็ต้องมีลง ฝนเองก็เหมือนกัน ที่มีตกก็ต้องมีหยุด ดังนั้นไม่มีฝนที่ไหนจะตกได้ทุกวันแล้วทำให้หนูอดออกไปเล่นข้างนอกหรอคะจ๊ะ”

“เฮ้! ถ้าอย่างนั้นหนูก็อยากให้มันหยุดตกซะพຽងนี้เลย จะได้ออกไปเล่นเร็ว ๆ”

หนูน้อยโผล่เข้ากอดแม่ของตนอย่างดีใจ พลางยิ้มจนดวงตาที่เคยกลมโตหยีลงจนคล้ายกับสระอิ

“อย่างนี้ก็นอนได้แล้วใช่ไหมจ๊ะ พຽងนี้จะได้รีบออกไปเล่นถ้าฝนหยุดตกแล้ว”

“ยังไม่นอนไม่ได้หรือคะ” หนูน้อยยิ้มอย่างอดอ้อน

หญิงสาวถอนหายใจเบา ๆ พลางลูบผมที่นุ่มลื่นของลูกช้า ๆ

“ก็ได้จ๊ะ...งั้นระหว่างที่หนูยังไม่่วงนอนแม่เล่าอะไรให้ฟังดีมัย”

“ดีค่ะ ๆ”

“อืม ไหน ๆ วันนี้เราก็คุยถึงเรื่องของฝนแล้ว ถ้าอย่างนั้นแม่เล่าเรื่องของคน ๆ นี้ให้ฟังดีกว่า”

“ใครหรือคะ” หนูน้อยจ้องมองผู้เป็นแม่และรอฟังเรื่องเล่าอย่างใจจดใจจ่อ

“คนที่ไม่ชอบฝนเหมือนหนู ิงลูก และดูเหมือนว่าเขาจะทั้งเกลียดและกลัวฝนมาก ๆ เลยละจ๊ะ”

“โอ้โฮ... แสดงว่าเขาจะต้องอยากออกไปเล่นมาก ๆ เลยใช่ไหมคะ พอฝนตกเขาเลยไม่ชอบเอามาก ๆ”

“เปล่าหรือจ๊ะ” หญิงสาวส่ายหน้าเบา ๆ “เขาไม่ชอบฝนไม่ใช่เพราะมันทำให้ออกไปเล่นไม่ได้เหมือนลูกหรอคะจ๊ะ แต่เพราะมันทำให้ชีวิตของเขา...”

หนูน้อยขมวดคิ้วมุ่นเมื่อผู้เป็นแม่หยุดเล่าราวกับจะแก้งคนที่กำลังตั้งใจฟัง แต่เพียงไม่นานน้ำเสียงอ่อนโยนที่คุ้นเคยของแม่ก็เริ่มเอื้อนเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“เพราะฝนทำให้ชีวิตของเขา... พลิกผันไปตลอดกาลต่างหาก”

๑

คืนฝันไปรย

ในวันที่มีฝนตกมักจะทำให้ท้องฟ้าดูมืดเร็วกว่าปกติ ท้องถนนของเย็นวันนี้จึงเกือบจะมีตสนิทหากไม่ได้เสาไฟจากสองข้างทางช่วยให้แสงอยู่

รถมอเตอร์ไซด์กลางเก่ากลางใหม่แล่นไปตามถนนอย่างไม่รีบร้อน ร่างเล็กของเด็กหญิงผมเปียที่นั่งซ้อนหลังพยายามดึงชายเสื้อกันฝนให้คลุมปิดกระโปรงตัวโปรดที่ไหลออกมาเพราะกลัวว่าจะเปียกฝน

“ป๊ออย่าชุกชุกชุกสิลูก ถนนมันลื่น เดี่ยวก็ได้พากันล้มพอดี” เด็กหญิงเจ้าของชื่อ ‘บี’ หยุดมือจากสิ่งที่กำลังทำอยู่ทันทีเมื่อได้ยินเสียงบ่นอุ้อี้ดังผ่านหมวกกันน็อกของพ่อ แต่เพียงไม่นานนก็อดที่จะทำเช่นเดิมไม่ได้ โดยการขยับชายเสื้อกันฝนที่ร่นขึ้นมาให้กลับลงไปคลุม

กระโปรงผ้าฝ้ายสีชมพูหวานซึ่งได้รับเป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อและแม่เมื่อปีก่อน นั่นจึงทำให้ปีหวนกระโปรงตัวนี้มาก หากไม่ใช่เพราะวันนี้เป็นวันเกิดของแม่ เด็กหญิงก็คงจะไม่หยิบมันขึ้นมาสวมใส่อย่างแน่นนอน

และใช่...วันนี้คือวันเกิดของแม่ ปีกกับพ่อจึงตกลงกันว่า จะซื้อเค้กเพื่อนำมาเซอร์ไพรส์ โดยจะแอบขี่รถออกไปซื้อระหว่างที่แม่กำลัง่วนอยู่กับการทำอาหารเย็น ดูเหมือนว่าทุกอย่างกำลังดำเนินไปได้ด้วยดีจนกระทั่งระหว่างทางกลับบ้านที่ฝนเจ้ากรรมซึ่งตั้งเค้ามายู่งก่อนหน้าทีปีกกับพ่อจะออกจากร้านขายเค้กดันเริ่มโปรยเม็ดลงมาเบา ๆ เสียก่อน แม้ว่ามันจะไม่ได้ลงเม็ดหนักแต่การที่ได้สัมผัสกับความเปียกชื้นจากละอองฝนก็ทำให้รู้สึกไม่สบายตัวได้ แต่ก็ยังดีที่ได้เบาะรถของพ่อดีมีเสื้อกันฝนพลาสติกสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินอยู่พอดีจึงยังพอช่วยกันฝนให้ทั้งสองคนได้ในระดับหนึ่ง

สายฝนที่ยังคงโปรยเม็ดลงมาอย่างต่อเนื่องทำให้พื้นถนนเปียกชุ่มไปด้วยหยาดน้ำ สองข้างทางที่เคยสว่างเพราะแสงจากเสาไฟเริ่มมืดลงเมื่อรถกำลังจะหักเลี้ยวเข้าสู่ทางแยกซึ่งมีความสว่างไม่มากพอ เนื่องจากเสาไฟบางต้นกำลังอยู่ในช่วงซ่อมแซมมากกว่าสองอาทิตย์แล้ว

“มิดจังเลย หนูกลัว” ปีบอกเสียงแผ่วพร้อมกระซิบอ้อมกอดพ่อให้แน่นขึ้นอีก

“เดี๋ยวเลี้ยวเข้าซอยไปได้ก็ใกล้ถึงบ้านเราแล้วลูก” พ่อพูดปลอบขณะเปิดไฟเลี้ยวกระพริบไว้ตลอดเวลาที่กำลังจะเลี้ยวเข้าซอย แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเมื่อจู่ ๆ ก็มีรถกระบะคันใหญ่ขับปาดหน้าด้วยความเร็วจนทำให้รถมอเตอร์ไซด์ที่กำลังจะเลี้ยวเข้าซอยตัดสินใจเร่งความเร็วเพื่อหักหลบไว้ได้ทันท่วงที หากแต่เพราะถนนลื่นจนรถเสียการทรงตัวเกินจะควบคุมได้พุ่งชนกับต้นไม้ใหญ่ข้างทางเต็มแรง

ขณะที่ร่างของคนขับอัดเข้ากับต้นไม้อย่างจัง ร่างเล็กของเด็กหญิงที่นั่งซ้อนหลังกลับลอยออกจากมอเตอร์ไซด์แล้วกระเด็นเข้าสู่พวงห้อยที่ไม่ไกลกันนัก

เมื่อฝนที่โปรยปรายเบา ๆ เริ่มเทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา เสียงของฝนที่ตกกระทบลงสู่พื้นดังก้องอยู่ในหูของบีไม่ไปไหน เด็กหญิงพยายามลืมหูลืมตาอย่างสุดกำลังเพื่อจะมองหาพ่อของเธอ แต่จั้นแล้วจนวนรอดก็ทำไม่ได้เมื่อภาพตรงหน้าเริ่มพร่ามัว เปลือกตาที่หนักอึ้งค่อย ๆ ปิดลงช้า ๆ พร้อมกับสติที่ค่อย ๆ เลือนรางเต็มที่ จนสุดท้ายก็ไม่สามารถเห็นได้อีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างพลันดับลงจนเด็กหญิงไม่รับรู้อะไรต่อจากนั้นอีกเลย

หลังจากอุบัติเหตุในวันนั้น ชีวิตของบีก็พลิกผันไป เธอต้องกลายเป็นเด็กพิการ เพราะตั้งแต่ช่วงล่างของลำตัวลงไปขยับเคลื่อนไหวไม่ได้ เนื่องจากแรงกระแทกตอนที่กระเด็นออกมาจากรถมอเตอร์ไซด์ทำให้กระดูกสันหลังของเธอหักและแตกละเอียดจนไปเบียดทับเส้นประสาท ส่วนพ่อของเธอนั้นก็เสียชีวิตคาที่เพราะกระดูกคอหัก

ตลอดเวลาหลายเดือนที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล บีเสียใจจนร้องไห้เกือบตลอดเวลา ยิ่งช่วงไหนที่มีฝนตกเด็กหญิงจะเริ่มกรี๊ดร้องและเอาแต่เพ้อถึงพ่อจนคล้ายกับว่าเธอกำลังเห็นภาพเหตุการณ์ในวันนั้นซ้อนทับขึ้นมา

“กินน้อยนะลูก” แม่พูดขณะตักข้าวต้มขึ้นจ่อที่ปากของบี แต่เด็กหญิงเพียงปรายตามองนิ่ง ๆ ไม่ยอมขยับปากเลยแม้แต่หน่อย

แม่ถอนหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนวางช้อนลงในถ้วยตามเดิม

อุบัติเหตุในครั้งนั้นทำให้บีเปลี่ยนไปมาก จากเด็กที่เคยสดใส ร่าเริง และมีรอยยิ้มอยู่เสมอกลายเป็นเด็กที่เอาแต่เซื่องซึม ข้าวปลาไม่ค่อยกินจนร่างกายผ่ายผอม ไม่แจ่มใสเหมือนแต่ก่อน ภาพที่เห็นสะท้อนในอกของคนเป็นแม่จนแทบจะกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ก่อนจะรีบลุกพรุดเดินหนีออกมาทันที น้ำตาที่เคยกลั้นไว้กลับไหลลงราวกับทำนบแตกเมื่อเท้าก้าวเข้าถึงเขตห้องน้ำ

“ทำไมนะ...ทำไม!” เธอสะอื้นใจแทบขาด รู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน เจ็บที่ต้องสูญเสียหัวหน้าครอบครัวอย่างกะทันหันและเจ็บเป็นสองเท่าเมื่อได้รับรู้ว่าลูกสาวคนเดียวยังต้องกลายเป็นเด็กพิการไปตลอดชีวิต นั่นทำให้เธอแทบจะไปไม่เป็นหากไม่ใช่เพราะลูก ชีวิตนี้ก็ไม่รู้จะอยู่ต่อไปทำไม สู้ตายไปพร้อมกับสามีนั้นยังจะดีเสียกว่า

ย่างเข้าสู่เดือนที่หกของการรักษาตัวและทำกายภาพบำบัด อาการของบีก็ดีขึ้นตามลำดับจนสามารถกลับมาพักฟื้นต่อที่บ้านได้

แม้ว่าอาการทางกายจะดีขึ้นแต่อาการทางใจของบีกลับแย่ลง เด็กหญิงหงุดหงิดตัวเองทุกครั้งที่ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ จนบางครั้งก็เฉลพลาดใส่คนใกล้ชิดอย่างไม่รู้ตัว

“ไม่ใช่แล้ว!” บีแหงอย่างเหลืออด “ทำยังไงมันก็ใส่ไม่ได้”

แม่สายหน้าซำ ๆ พร้อมบอกด้วยเสียงแผ่วเบา “ลองอีกครั้งสิบี ถ้าทำบ่อย ๆ เดี่ยวหนูก็ทำได้เอง” ก่อนจะหยิบกางเกงยางยัดขาสั้นที่ถูกล้างพื้นเมื่อสัปดาห์ก่อนมาส่งให้ลูกสาวอีกครั้ง

‘หากไม่ลองให้ลูกหัดช่วยเหลือตัวเองตั้งแต่ตอนนี้ วันใดที่ตนเกิดเป็นอะไรไปลูกจะได้ไม่ลำบาก’ แม่คิดต่อในใจขณะจ้องมองไบหน้าบูดบึ้งของบี

“ก็หนูบอกแล้วว่าทำไม่ได้” เด็กหญิงสะบัดเสียงใส่แต่เมื่อเห็นไบหน้าที่เรียบนิ่งของแม่จ้องมองอยู่ก็ทำให้เธอเริ่มเบะปากเหมือนอยากจจะร้องไห้ก่อนจะขอมยื่นมือไปปรับกางเกงจากแม่มาลองใส่เองอีกครั้ง

ความท้อทุกทีจากการเอามือข้างหนึ่งยันเตียงไว้เพื่อยกตัวขึ้นแล้วใช้มืออีกข้างหนึ่งดึงขอบกางเกงขึ้นมาที่เอวเป็นเรื่องที่ยากมาก หากในยามปกติก่อนที่ร่างกายของเธอจะเป็นเช่นนี้มันเป็นเรื่องที่ง่ายตายเสียจนไม่เคยคิดว่ามันจะกลายเป็นเรื่องยากและทำให้ท้อได้

ถึงเพียงนี้ เด็กหญิงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหอบพร้อมพยายามดึง
กางเกงขึ้นลงอยู่หลายรอบจนแทบจะหมดแรงอยู่รอมร่อ แต่ในที่สุดเธอ
ก็สามารถใส่กางเกงด้วยตัวเองได้ก่อนช่วงเวลาที่จะถอดใจอย่างพอดิบ
พอดี

“เห็นไหมว่าหนูทำได้”

“แต่มันยากมากเลย...”

“ไม่มีอะไรยากเกินความพยายามของเราหรอกนะลูก”

ปีสัปดาห์น้อย ๆ ให้แม่ก่อนจะมองเห็นไปยังท้องฟ้าผ่านทาง
หน้าต่างที่เปิดเอาไว้ มันจะจริงอย่างที่แม่พูดหรือไม่ เด็กหญิงก็ไม่ใส่ใจ
นักเพราะตอนนี้เธอเหนื่อยเกินกว่าจะมานั่งใส่ใจกับอะไรทั้งนั้น

เด็กหญิงหลับตาลงช้า ๆ ไม่นานเธอก็เริ่มสะอึกสะอื้นและ
พึมพำกับตัวเอง “หนูเป็นเด็กดี เชื่อฟังพ่อกับแม่ ไม่เคยขี้มดหรือ
ตบยุงสักตัว แต่ทำไมต้องเป็นหนู ทำไมฟ้าต้องใจร้ายกับหนูด้วย”

ปีเชื่อตามที่คุณครูและพ่อกับแม่สอนไว้มาตลอดว่าคนทำดีจะ
ได้เจอกับสิ่งดี ๆ แต่จากเหตุการณ์ที่ผ่านมากลับทำให้ความเชื่อของ
เธอสั่นคลอน หากทำดีแล้วได้ดีมีอยู่จริง เหตุใดจะต้องเป็นเธอที่ไม่เคย
คิดร้ายต่อใครแต่กลับต้องมาพบเจอกับเรื่องร้าย ๆ เช่นนี้ด้วย

น้ำตาที่คลอเต็มบ่าไหลหยดลงมาอาบแก้มทั้งสองข้าง เด็กหญิงยกมือขึ้นปิดหน้าแล้วร้องไห้จนตัวโยน แม่เห็นดังนั้นจึงโผเข้ากอดลูก โดยใช้มืออีกข้างลูบหลังของอีกฝ่ายไว้อย่างแผ่วเบาเพื่อปลอบประโลมให้ลูกสงบลง

เวลาผ่านไปเท่าไรไม่มีใครใครจะสนใจ สองแม่ลูกยังคงกอดกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเสียงร้องปนสะอื้นเหลือแค่เสียงลมหายใจสม่ำเสมอของคนที่ถูกตัวอยู่ในอ้อมกอด ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงได้หลับไปแล้ว ในขณะที่คนเป็นแม่เพียงลูบหลังลูกต่ออีกสองสามทีก่อนจะค่อย ๆ ฝละออก และจัดทำทางให้เด็กหญิงได้นอนหลับอย่างสบาย

อากาศยามค่ำดูจะหนาวเย็นขึ้นกว่าเดิมอีกเท่าตัว สีของท้องฟ้ามืดครึ้ม มีเพียงแสงจากดวงจันทร์เท่านั้นที่ทำให้ค่ำคืนนี้ไม่มีมืดจนเกินไป

“ท้องฟ้าของหนูในวันนี้อาจจะไม่สดใส แต่แม่ยังคงหวังว่าสักวัน...มันจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้”

๒

วันที่ฟ้าสีเทา

เที่ยงกว่าแล้วที่บีเอาแต่จับ ๆ วาง ๆ หนังสือการ์ตูนเรื่องโปรดแต่ไม่ยอมเปิดอ่านอย่างจริงจังสักที เด็กหญิงรู้สึกเบื่อไปเสียทุกอย่าง เพราะไม่ว่าจะทำอะไรหรือไปไหนก็ทำตามใจไม่ได้เหมือนก่อน แกรมในทุก ๆ วันเธอจะต้องหัดทำแต่อะไรซ้ำ ๆ ไม่ว่าจะเป็นใส่เสื้อผ้าเอง หรือแม้แต่หัดขึ้นลงรถเข็นจนเริ่มคล่อง

แสงแดดเจิดจ้าลอดผ่านบานหน้าต่างที่มีมู่ลี่กันเป็นซี่ส่งไอความร้อนให้แก่กระจายอยู่ทั่วห้อง พัดลมเพดานที่หมุนในระดับสูงสุดซึ่งควรจะเป็นเครื่องที่ให้ความเย็นกลับกลายเป็นตัวนำความร้อนขึ้นดีจนเสื้อลายดอกของแม่ชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อที่ไหลมามากกว่าปกติ

บีตัดสินใจเก็บหนังสือการ์ตูนเข้าชั้นแล้วเซ็นรถไปยังห้องครัว
มองแม่ที่กำลังสละวณกับการทำอาหารเที่ยงด้วยสายตาสับสนกึ่งไม่
มั่นใจ

“เป็นอะไรไปนะลูก หรือว่าหิวแล้ว รอแม่แป็บนะใกล้เสร็จ
แล้ว”

เด็กหญิงอือออรับคำเพราะพูดอะไรไม่ถูก

“ไปรอแม่ตรงโต๊ะหน้าที่วิก่อนนะ ตรงนี้มันร้อน”

บีได้แต่ถอนหายใจก่อนเซ็นรถกลับไปในจุดที่แม่บอกเหมือน
คนใจลอยเพราะมัวแต่คิดไม่ตก

ใจหนึ่งก็ไม่กล้า แต่อีกใจก็อยากจะถามออกไปเหลือเกินว่า
เธอต้องย้ายโรงเรียนจริง ๆ หรือ ทำไมถึงจะเรียนที่เดิมไม่ได้ แค่ต้อง
หยุดเรียนไปหลายเดือนเธอก็เหงาจะแย่อยู่แล้ว

เด็กหญิงหน้ามู่ย สองมือเท้าคางพลางคิดว่าถึงแม่เธอจะอยาก
กลับไปเรียนแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้อยากจะย้ายโรงเรียนสักหน่อย หาก
บอกความต้องการของตัวเองออกไป แม่จะว่าอย่างไร

กลิ่นกระเทียมเจียมที่โรยบนต้มจืดเต้าหู้หมูสับหอมฉุยลอย
มาถึงคนใจลอย

“กินข้าวกันลูก”

พี่พยักหน้าช้า ๆ “เอาข้าวชนิดเดียวกันจะคะ เดี่ยวกินไม่หมด” ถึงจะบอกไปอย่างนั้นแต่แม่ก็ตักข้าวให้เธอจนพูนจานอยู่ดี

“ต้องกินเยอะ ๆ สิ โรงเรียนใกล้เปิดแล้วจะได้มีแรงไปเรียนไงลูก”

“หนูไม่อยากไปเลย...” เด็กหญิงกลืนใจพูดออกไปเมื่อจู่ ๆ แม่ก็เปิดประตูเดินที่เธอกำลังกังวลอยู่พอดี

“หืม ทำไมละ” แม่ดึงเก้าอี้ไม้เข้ามานั่งข้าง ๆ แล้วถามเด็กหญิงต่อว่า “หนูไม่อยากกลับไปเรียนหรือ”

“เปล่าค่ะ” บิบอกเสียงแผ่วเบา “หนูแค่ไม่อยากย้ายโรงเรียนต่างหาก ให้หนูเรียนที่เดิมไม่ได้หรือคะ หนูอยากเรียนกับเพื่อน ๆ แบบเดิม ไม่ใช่ไปเรียนที่โรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษอะไรนั้นอย่างที่แม่พาหนูไปวันนั้น”

เด็กหญิงยังคงจำได้ติดตา ว่าที่โรงเรียนนั้นมีแต่เด็กที่นั่งรถเข็นเต็มไปหมด ยิ่งเห็นก็อดที่จะสะเทือนใจไม่ได้ เธอไม่อยากไปเรียนที่นั่นเลยจริง ๆ

ตลอดเวลาที่ปีพูด แม่ไม่ได้ตักข้าวกินสักคำและยังคงมองมาที่
ปีนึ่งเหมือนคนที่กำลังใช้ความคิดอยู่

เด็กหญิงรู้ว่าแม่จะว่าอย่างไรจนไม่มีกะจิตกะใจจะกินข้าว
กระทั่งเวลาผ่านไปสักพัก ในที่สุดแม่ก็ยอมพูดหลังจากที่ฟังความ
ต้องการของเธอไป

“แม่เข้าใจปีนะ แต่แม่ว่าที่โรงเรียนใหม่โอเคกับหนูตอนนี้
มากกว่าโรงเรียนเดิมนะลูก” แม่พูดอย่างใจเย็น

“แต่หนูโอเคกับโรงเรียนเดิมมากกว่านี่คะ”

“แต่แม่ว่า...”

“ถ้าให้หนูย้ายสู่มาก็กลับไปเรียนยังดีกว่า” เด็กหญิงโพล่งขึ้น
อย่างไม่รอฟังว่าแม่จะพูดอะไรต่อ

“เออละ ๆ ตามใจแล้วกัน”

เพียงเท่านั้นเด็กหญิงก็เริ่มมีสีหน้าเบิกบาน พร้อมตักข้าวกิน
จนพร่องไปเกินครึ่ง หากเธอรู้ว่าแม่จะยอมง่าย ๆ ก็คงไม่ทนว่าุ่นมา
ตลอดหลายวันนี้แน่

เด็กหญิงจะรู้หรือไม่ว่าที่แม่ของเธอยอมง่าย ๆ ไม่ใช่ได้เห็น
ด้วยกับเหตุผลของเธอ แต่ที่แม่ยอมก็เพราะไม่อยากจะขัดใจลูก

ต่างหาก เนื่องจากตั้งแต่เด็กหญิงเดินไม่ได้ เธอก็มักจะหงุดหงิดง่าย ยิ่งเวลาโกรธ ไม่พอใจ หรือไม่ได้ตั้งใจอะไรก็จะยิ่งมีอารมณ์ที่รุนแรง มากกว่าปกติ จนบางครั้งก็ทำให้คนเป็นแม่แทบจะควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่อยู่เช่นกัน

ดังนั้นอะไรที่ยอมได้ก็จะยอม ๆ ไป แม้จะไม่ค่อยเห็นด้วยก็ตาม อย่างเรื่องโรงเรียนที่คุยกันเมื่อสักครู่นี้ แม่ก็ได้คิดไว้ดีแล้วว่าโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่เด็กหญิงที่สุดในตอนนี้ หากลูกได้ไปเรียนที่นั่น เธอก็จะหายห่วงไปเพราะหนึ่งว่าลูกจะได้รับการดูแลอย่างดี แต่กับโรงเรียนเดิมนั้นเธอไม่แน่ใจ เพราะอะไรที่ดูแตกต่างจากคนอื่นมากไปมักจะเป็นจุดสนใจอยู่เสมอ และจุดสนใจนี้เองที่อาจจะนำมาซึ่งปัญหาในภายหลัง แต่จะมากหรือน้อยก็สุดจะรู้

“ไว้แม่จะลองไปคุยกับผู้อำนวยความสะดวกให้แล้วกันนะ”

ผ่านไปหลายอาทิตย์แล้วหลังจากที่แม่ได้เข้าไปพบกับผู้อำนวยความสะดวก ก็ได้รับการแจ้งมาว่าที่โรงเรียนมีนโยบายเปิดให้เด็กพิเศษสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ ปีจึงได้เข้าเรียนที่โรงเรียนเดิมแต่ต้องเรียนช้าชั้น เนื่องจากหยุดเรียนเป็นเวลานานทำให้ไม่สามารถเลื่อนชั้นขึ้นไปเรียนร่วมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันได้

...และตอนนี้เด็กหญิงก็เริ่มกลับไปเรียนได้สองสามวันแล้ว

“เสร็จหรือยังปี”

เสียงของแม่ดังมาจากในครัวเฉกเช่นทุกเช้า “กับข้าวเสร็จแล้วจะได้กินตอนร้อน ๆ”

“ใกล้แล้ว...” เด็กหญิงตอบเสียงเนือย ๆ ขณะติดกระดุมเสื้อนักเรียนอยู่หน้ากระจกยาวตั้งพื้นที่ขอให้แม่ซื้อมาให้ ภาพของเด็กหญิงตัวผอมแห้ง ไม่มีน้ำมีนวลก็สะท้อนสู่สายตา ความผอมของเธอทำให้เสื้อที่สวมอยู่ดูหลวมโคร่ง ทั้ง ๆ ที่เป็นไซส์เล็กสุดสำหรับขนาดของเสื้อผ้าปกติ กระเป๋าเงินนักเรียนสีน้ำเงินที่ยาวคลุมข้อเท้ายิ่งทำให้เธอดูเหอะทะไปใหญ่ ซึ่งดูต่างจากเด็กหญิงคนเดิมก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุไปมากจนน่าใจหาย

ปีเริ่มไม่กระตือรือร้นที่จะไปเรียนเหมือนช่วงก่อนที่โรงเรียนจะเปิดเสียแล้ว เพราะทุกอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิดและหวังไว้เลย

เด็กหญิงเคยคิดว่าการไปโรงเรียนและได้ไปเล่นกับเพื่อน ๆ จะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นกว่านั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้าน แต่จากที่ผ่านมามีทำให้เธอรู้ว่าตัวเองคิดผิด เพราะทุกครั้งที่เธอปรากฏตัว ตั้งแต่เริ่มออกจากบ้านจนกระทั่งอยู่ในเขตโรงเรียนก็มักจะมีสายตาแปลก ๆ ของใครหลายคนต่างมองมาด้วยความรู้สึกหลากหลาย โดยเฉพาะ

ความสงสาร เห็นใจ และสมเพช จนเธอแทบอยากจะมุดดินหนีให้ได้
เสียดตรงนั้น

บางครั้งก็ถูกล้อเลียนจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน หรือที่แม่ไป
กว่านั้นคือการถูกแกล้งเอาของไปซ่อนไว้ตามที่ต่าง ๆ ที่เธอไม่มีกำลัง
จะไปเอาคืนได้

เวลาแค่สองสามวันอาจดูเหมือนไม่นาน แต่สิ่งที่เด็กหญิงได้
เจอและสัมผัสก็ทำให้รู้สึกแย่มากทีเดียว

“เป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

“อู๊ย!” เด็กหญิงสะดุ้ง เพราะมัวแต่จมอยู่กับความคิด จึงไม่
เห็นว่าแม่เดินเข้ามาตอนไหน

“เอ่อ...เปล่าค่ะ...”

ปีไม่ยอมโกหกหรือปิดบังแม่ แต่เธอแค่อายเกินกว่าจะเล่าให้
ฟังเท่านั้น

“นั่นก็ไปกินข้าวกัน ข้าวต้มจะอืดหมดแล้ว” แม่บอกพร้อมช่วย
เซ็นรถพาบิออกมากินข้าวก่อนจะรีบพาเธอไปส่งโรงเรียน

บรรยากาศในห้องเรียนของเด็กประถมสี่ เสียงบันไบริบตลนทนา
เนื่องจากปีเป็นเด็กคนเดียวที่นั่งอยู่ในห้องนี้ นาฬิกาบนผนังที่แขวนอยู่

เหนือกระดานไวท์บอร์ดบอกเวลาหกโมงเช้า ซึ่งดูจะเร็วเกินไปสำหรับการเดินทางมาโรงเรียน

แต่ปีไม่ได้คิดเช่นนั้น เธอยังคิดว่ามันช้าไปด้วยซ้ำ หากต้องการไปถึงห้องเรียนให้ทันเป็นคนแรกก่อนที่เด็กคนอื่นจะมา เพราะเธอไม่ชอบใจเวลาที่ตัวเองต้องตกเป็นเป้าสายตาของใคร ๆ ดังนั้นการมาถึงห้องเรียนเป็นคนแรกคงจะดีกว่ามาถึงเป็นคนท้าย ๆ แล้วถูกเด็กคนอื่นที่มาก่อนพากันหันมามองที่เธอเป็นตาเดียวราวรากับพบของแปลกประหลาดเป็นไหน ๆ

“นี่! ไอ้หนู! ทำไมรีบมาขนาดนี้ล่ะลูกเอ๊ย พัดลมก็ไม่เปิด ทำไมไม่ลุกไปเปิดสักหน่อย หนาวนอนอยู่ได้นะ” เด็กหญิงรีบงยหน้าไปตามเสียงเรียกนั้นทันที

“เอ่อ...คือหนู...” เธอก็ยังไม่รู้จะตอบอย่างไร จนลุงที่เธอจำได้ว่าเขาคือภารโรงของโรงเรียนเดินเข้ามาใกล้

อีกแล้ว...สายตาแบบนี้ สายตาที่ปีไม่ชอบเลยสักนิด เพราะมันแฝงไว้ซึ่งความสงสัยที่สมเพชจนเธอต้องหลบสายตาด้วยความอึดอัดและไม่ชอบใจ

“ขอโทษนะ ลุงไม่รู้ว่่าหนูพิการ ได้ยินจากครูแอนมาบ้างว่่า
เทอมนี้ม่มีเด็กพิการมาเรียนด้วย แต่เพิ่งจะเห็นหน้าชัด ๆ ก็วันนี้” ลุง
ภารโรงบอกด้วยเสียงอ่อย ๆ

“ว่่าแต่หนูหน้าคู้้นมากเลยนะเหมือนลุงเคยเห็นวิ่งอยู่แถว
สนามเด็กเล่น” เขาเปรยขึ้นเบา ๆ ก่อนจะเดินไปทางมุมห้องซึ่งมีแผง
สวิตซ์พัดลมติดตั้งอยู่ “เอาละ เดี่ยวลุงเปิดพัดลมให้เอง ถ้าต้องการ
อะไรอีกเรียกลุงได้นะ ลุงทำความสะอาดอยู่แถว ๆ หน้าห้องนี้ละ”

เด็กหญิงม่ได้ตอบอะไรกลับไปจนลุงภารโรงเดินหายออกไป
จากห้อง ตอนนีในห้องเรียนจึงตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง จะมีก็เพียง
เสียงเอี๊ยดอ๊าดของพัดลมเท่านั้นที่ทำให้ห้องนี้ม่เงียบจนเกินไป

บิถอนหายใจเฮือกอย่างสุดจะกลั้น เธอม่ได้โกรธแต่แค่ม่
ชอบใจเวลาที่ใครมาแสดงความสงสารต่อตัวเอง ม่ชอบคำว่่า “พิการ”
เพราะมันเหมือนเป็นการย่ำว่่าเธอช่วยเหลือตัวเองม่ได้ วุบหนึ่งเธอ
อยากจะตะโกนบอกลุงภารโรงว่่าม่ต้องมายุง หรือไล่เขาให้ออกไป
แต่ใจลึก ๆ ของเธอก็รู้ดีว่่าเขาหวังดีและแค่อยากจะช่วยเธอ บิเลยบอก
กับตัวเองว่่าควรระวังบารมณ้เข้าไว้ อย่าปล่อยให้ตัวเองม่น่ารักออกมาให้
ใครเขาเกลียด เพราะความจริงแล้วเธอก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่ยาก
ได้รับความรักและความเอ็นดูไม่ใช่แค่ความสงสาร

เสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยดังคลอเคล้ากับเสียงเพลงที่ถูก
เล่นผ่านวิทยุกระจายเสียงในยามเช้า เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงเริ่ม
ทยอยเข้าห้องกัน ทีละคนสองคน จนห้องที่เคยเงียบดูครื้นเครงขึ้น
ทันตา หากแต่ปีไม่ได้สนใจอะไร เหมือนว่าเธอกำลังจมอยู่ในโลกของ
ตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

"กริ่งง" เสียงกริ่งดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกเวลาเลิกเรียน เด็กนักเรียน
หลายคนต่างพากันร้องเฮดังลั่นที่จะได้กลับบ้าน แต่เด็กบางคนก็แค่
เพียงเก็บสมบัติของตนเองเข้ากระเป๋าเท่านั้น ปีก็เช่นกัน เธอทยอยเก็บ
สมุดและกล่องดินสอเข้ากระเป๋าเป้สีดำของตนเองอย่างไม่รีบร้อน
เพราะอย่างไรวันนี้เธอก็ต้องกลับบ้านเข้าอยู่ดี เนื่องจากทุก ๆ วันศุกร์
แม่จะต้องรีบทำห่อหมกเพื่อเอาไปฝากขายที่ตลาดก่อนแล้วค่อย
กลับมารับเธอ

“อ้าวปี...ยังไม่กลับหรือ มาเล่นกับพวกเราก่อนมัย” เด็กหญิง
เงยหน้าหันไปตามเสียงเรียกของเพื่อนผู้ชายตัวเล็ก

“ไม่ละ! เดี่ยวพวกนายก็แกล้งเราอีก”

“ไม่แกล้งหรอก สัญญา!”

“ใช่ ๆ ไม่แก๊งแล้ว เพราะคุณครูบอกว่ามันเป็นเรื่องไม่ดี และดูไม่เท่อีกต่างหาก” เด็กชายตัวใหญ่ที่ยืนเปียดยู่ข้างหลังรีบพูด สำทับ

“ไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวถ้าออตโต้กับปลั้มแก๊งเธอเราจะจัดการ ให้เอง มาเล่นด้วยกันเถอะนะ” เด็กหญิงที่ออกตัวว่าจะจัดการคนที่ แก๊งเธอให้คือ ฝ่าย หัวหน้าห้องที่นั่งเรียนอยู่โต๊ะข้าง ๆ กันนั่นเอง

บิรูนคิดเพราะฝ่ายเป็นคนพูดชวน ถึงแม้จะไม่ได้สนิทกันแต่ ฝ่ายก็ไม่เคยแก๊งเธอเลย และทันทีที่ฝ่ายส่งยิ้มจริงใจมาให้ บิรูนได้ ตอบตกลงอย่างไม่ลังเลอีก “ก็ได้”

ทั้งสี่คนพากันออกมาเล่นตรงทางเดินหน้าห้องเรียนที่ปูด้วย แผ่นกระเบื้องยาวจรดบันไดอีกฝั่งซึ่งเป็นทางเชื่อมไปสู่ชั้นสองของ ดิกรเรียน เสียงฝีเท้าดัง “ตึง ตึง” สลับกับเสียงล้อรถเข็นที่หมุนวนอยู่บน พื้นกระเบื้อง บิรูนโยนบอลที่ตัวเองเพิ่งได้มาส่งไปให้ออตโต้ทันทีที่ฝ่าย จะเข้ามาแย่ง ซึ่งเมื่อบอลถูกส่งไปถึงมือของออตโต้ จึงทำให้ฝ่ายที่อยู่ ตรงกลางวงล้อมของเพื่อน ๆ พยายามจะไล่ตามไปแย่งบอลต่อ

เกมลิ่งชิงบอลที่เด็ก ๆ เล่นกันอยู่ดำเนินไปด้วยความ สนุกสนานและเฮฮา ทุกคนได้สลับกันเป็นลิ่งไปคนละหลายรอบ จนกระทั่งถึงตาของบิรูนที่ได้กลับมาเป็นลิ่งอีกครั้ง เด็กหญิงหมุน

ลอร์ดเซ็นไปตามทางที่ลูกบอลถูกโยนไป สีหน้าแจ่มใสและเบิกบานที่
ไม่ได้มีมานานเริ่มปรากฏขึ้นอีกครั้งจนเธอก็ไม่ทันได้รู้ตัว

บีในล้มตัวไปด้านหน้า ก่อนจับที่หมอนล้อโดยใช้มือทั้งสอง
ข้างอยู่หลังดุมล้อแล้วเซ็นรถไปข้างหน้าจนสุดช่วงแขน เพื่อจะไล่ไป
เตะบอลที่ปล้มโยนผ่านหน้าเธอมาได้ แต่เพราะความที่ไล่แรงไป
จนสุดกำลังและไม่ทันได้ระวังตัว ทำให้บีเผลอพุ่งตัวไปจับบอลโดยที่
ไม่มีมือข้างใดข้างหนึ่งยึดที่วางแขนไว้เหมือนก่อนหน้านี้ จึงเป็นเหตุที่
ทำให้บีตกลงมาจากรถเซ็น แต่โชคดีที่เธอไม่ได้เป็นอะไรมากเพราะใช้
ศอกยันพื้นไว้ จึงทำให้มีรอยฟกช้ำแค่ตรงข้อศอกกับข้อมือนิดหน่อย
เท่านั้นเอง

เพื่อนทั้งสามคนตกใจกับเหตุการณ์นี้มากจนทำอะไรไม่ถูก

“รอแป๊บนะ เดี่ยวเราไปตามครูแอนมาให้” ฝ่ายที่ตั้งสติได้
ก่อนใครรีบวิ่งไปตามครูประจำชั้นซึ่งกำลังตรวจงานอยู่ในห้องให้
ออกมาช่วยปี

ส่วนออโต้กับปลั้มที่สติกลับมาแล้วก็พยายามช่วยกันจับปีที่
นอนคว่ำหน้าให้ยืดตัวขึ้น ก่อนที่ปีจะค่อย ๆ ดิ่งเบรกล้อคล้อรถขึ้นไป
ไม่ให้มันไหลพร้อมกับพุ่งตัวเองกลับขึ้นไปนั่งอยู่บนรถเช่นได้
ตามเดิม

“เจ็บมากหรือเปล่าปี” ปลั้มถาม ส่วนออโต้ก็มองมาด้วยความ
เป็นห่วง

“นิดหน่อย เจ็บศอกนิดเดียวเอง” ปียิ้มแหยตอบกลับไป

ไม่นานฝ่ายที่วิ่งหายไปก็ออกมาพร้อมกับครูแอนที่รีบเข้ามา
สำรวจร่างกายของปีว่าได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยแค่ไหน แต่เมื่อเห็นว่า
เด็กหญิงไม่เป็นอะไรมากก็ถึงกับโล่งอก

“หนูไม่เป็น...” ยังไม่ทันที่ปีจะพูดจบครูแอนก็แทรกขึ้นมา
เสียก่อน

“ทำไมไม่ระวังตัวเลย ถ้าบาดเจ็บหนักขึ้นมาจะทำยังไง ใครจะรับผิดชอบไหว เธอก็รู้ว่าตัวเองไม่เหมือนคนทั่วไปก็ยังไม่เล่นอะไรแบบนี้อีก นี่สินะที่ไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ถ้าเกิดเป็นหนักกว่านี้จะไม่ปล่อยให้คนอื่นเขาเดือดร้อนกันหมดหรือ” ครูแอนบอกด้วยความเป็นห่วงปนโกรธ เพราะหากเด็กนักเรียนในปกครองของตนเป็นอะไรไป เธอก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะมีปัญญารับผิดชอบต่อได้มากแค่ไหน

“หนู...หนู...” บีพูดอะไรไม่ออกเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ที่คอหอย

“เอาละ ๆ แยกย้าย เลิกเล่นกันได้แล้ว ส่วนเธอก็นั่งรอแม่มารับดี ๆ อย่าไปเล่นชนอีกล่ะ จะได้ไม่เป็นภาระของคนอื่นเขา...เดี๋ยวครูพยายามทำให้ละกันนะ”

ครูแอนสายหน้าอย่างระอาก่อนจะเดินหายกลับเข้าห้องไป ทิ้งให้บีที่กลั้นสะอื้นไม่ไหวปล่อยโฮลงมา แต่เธอก็ทำเช่นนั้นได้เพียงไม่นาน เพราะทันทีที่ครูแอนเดินกลับมาหาอีกครั้งพร้อมกับครีมทาแก้ฟกช้ำในมือ น้ำตาที่เคยไหลไม่หยุดเมื่อครูก็เหือดแห้งไปเหมือนสั่งได้ราวกับกลัวว่าถ้าครูเห็นแล้วจะถูกดุอีก

เพียงเท่านั้นเด็กหญิงก็เจ็บมากแล้ว เพราะคำพูดของคุณครูเสียดแทงจิตใจที่กำลังจะดีขึ้นให้แย่หนักกว่าเก่า

‘เหตุใดครูต้องกล่าวหาว่าเราเป็นภรรยาด้วย หากจะเจ็บตัวมันก็เรื่องของเราไม่ใช่หรือ ทำไมต้องพูดจาทำร้ายจิตใจกันขนาดนี้ เราก็มองหัวใจเหมือนกันนะ’

ปิดต้อในใจ ขณะทีกลับมานั่งสะอื้นให้ตามลำพังอีกครั้ง จนกระทั่งถึงเวลาที่แม่ของเธอมารับ และถามถึงสาเหตุที่ทำให้สภาพของเธอเป็นเช่นนี้ เมื่อเด็กหญิงไม่ตอบ แม่จึงจะไปถามคุณครูแทน แต่บีกี้ไม่ยอมทำเดี่ยวและเร่งแม่ให้รีบพาเธอกลับบ้าน จนสุดท้ายแม่ก็ไม่วารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งสองนั่งอยู่ในรถด้วยความเงียบ มีเพียงเสียงสะอื้นจากบีกี้เป็นระยะ ๆ เท่านั้น

เด็กหญิงกอดเสื้อจนกระจกหน้าต่างรถลง ทำให้ความเย็นจากลมพัดมาปะทะใบหน้าให้สดชื่นขึ้นเล็กน้อย สายตาก็พลันมองออกไปข้างนอกรถอย่างเหม่อลอย ท้องฟ้าในเวลาบ่ายสี่โมงครึ่งยังคงสดใสไม่ต่างจากตอนเช้า

...แต่สำหรับบีกี้ทำไมเธอถึงมองเห็นมันเป็นสีเทานะ ทำไมท้องฟ้าที่เคยสดใสกลับเปลี่ยนสีได้ชั่วพริบตา

‘ท้องฟ้าของเราจะสดใสตลอดไปไม่ได้เลยหรือ’ เด็กหญิงได้แต่คิดในใจไปตลอดทางที่รถแล่นออกจากโรงเรียนไปสู่บ้าน

๓

หัวใจที่บอบช้ำ

ตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน ปีกก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ว่าแม่จะถามอะไร เธอก็ไม่ยอมตอบ แถมข้าวปลาก็ไม่ยอมกิน

แม้ว่ารุ่นใจจนไม่รู้จะทำอย่างไร จึงตัดสินใจโทรไปหาคุณครู ประจำชั้นและทราบแค่เพียงว่าปีเล่นกับเพื่อนจนไม่ทันได้ระวังตัว ทำให้ตัวเองตกลงมาจากรถเข็นจึงเจ็บตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ

เท่าที่ฟังคุณครูเล่า แม่ก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่ทำให้ลูกมีอาการ เช่นนี้ได้ จะว่าเสียใจเพราะเจ็บตัวก็ออกจะแปลกไป เพราะปกติตอน อยู่บ้านก็มักจะล้มหรือว่าช้ำช้ำมจนเจ็บตัวอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ไม่ได้มีอาการเสียใจมากอย่างตอนนี้

“คะ...ขอโทษที่โทรมารบกวนตอนดึกนะคะ ขอบคุณคะครู”

หลังจากที่แม่กดวางสาย ใจก็พลันพะวงเรื่องของบีไม่หาย เพราะดูจากอาการของเด็กหญิงตอนนี้แปลกไปจนแม่เริ่มกลัว กลัวว่าลูกจะกลับไปเป็นเหมือนช่วงที่เกิดอุบัติเหตุใหม่ ๆ ที่จิตใจยำแย่จนแพทย์อายุรกรรมที่ดูแลอยู่ถึงกับต้องส่งตัวไปให้จิตแพทย์ช่วยรักษาบำบัดต่อ

แม่มยังคงจำได้ไม่ลืมว่า กว่าตนกับลูกจะผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ ยากลำบากเพียงใด ขนาดจะเอ่ยถึงคนเป็น ‘พ่อ’ ของลูกก็ยังทำไม่ได้ จนต้องพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่พูดถึงทุกครั้งเวลาอยู่ด้วยกัน เพราะกลัวว่ามันอาจจะส่งผลต่อจิตใจของลูก ฉะนั้นจึงไม่อยากให้ลูกกลับไปเป็นเช่นนั้นอีก เพราะแค่ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มันก็ยากเกินพอสำหรับลูกแล้ว

“หนูเป็นอะไรบอกแม่ได้มั๊ย” แม่ถามขณะที่เดินเข้าไปนั่งอยู่ข้างเตียง

บียังคงเอาแต่นอนนิ่งไม่ตอบอะไร

“หรือว่ายังเจ็บตรงไหนอยู่ อย่าเอาแต่เงียบสิลูก... หนูไม่ยอมพูดอะไรตั้งแต่กลับจากโรงเรียนแล้วนะ”

ไม่เพียงแค่มองไม่อยากพูด แต่บีไม่อยากจะทำอะไรเลยด้วยซ้ำ เธออยากจะอยู่หนึ่ง ๆ จะได้ไม่เป็นภาระของใคร โดยเฉพาะแม่

น้ำตาที่เพิ่งแห้งเหือดไปพักหนึ่ง ตอนนี่กลับมาไหลรินอีกรอบ จนหมอนสีขาวที่มีใบหน้าบวมซ้ำจากการร้องไห้ซุกอยู่เประะเปื้อนเป็น คราบและชุ่มไปด้วยน้ำตา

“หนูอยากอยู่คนเดียว”

เท่านั้นแม่จึงยอมทำตามที่เด็กหญิงขอ เพราะหากพยายามที่จะคาดคั้นมากเกินไปก็กลัวว่าเธออาจจะอาละวาดขึ้นมาได้ “งั้นถ้าพร้อมเมื่อไรค่อยบอกแม่ก็ได้นะ...รู้ใช่ไหมว่าแม่จะอยู่ข้าง ๆ หนูเสมอ”

ปีพลิกหน้านี้ไปอีกทางราวกับไม่อยากจะรับรู้อะไรอีกแล้ว มีเพียงความเจ็บเท่านั้นที่เธอต้องการที่สุดในตอนนี่

สามวันแล้วที่ปีไม่ยอมบอกอะไรแม่เลย และก็ป็นสามวันที่เธอไม่ยอมไปโรงเรียน ไม่ว่าแม่จะโน้มน้าวอย่างไรก็ไม่เป็นผล วันนี้แม่จึงตั้งใจมาที่โรงเรียนเพื่อถามกลุ่มเพื่อนที่เล่นกับปีในวันนั้นว่ามันเกิดอะไรขึ้นอย่างน้อยก็น่าจะได้เรื่องอะไรกลับมาบ้าง แม่คิด

ป้ายชื่อโรงเรียนที่เด่นอยู่ด้านหน้าทำให้แม่ที่ยืนและถอนหายใจก้มหน้ามองนาฬิกาบนข้อมือที่บอกว่าตอนนี้เวลาสิบเอ็ดนาฬิกาสามสิบนาที ซึ่งเป็นเวลาพักกินอาหารกลางวันของเด็กนักเรียน

เท่าที่ก้าวด้วยความยาวสม่ำเสมอตรงดิ่งไปที่ตึกเรียนของเด็ก
ชั้นประถม ก่อนจะหาที่นั่งแถวโตะม้าหินเพื่อรอเวลาที่เด็ก ๆ จะ
กลับมาที่ห้องหลังจากกินข้าวเสร็จ ในใจก็พลางนึกหาวิธีว่าจะหาตัว
เด็กกลุ่มนั้นได้อย่างไรที่จะไม่ทำให้ดูเอิกเกริกหรือชวนให้ตกใจกลัว

ระหว่างที่แม่ยังคงคิดไม่ตก จู่ ๆ ก็มีมือเล็ก ๆ ของเด็กหญิงคน
หนึ่งยื่นมาสะกิดเบา ๆ ก่อนจะยกมือไหว้จนแม่แทบจะรับไหว้ไม่ทัน

“คุณป้าใช้แม่ของปีหรือเปล่าคะ” ถึงจะถามไปแบบนี้แต่
เด็กหญิงก็ค่อนข้างมั่นใจว่าใช่ เพราะเธอเคยเห็นหน้าของคุณป้าตอน
มารับบิ๊อยู่หลายครั้ง

“ใช่จะ ว่าแต่หนู...”

“ฝ่ายคะ หนูชื่อฝ่าย เป็นเพื่อนห้องเดียวกับปีคะ”

“ตายจริง อยู่ห้องเดียวกับปีหรือจ๊ะ”

ฝ่ายพยักหน้าพร้อมนั่งลงข้าง ๆ กับแม่ของปี “คุณป้ามา
คนเดียวหรือคะ ปีได้มาด้วยมั๊ย หนูไม่เห็นปีมาเรียนหลายวันแล้ว”

“เปล่าจ๊ะ ป้ามาคนเดียว”

เด็กหญิงมีสีหน้าผิดหวังทันทีเมื่อได้ยินคำตอบ

“ปีไม่ค่อยสบายนะจ๊ะ เลยต้องหยุดอยู่บ้านหลายวันหน่อย”

“เพราะลัมนั้นหรือคะถึงไม่สบาย”

แม่จ้องมองที่ฝ่ายหนึ่ง สงสัยว่าจะไม่ต้องคิดวิธีอะไรแล้ว เพราะเท่าที่ได้พูดคุยกันก็ทำให้เธอแน่ใจได้ว่าฝ่ายจะต้องเป็นเด็กกลุ่มนั้นที่เล่นกับบีแน่นอน

“อ้าว หนูรู้ว่าบีล้มด้วยหรือจ๊ะ”

เมื่อเห็นว่าเด็กหญิงพยักหน้า เธอจึงรีบถามต่อทันที “ช่วยเล่าให้ข้าฟังหน่อยได้มั๊ยว่าเรื่องมันเป็นยังไง”

ไม่นานเรื่องที่ฝ่ายรับรู้ก็ได้ถ่ายทอดให้แม่ของบีฟังจนหมด ก่อนที่เด็กหญิงจะเริ่มสะอื้นเบา ๆ เมื่อเล่าจบ “หนูไม่น่าชวนบีเล่นเลย ไม่งั้นบีก็คงไม่ถูกลง”

“ดูอะไรจ๊ะ ใครดูบี” แม่สะอื้นดูกับสิ่งที่ฝ่ายบอกจนต้องรีบถาม

“คุณครูคะ ครูแอนดูบี” และคำดูของครูแอนที่เด็กหญิงจำได้บ้างไม่ได้บ้างก็ถูกเล่าให้แม่ของบีได้รับรู้ “ประมาณนี้คะ หนูเห็นบีร้องไห้ใหญ่เลยแต่ก็ไม่กล้าเข้าไปคุยด้วยเพราะบีบอกว่าอยากอยู่คนเดียว”

แค่ได้ฟังจากที่ฝ่ายเล่า แม่ก็แทบจะกลืนน้ำตาไม่อยู่ กับตนแค่ฟังยังเจ็บขนาดนี้ แล้วคนที่ถูกว่าต่อหน้าเพื่อนจะเจ็บขนาดไหน

ครูคนนั้นจะรู้ตัวบ้างไหมว่าตัวเองได้เผลอทำร้ายจิตใจของเด็กคนหนึ่ง
เข้าแล้ว

แสงแดดที่เคยร้อนจัดในช่วงเที่ยงอ่อนแสงลงมามาก แม้เวลา
จะเพิ่งผ่านไปแค่ชั่วโมงกว่าเท่านั้น แม่เดินทอดน่องไปบนถนน
คอนกรีตที่ทอดยาวสู่ลานจอดรถในวัดข้างโรงเรียน ดวงตาที่แดงก่ำ
เพราะเพิ่งผ่านการร้องไห้พรวดพราดขึ้นจนต้องยกมือกดตาไว้เพื่อห้าม
ไม่ให้มันไหลลงมาอีกรอบ เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครู

หลังจากที่คุยกับฝ่ายจรรยาบรรณเหตุที่ทำให้ปีแปดไป แม่ก็ได้เข้าไป
ไปพบกับครูแอนเพื่อคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น โดยที่ในห้องเรียนมีเพียงครู
กับแม่แค่สองคนเท่านั้น ส่วนเด็กคนอื่น ๆ ยังไม่มีใครกลับเข้ามา
เพราะยังไม่หมดเวลาพักเที่ยง

ตลอดเวลาที่ทั้งสองพูดคุยกัน ครูแอนรู้ว่าเธอแทบไม่กล้า
สบตาอีกฝ่าย เพราะรู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองทำไปโดยความไม่ตั้งใจ
เธอไม่นึกว่าคำพูดที่พูดออกไปด้วยความเป็นห่วงผสมกับความตกใจ
จะทำร้ายจิตใจนักเรียนของตัวเองได้มากขนาดนี้

“ครูขอโทษจริง ๆ นะคะคุณแม่ ครูไม่รู้ว่าเรื่องมันจะเป็นนี้”
เธอพูดไปสะอื้นไปและทำได้แค่พรวดขอโทษอยู่อย่างนั้น

แม่ที่เคยจ้องมองครูด้วยความโกรธเริ่มสงบลง และพอจะเข้าใจเหตุผลของครูอยู่บ้าง แต่สิ่งที่ทำให้แม่ไม่ค่อยพอใจคือการที่คนซึ่งเป็นถึงครูอาจารย์ควรจะกลั่นกรองคำพูดของตนให้ดีก่อนจะพูด และนึกถึงใจเด็กให้มากกว่านี้ไหม ขนาดคนปกติเช่นเธอเมื่อได้ฟังคำพูดแบบนั้นยังรู้สึกไม่ดี แล้วจะนับประสาอะไรกับคนที่มิปม

...นี่ใช่ไหมที่คุณเขวากันว่าคำพูดของคนเราทำร้ายกันได้

แม่นึกในใจและเห็นด้วยกับประโยคนั้นมาก เพราะคำบางคำ แม้จะมีความหมายหรือเจตนาเดียวกัน หากแต่เลือกใช้ไม่เป็นหรือยอมให้อารมณ์อยู่เหนือมัน ก็ย่อมจะทำให้สิ่งที่สื่อออกไปเป็นไปในทางลบมากกว่าทางบวกอยู่ดี

นี่คือสิ่งที่แม่คิดและได้พูดกับครูแอนไปก่อนที่จะขอตัวกลับ

ความไม่พอใจที่มีอยู่เริ่มหายไปเมื่อความเสียใจและสงสารลูกเข้ามาแทนที่ แม่รีบเดินเพื่อให้ไปถึงรถของตัวเองเร็ว ๆ ตอนนี้อออยากจะรีบกลับไปหาลูกเหลือเกิน แล้วโอบกอดลูกไว้ด้วยความรักทั้งหมดที่มี เพื่อหวังว่ามันจะช่วยเยียวยาจิตใจที่บอบช้ำให้ดีขึ้นได้

ลมหอบใหญ่พัดแรงจนใบไม้ที่ร่วงอยู่ใต้ต้นปลิวว่อนเต็มลานหน้าบ้านไปหมด บียกมือขยี้ตาพร้อมบัดเบา ๆ ตามตัวและเสื้อผ้าเพื่อไล่เศษผง

และใบไม้ที่ปลิวมาใส่ เด็กหญิงหมุนรถเข็นเข้าบ้านเพราะเริ่มร้อนผิวนิด ๆ จากแดดยามบ่ายที่ส่องมา เธอค่อย ๆ เข็นรถไปหยุดอยู่ตรงหน้าตู้เย็นก่อนจะเปิดมันและหยิบน้ำขวดมาเทใส่แก้วพลาสติกแล้วยกดื่มเพื่อคลายร้อน

...น้ำเย็นนี่คลายร้อนได้ดีจริง แต่ถ้ามันช่วยคลายความเจ็บได้ด้วยก็คงจะดี... เธอคิด เมื่อจู่ ๆ ในใจก็พลันเจ็บแปลบขึ้นมาทันทีที่เสียงของคุณครูดังก้องขึ้นมาในหัวอีกแล้ว

‘ทำไมไม่ระวังตัวเลย ถ้าบาดเจ็บหนักขึ้นมาจะอย่างไร ใครจะรับผิดชอบไหว เธอก็รู้ว่าตัวเองไม่เหมือนคนทั่วไปก็ยังไม่เล่นอะไรแบบนี้อีก นี่สินะที่ไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ถ้าเกิดเป็นหนักกว่านี้จะไม่พลอยทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนกันหมดหรือ...อย่าไปเล่นชนอีกล่ะ จะได้ไม่เป็นภาระของคนอื่นเขา’

เจ็บอีกแล้ว...เมื่อไรคำพูดพวกนี้จะหายไปจากหัวของเธอเสียที!

ปีกำแก้วในมือแน่น ส่วนมืออีกข้างก็ยกขึ้นหุบที่อกของตัวเอง อยู่สองสามทีอย่างต้องการระบายความเจ็บให้หายไป ก่อนจะสุดท้ายใจเข้าออกลึก ๆ จนเริ่มรู้สึกดีขึ้น มือที่เคยกำแน่นจึงคลายออกเล็กน้อย แต่เพราะความตกใจจากเสียงเปิดประตูรั้วทำให้แก้วที่กำอยู่ลื่นหลุดมือกระทบพื้นแล้วลิ่งหายเข้าใต้โต๊ะทีวีไป

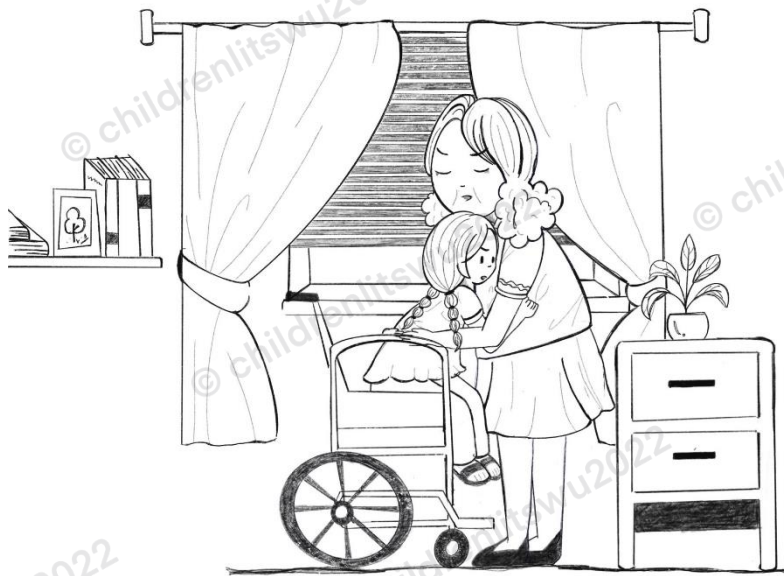
รถยนต์ของแม่แล่นเข้ามาจอดในที่ประจำ ไม่นานประตูรถก็
เปิดออกพร้อม ๆ กับที่ร่างท้วมของแม่ก้าวลงมา บิสังเกตเห็นแต่ไกล
ว่าสายตาของแม่ที่มองมาหาเธอมันดูหลากหลายอารมณ์จนเดาไม่ถูก

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมองแม่ที่เดินเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ โดยไม่ได้
ละสายตาไปไหน แวบแรกที่สบตากันจ้ง ๆ แม่ดูเหมือนคนที่อยากจะ
พูดอะไรสักอย่าง แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะไม่พูด ส่วนบิก็ได้แต่แปลกใจ
เพราะไม่รู้ว่าวันนี้แม่เป็นอะไร เนื่องจากอยู่ดี ๆ ก็บอกว่าจะออกไปทำ
ธุระสักสองสามชั่วโมงแล้วจะรีบกลับ ซึ่งปกติแม่จะไม่เคยปล่อยให้เธอ
ต้องอยู่คนเดียวเลยสักครั้งนอกจากจะมีเหตุจำเป็นจริง ๆ

“แม่เป็นอะไรหรือเปล่า...” ถามจบบิก็ถึงกับสะดุ้งนิด ๆ เมื่อ
จู่ ๆ แม่ก็เข้ามาสวมกอดเธอไว้โดยที่ไม่พูดพร่ำอะไร แต่ถึงอย่างนั้น
เธอก็พอจะรับรู้ได้ว่าอ้อมกอดของแม่นั้นอบอุ่นที่สุดจนต้องยกมือขึ้น
โอบรอบคอของแม่ตอบ

ตอนนี้เลยกลายเป็นว่าทั้งสองคนต่างกอดกันและกันไว้นั่น
โดยที่ไม่มีใครเอ่ยถามอะไรออกมา เพราะเท่าที่ทั้งสองคนยังคงกอด
กันไว้มันก็สามารถอธิบายความรู้สึกทั้งหมดได้ดีโดยไม่ต้องพูดอะไร
สักคำ

...อ้อมกอดของแม่ นอกจากจะอบอุ่นแล้วมันยังวิเศษอีกด้วย
เพราะมันทำให้เธอลืมไปว่าช่วงหนึ่ง หัวใจของตนกำลังบอบช้ำอยู่...

๕

ทางเดินใหม่

กว่าสองแม่ลูกจะคลายกอดจากกันก็กินเวลานานจนแดดร้อน บิลอบมองเสี้ยวหน้าของแม่อย่างนึกสงสัยแต่สุดท้ายก็สลัดความคิดทุกอย่างทิ้งไป เมื่อสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนจากมือของแม่ที่วางอยู่บนศีรษะของเธอจนรู้สึกอุ่นวาบไปทั้งใจ

“พรุ่งนี้หนูจะไปโรงเรียนมัธยม”

เด็กหญิงเอียงหน้าอย่างรุ่มงกับคำถามที่เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีไปไม่มีขลุ่ยของแม่ แต่พอเริ่มเข้าใจเธอก็ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“แล้ววันมะรินล่ะจะยังไม่ไปอยู่มั๊ย”

คราวนี้เธอตอบคำถามด้วยการพยักหน้าซ้ำ ๆ โดยที่สายตา
ยังคงจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของแม่ จนเริ่มสังเกตเห็นว่าหัวคิ้วของแม่
ขมวดมุ่นเข้าหากันเหมือนคนกำลังคิดไม่ตก

ปีไม่รู้ว่าแม่กำลังคิดอะไรหรือรู้สึกอย่างไร แต่จากคำตอบของ
เธออาจจะทำให้แม่โกรธหรือเสียใจอยู่ก็ได้ ยิ่งเห็นว่าแม่ละมือออกจาก
ศีรษะของตัวเองไป เธอก็เริ่มมั่นใจว่าสิ่งที่ตนคิดต้องไม่ผิดอย่าง
แน่นอน เด็กหญิงก้มหน้านิ่ง มองมือสองข้างบีบกันไว้แน่นเมื่อแม่ยัง
เอาแต่นิ่งเงียบไม่พูดอะไร

ระหว่างที่ปีมัวแต่ก้มหน้าและคิดไปสารพัด จึงทำให้ไม่เห็นหน้า
แม่ของตนกำลังคลี๊ยบบาง ๆ พลังยื่นมือมากุมมือเธอไว้อย่างไม่ทัน
ให้รู้ตัว จนเธอเผลอสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้ามองสบตาของแม่ที่
มองเธออยู่ก่อนแล้ว

“ถ้ายังไม่อยากกลับไปเรียน งั้นเรากลับไปอยู่บ้านที่
ต่างจังหวัดกันดีมั้ย”

เมื่อได้ยินที่แม่บอกอย่างนั้น ซ้ำยังไม่มีการเตือนอย่าง
ที่นึกกลัว ความหวาดหวั่นกังวลที่เคยมีจึงจางหายไปแล้วถูกแทนที่ด้วย
ความดีใจที่เอ่อล้นขึ้นมา ปีรีบพยักหน้ารัว ๆ เป็นคำตอบอีกเช่นเคย
ก่อนที่แม่จะร้องเธอเข้าไปกอดและลูบผมเบา ๆ

ตลอดสองข้างทางที่รถแล่นผ่าน เต็มไปด้วยความเหลืองอร่ามของดอกราชพฤกษ์ที่แข่งกันบานสะพรั่งเพื่ออวดความงามต่อสายตาของคนที่ผ่านมา ปีที่หลับมาตั้งแต่รถเคลื่อนตัวออกจากบ้านลืมนาทีขึ้นมาอย่างเสียไม่ได้เมื่อแสงแดดแรกของวันลอดผ่านหน้าต่างรถเข้ามาปะทะใบหน้า จนต้องกระพริบตาถี่อยู่สองสามครั้งเพื่อปรับสายตาให้เข้าที่ ก่อนจะผินหน้ามองออกไปนอกรถเพื่อชมความสวยงามของต้นไม้ริมทางที่ยืนต้นติดกันทอดยาวไปจนสุดลูกหูลูกตา

“นั่นต้นอะไรคะ มีแต่ดอกสีเหลืองเต็มไปหมดเลย” เด็กหญิงถามขึ้นขณะสายตายังจดจ้องที่ดอกสีเหลืองซึ่งห้อยเป็นพวงระย้าพลิ้วไหวไปตามแรงลม

“ต้นราชพฤกษ์จ้ะ เป็นต้นไม้ประจำชาติของประเทศเรา ส่วนใหญ่มักจะเรียกกันว่าต้นคูณเพราะมันง่ายกว่า แต่ก็ยังมีอีกหลายชื่อนะลูกที่คนเขาเรียกกันแต่ว่าจะชื่ออะไรบ้างนั้นแม่ก็จำไม่ค่อยได้แล้ว” แม่พูดไปก็ยิ้มไปเพราะอดดีใจไม่ได้ที่ลูกเริ่มชวนคุยมากขึ้นหลังจากที่เอาแต่นิ่งเงียบมานาน

“สวยดีจัง”

“ที่บ้านของยายก็ปลูกไว้เหมือนกันนะ” แม่บอก “อยากได้มั๊ย ไว้ถึงบ้านแล้วแม่จะตัดให้”

ปีส่ายหน้าตอบและไม่ได้ถามอะไรต่ออีก เธอเพียงเอนหลังพิงเบาะรถ เหม่อมองทิวทัศน์ข้างทางอย่างเจิบ ๆ ภาพของดอกราชพฤกษ์ที่บ้านสะพรังบนลำต้นที่สูงใหญ่และแข็งแรงดูสวยสะดุดตาจนบิอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าหากลำต้นของมันไม่แข็งแรงพอที่จะยืนต้นได้เหมือนกับขาของเธอ มันจะยังออกดอกได้สวยงามเหมือนเดิมอยู่หรือไม่

เด็กหญิงถอนหายใจยาวเมื่อหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้ ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้งแล้วเก็บความสงสัยนี้ไว้ในใจเพื่อจะหาคำตอบให้ได้ในสักวัน

ระหว่างที่ปีหลับไปนั้นรถก็ได้แล่นต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้หยุดพักจนกระทั่งมาถึงจุดหมายปลายทางรถจึงแล่นช้าลงก่อนจะหยุดอยู่ที่บ้านไม้หลังหนึ่งซึ่งมีต้นราชพฤกษ์ออกดอกสวยเต็มต้นให้ร่มเงาอยู่รอบบ้าน ไม่ต่างจากสองข้างทางที่รถเคยแล่นผ่านมา

“ถึงแล้วลูก” แม่บอกพร้อมเขย่าเรียกเบา ๆ

เสียงดับเครื่องยนต์เรียกให้คนที่คอยอยู่ลุกมาชะเง้อรอน้องกับหลานที่หน้าบ้านรีบเดินเข้ามาช่วยรับหลานลงรถเซ็น

“ข้าบอกว่าจะไปรับก็ไม่ยอม เอ็งนี่มันดีจริง ๆ เลยซบา”

ปีเงยหน้ามองคนที่หันไปเอ็ดแม่เธอเต็มตาจึงทำให้เห็นว่าเขาคือลุงของเธอนั่นเอง ลุงบุหงาหรือที่หลายคนมักเรียกว่า ‘ไอ้หงา’ เป็นสัปเหร่อประจำวัดใกล้บ้านที่ใคร ๆ ในละแวกนี้ต่างก็รู้จัก เด็กหญิงยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ได้พบลุงนั้น เธอรู้สึกกลัวเขามากเพราะลุงเป็นคนตัวใหญ่ ชอบพูดจาโผงผางเหมือนนักเลงหัวไม้ และยังหน้าดูไม่ต่างจากยักษ์วัดแจ้งที่ยืนเฝ้าซุ้มประตูทางเข้าสักเท่าไร แต่พอได้พูดคุยกันเท่านั้นถึงได้รู้ว่าที่จริงแล้วลุงเป็นคนที่คุยสนุกและครื้นเครงมาก แม้ว่าจะไม่ค่อยได้พบกับบ่อยนักแต่เธอก็สัมผัสได้ว่าในจิตใจของลุงช่างต่างกับภายนอกที่มักแสดงออกมาอย่างลิบลิบ เหมือนอย่างตอนที่ปากของลุงอาจจะบ่นแม่แต่ใบหน้ากลับเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความหวังโย

“อย่าบ่นมากนักนะพี่หงา พาหลานเข้าบ้านไปไหว้แม่ก่อนเถอะ”
แม่บอกเสียงดังขณะหยิบกระเป๋าใส่เสื้อผ้าออกมาจากท้ายรถ

“เออ รู้แล้วนะ!”

เสียงหวนตามแบบฉบับของลุงหงาดั้งขึ้นจนบีเกือบสะดุ้ง เธอไม่ค่อยเข้าใจว่าทั้งที่ลุงกับแม่อยู่ใกล้กันแค่นี้ เหตุใดต้องแข่งกันพูดเสียงดังด้วย หรือว่านี่จะเป็นมารยาทอย่างหนึ่งของผู้ใหญ่ที่เมื่อเสียงดังมาแล้วต้องเสียงดังตอบ

“มัวแต่คิดอะไรอยู่เจ้าปี สวัสดิายหรือยัง”

เด็กหญิงหยุดคิดไว้แค่นั้นเมื่อลุงหงาโยกหัวของเธอเบา ๆ เพื่อเป็นการย้ำในสิ่งที่ตนพูดไป บีรีบยกมือขึ้นไหว้ยายซึ่งนอนดูรายการเพลงในทีวีที่เปิดเสียงไว้ดังลั่นกลบเสียงของทุกอย่างหมด จนต้องพูดย้ำอยู่หลายครั้งกว่ายายจะได้ยินเสียงของเธอ “สวัสดิาค่ะ!”

“อ้าว... ไหว้พระเถอะ ว่าแต่เอ็งนะเป็นใครล่ะ!” ยายมองอย่างพิจารณาเพราะไม่ค่อยคุ้นหน้าคุ้นตาเด็กหญิงเท่าไร ก่อนจะหันไปแหวลุงหงาที่แอบไปหรีเสียงทีวี

“ไอ้หงา! ใครใช้ให้เอ็งมาหรีเสียงทีวีของข้า”

“โอ้แม่! ก็เสียงมันดังจนคุยกันไม่รู้เรื่องแล้วเนี่ย” คนเป็นลูกชายบอกอย่างอ่อนใจ แล้วกลับมาตอบคำถามของแม่ที่ค้างไว้เมื่อครู่

“แล้วนี่ก็ลูกสาวคนเล็กของฉันไง ไม่เจอกันแค่นี้ทำเป็นลืมนะแม่”

ปีเปิดตาโตตกใจ ไม่นึกว่าลุงจะแก้งหลอกยาย

“อ้าวไอนี้...เอ็งก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้ข้าหลง ๆ ลืม ๆ” ยายว่าพลงกักมือให้ปีเข้าไปใกล้โดยมีลุงหยาช่วยอุ้มเธอไปนั่งข้าง ๆ ยาย “ลูกเอ็งจริงหรือวะหยา ข้าจำได้ว่าเอ็งมีเจ้ากบเป็นลูกคนเดียวไม่ใช่หรือ”

“พี่หยาแก้งแม่อีกแล้วนะ ระวังจะตกนรก!”

เด็กหญิงเห็นแม่ส่ายหน้าอย่างระอาพี่ชายตัวเอง ก่อนจะเดินเข้าไปกอดยายและพูดคุยกันจนยายจำได้ว่าเธอเป็นหลานจากทางฝั่งลูกสาวต่างหาก

“รักดอกจึงหยอกเล่นนะแม่...”

ยายค้อนตาเขียวทันทีที่รู้ตัวว่าถูกแก้ง ส่วนลุงก็เอาแต่หัวเราะเสียงดังอย่างคนที่ชอบใจเวลาได้แก้งคนจนทำให้ยายพลอยขำตามไปด้วยอย่างลืมตัวว่ากำลังโกรธอยู่

ปมของคนโน้นทีคนนี้ทีแล้วคิดในใจว่า ‘ลุงแก้งยายเป็นเพราะรักหรือ แล้วตอนที่เพื่อนในโรงเรียนแก้งเราจะเป็นเพราะรักอย่างนี้บ้างมั๊ยนะ’

เมื่อคิดถึงเรื่องที่โรงเรียนเด็กหญิงก็เริ่มหน้ายุ่งจนแม่หันมาสะกิดถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า แต่เมื่อเธอส่ายหน้าแม่จึงหันกลับไป

คุยกับยายต่อด้วยความคิดถึง โดยมีพี่ชายอย่างลุงหาคอยขัดคออยู่ตลอดด้วยความหมั่นไส้ที่จู้ ๆ ตัวเองก็กลายเป็นหมาหัวเน่าไปเสียอย่างนั้น จึงพยายามทำตัวให้มีส่วนร่วมตลอดบทสนทนาของทั้งคู่

ช่วงเวลาแห่งการพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดถึงกินเวลาร่วมชั่วโมงกว่า ทั้งหมดจึงได้พากันแยกย้ายไปทำธุระของตัวเอง โดยมีลุงหาคเป็นคนแรกที่ขอตัวออกไปวัดก่อนเพราะจะมีญาติของคนตายมาทำพิธีเก็บกระดูกแต่เช้า ส่วนยายก็เอนหลังนอนดูทีวีตามเดิม แม้จะบอกให้เธอเข้าไปพักในห้องก่อนที่ตัวเองจะไปจัดเก็บของที่ขนลงจากรถแล้ววางกองไว้แถวแคร่หน้าบ้านตั้งแต่ตอนที่มาถึง

ปีค่อย ๆ คลานขึ้นไปบนพูกนอนนุ่ม นั่งฟังผนังห้องที่อยู่ชิดที่นอน ก่อนจะหยิบหนังสือการ์ตูนที่เอาติดมือมาด้วยขึ้นมาอ่านอย่างเงียบ ๆ แต่จนแล้วจนรอดก็ดูเหมือนว่าสิ่งที่อยู่ในหนังสือจะไม่ค่อยเข้าหัวของเธอสักเท่าไร เพราะสมาธิในการอ่านดันหายกระเจิงไปตามเสียงเพลงลูกทุ่งที่ยายเปิดไว้

เด็กหญิงถอนหายใจยาวแล้วเปลี่ยนใจทิ้งตัวลงนอนแทน เธอคิดถึงความสะดวกสบายแบบบ้านเก่าเหลือเกิน แต่ก็ไม่ได้อยากกลับไปทีนั้น แค่เพียงอยากอยู่อย่างเงียบ ๆ เท่านั้น เพราะหากกลับไปก็เหมือนการไปรื้อฟื้นความเจ็บปวดที่อยากทิ้งไว้ให้กลับมา ดังนั้นการ

ย้ายมาอยู่ที่นี่และเริ่มความทรงจำใหม่อาจจะดีต่อเธอมากกว่า แม้ว่า
บางอย่างอาจจะซัดใจไปบ้างก็ตาม

ความคิดนี้ยังวนเวียนอยู่ในหัวของบี จนกระทั่งเผลอหลับไป
เพราะความอ่อนเพลียจากการเดินทาง ซึ่งแม่ที่เก็บของจนเข้าที่
เรียบร้อยแล้วก็แอบแวะมาดูคนที่นอนคุดคุ้ทับแขนตัวเองด้วยสายตา
รักใคร่

“ทั้งทุกอย่างไว้ที่นั่น แล้วมาเริ่มทางเดินใหม่ที่นี้ด้วยกันนะ
ลูก...”

๕

แผลที่ยังไม่จางหาย

ท้องฟ้าในช่วงเวลาใกล้รุ่งยังคงมืดสลัว แต่เพราะวิถีชีวิตที่เข้านอนแต่หัวค่ำและตื่นในเวลาอรุณรุ่งของคนที่นี่ทำให้บ้านหลายหลังเปิดไฟสว่างจ้าเพื่อเตรียมตัวจะออกไปทำมาหากิน

เสียงนกร้องดังเจื้อยแจ้วสลับกับเสียงไก่ขันก้องไปทั่วบริเวณบ้าน ปลุกคนที่ยังไม่ชินกับวิถีชีวิตของคนต่างจังหวัดให้ลืมตาตื่นขึ้นรับเช้าวันใหม่ด้วยความงัวเงีย

“ตื่นแล้วหรือลูก ถ้าหายง่วงแล้วก็ออกมานั่งเล่นข้างนอกได้นะ”

ปีซี่ยีตาเพื่อไล่ความง่วงอยู่นานสองนานจนแม่เดินหายไปจากจุดที่เคยยืนอยู่ เธอนั่งนิ่งครุ่นคิดว่าจะเลือกนอนต่อหรือออกไป

ข้างนอกตามคำชวนของแม่ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจค่อย ๆ ลงจากที่นอน
แม้ว่าสมองจะยังไม่ตื่นเต็มที่ก็ตาม

ควีนส์ชาวคลั่งโคมงลอยอยู่เหนือหัวหนึ่งชั่ว เด็กหญิงรู้ได้ทันที
เลยว่าอาหารมื้อนี้คงมีข้าวเหนียวเป็นส่วนประกอบอีกเช่นเคย เธอ
คลานช้า ๆ เข้าไปนั่งใกล้ยายซึ่งกำลังช่วยแม่ทำกับข้าวและหยิบจับทุก
อย่างได้อย่างคล่องแคล่วราวกับว่าไม่ได้ป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับความจำ

“โป๊ก ๆ โป๊ก!” เสียงสากกระทบกับกันครกดังเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอทันทีที่พริก กระเทียมและหัวหอมแดงควักถูกเทลงครก บีมอง
ยายตำน้าพริกอย่างสนใจจนไม่ทันเห็นว่าแม่วางปลาหูตัวใหญ่ที่เพิ่ง
ทอดเสร็จลงบนจานตั้งแต่เมื่อไร

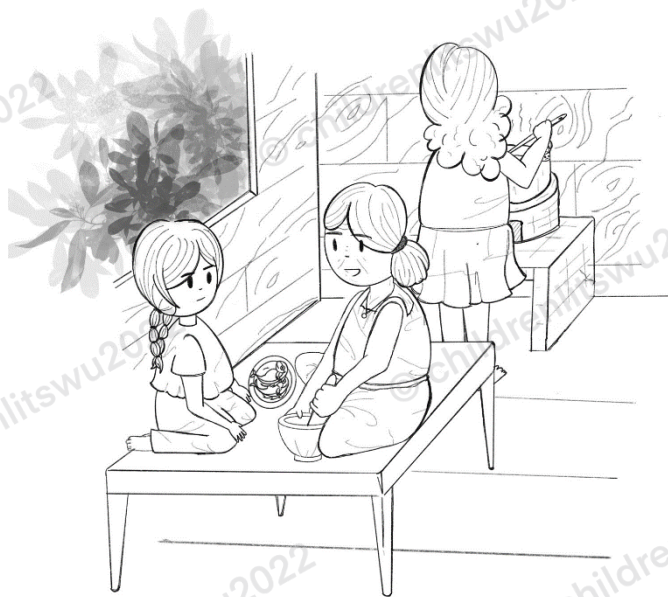
“อีนางน้อย!” เสียงแหบแห้งเอื่อยขึ้นก่อนจะพยับเปิดให้
เด็กหญิงเห็นจานปลาที่วางอยู่ตรงหน้า “ช่วยแกะปลาให้ยายที เอาแต่
เนื้อไม่เอากระดูก”

ได้ยั้งดังนั้น เธอก็เกิดความลังเลใจเพราะไม่เคยแกะปลา
มาก่อน อย่างดีที่เคยช่วยแม่ทำกับข้าวก็แค่เพียงล้างผักกับเด็ดผักเท่านั้น
เมื่อถูกยายให้ช่วยแกะปลาให้จึงเริ่มไม่แน่ใจว่าตัวเองจะทำได้หรือไม่
แต่เมื่อหันไปเห็นแม่ที่ส่งยิ้มมาให้พร้อมกับบอกว่า “หนูทำได้อยู่แล้ว”

นั่นจึงช่วยให้เธออุ่นใจขึ้นและเริ่มลงมือจัดการกับเจ้าปลาหูตัวใหญ่
อย่างระมัดระวัง

เวลาผ่านไปสักพักโดยที่ยายไม่ได้เร่งเด็กหญิงเลยแม้แต่น้อย
จนเธอช่วยแกะปลาโดยไม่มีก้างติดได้สำเร็จ จึงทำให้ยายตำน้าพริก
ได้เสิร์ฟพร้อม ๆ กับแกงอ่อมหมูของแม่ซึ่งส่งกลิ่นหอมของใบผักที่เธอ
มาซื้อของมันในที่หลังว่าคือผักชีลาวกับใบแมงลักลอยฟุ้งไปทั่วบ้าน

ปีเห็นลุงหงาเดินสุดจมูกตามกลิ่นอาหารเข้ามา ก่อนจะโยน
ต้นหอมกำใหญ่ลงกระจาดหวานจนเศษดินที่ติดมากับรากฟุ้งกระจาย
ออกมาเลอะพื้น

“เฮ็ดหยั่งกันอยู่ หอมไกลไปถึงหน้าบ้านเลยเด้อ”

“แกงอ่อมจะพี ไม่ได้กินมานานแล้ว ฉันทายว่าจะทำให้ลูกลองกินด้วย”

แม่ตอบแล้วหันไปพลิกปลาในกระทะที่ละตัวแล้วพูดต่อว่า

“มีปลานิลกับไข่เจียวด้วยนะพี ฉันทายได้ว่าเจ้ากบชอบกินแกงอ่อมกับปลานิลเลยกะจะทำไว้ให้ ว่าแต่หลานกลับวันนี้ไข่มั้ย”

“แม่น! เดี่ยวสาย ๆ ก็มาแล้ว”

“ดีเลย กลับมาตั้งสามวันแล้วจะได้เจอหน้าหลานสักที”

ปีไม่ได้สนใจฟังในสิ่งที่แม่กับลุงคุยกันสักเท่าไร แต่ก็พอจะจับประเด็นได้บ้างว่าทั้งสองกำลังพูดถึงใครคนหนึ่ง ซึ่งใครคนนั้นก็คงหนีไม่พ้น ‘เด็กชายกบ’ ลูกพี่ลูกน้องตัวแสบที่ชอบแกล้งเธอเกือบจะทุกครั้งที่มีโอกาสได้กลับมาเยี่ยมยายที่บ้านนี้

เด็กหญิงยังจำได้ไม่ลืมว่าครั้งหนึ่งเคยถูกลูกพี่ลูกน้องคนนี้ป้อนขึ้นไปข่มต้นมะยมจนลูกและกิ่งของมันหักร่วงลงมากระแทกตามหัว และตัวของเธอก็ทรอยเข้าไปหมด เธอทั้งโกรธและเจ็บใจที่แม่ไม่ยอมลงโทษเด็กนั้น นอกจากจะเพียงแค่อัดเตือนเท่านั้นเอง

“โอ๊ย...ตัวมันก็เท่าเดิม หน้าก็ไม่เห็นเปลี่ยน ไม่ได้ดูโตขึ้นเลย” ลุงหงาพูดไปหัวเราะไป ในขณะที่ยายอดไม่ไหวรีบส่ายหน้าขึ้นว่า

“มีอย่างเดียวที่เพิ่มขึ้นก็คือขี้ดื้อนี่แหละ”

ขนาดยายที่ขี้หลังขี้ลิ้มยังจำได้ว่าเด็กนั่นโตขึ้นแค่ไหน ปีไม่อยากจะคิดว่าถ้าได้เจอกันอีกครั้งจะถูกแกล้งอะไรอีกหรือไม่ เธอไม่อยากจะเจอลูกพี่ลูกน้องคนนี้เลยจริง ๆ เด็กหญิงคิดในใจ

หลังอาหารมื้อเช้าที่ปิ้งกินอย่างเจียบ ๆ ผ่านไป ทุกคนก็ยังคั่งนั่งคุยเรื่องสัพเพเหระกันต่อ หนึ่งในนั้นก็มีการของกบที่ลุงหงาเล่าให้ฟังว่า ก่อนที่เธอกับแม่จะกลับมาที่นี่ได้หนึ่งอาทิตย์ มีเพื่อนบ้านคุ่มลาวหรือกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ฝั่งถนนตรงข้ามกันได้มาชวนกบให้ไปช่วยกันดำนา และอยู่ที่บ้านนั้นจนกระทั่งดำนาเสร็จถึงจะกลับบ้าน

ครั้งแรกเด็กหญิงฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจว่าคุ่มลาวคืออะไร แม่จึงช่วยอธิบายเพิ่มว่า ที่หมู่บ้านของเรามีผู้คนอาศัยอยู่ด้วยกันสองกลุ่ม โดยแบ่งแยกกันเองจากการกินข้าวแบบใดเป็นอาหารหลัก หากคนกลุ่มไหนกินข้าวเจ้าเป็นหลักจะถูกเรียกว่า ‘คนคุ่มไทย’ แต่ถ้ากินข้าวเหนียวเป็นหลักก็จะถูกเรียกว่า ‘คนคุ่มลาว’ ซึ่งบ้านของเธอแม่จะกิน

ข้าวเหนียวแต่ก็ไม่ได้กินเป็นอาหารหลักเหมือนข้าวเจ้า จึงจัดว่าเป็น
คนคุ้มไทย

ปิ่นฟังเมื่ออธิบายไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีเพื่อนบ้านซึ่งเป็นหญิง
วัยกลางคนคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทายแม่ และเลยมาทักทายเธอด้วย
เสียงแหลมสลับหู

“ไม่พ้อกันปีกว่า ตัวซีง่างแท่น้องปี”

เด็กหญิงหน้านิ่งยกมือไหว้คนตรงหน้าแบบขอไปทีเมื่อถูกทัก
ว่าผอมแห้งลงมากจากที่ไม่ได้พบกันเพียงปีกว่า ในขณะที่แม่ก็รีบเสไป
พูดเรื่องอื่นแทน

“ฉันได้อินอ้ายหงาเห็นว่าลูกคนโตของเจ้าเรียนจบแล้วแม่นบ่”

“แม่น! ฉันลืตี้ใจหลาย”

เพื่อนบ้านที่บีเพิ่งนึกออกกว่าคือป้าอ้อยยิ้มกว้างตอบ

“ดีใจน่าเด้อ”

“ขอบคุณหลาย ๆ จ้า”

ป้าอ้อยพูดแค่นั้นแล้วก็วกกลับมาที่เรื่องของปิ่นจนเธอทนฟังไม่
ไหวรีบขอตัวเข้าไปอ่านหนังสือในห้อง ซึ่งนาที่นั่นเองที่ทำให้ปิ่นรู้สึกได้

ว่าในใจของเธอเหมือนมีแผลอยู่นับร้อยที่หากถูกสะกิดเมื่อใดก็พร้อมจะอักเสบขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

“อ้าว! ไปซะแล้ว” ป้าอ้อยพูดอย่างเสียดายก่อนจะหันมาคุยกับแม่ของเธอต่อว่า “สงสารลูกเจ้าแท้ อยู่ดี ๆ บ่น่าเป็นง่อยเลย”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่บีได้ยินคำพูดซึ่งเสียดแทงหัวใจของเธอเข้าจัง ๆ เด็กหญิงรู้สึกเจ็บจนน้ำตาคลอเบ้าอีกแล้ว เธอทิ้งโกรธและรำคาญกับคำพูดของป้าอ้อย มีใครบ้างที่อยากจะเบ่งงอให้คนมาเห็นใจ หรือถูกมองเหมือนเป็นตัวประหลาด ทั้ง ๆ ที่เธอก็เป็นคนเหมือนกัน

แม้ว่าเธอจะพยายามช่วยเหลือตัวเองได้มากแค่ไหน สุดท้ายก็คงจะถูกมองว่าเป็นตัวภาระอย่างที่คุณแอนเคยพูดไว้อยู่วันยังค่ำ บีสูดหายใจเข้าลึก ๆ กลั้นสะอื้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ของใครสักคนกำลังเดินเข้ามาใกล้

“โกรธป้าอ้อยหรือลูก”

แม่นั่นเอง!

เมื่อรู้ว่าคนที่เดินเข้ามาหาเป็นใคร บีจึงเงยหน้าขึ้นแล้วพยักหน้าแรง ๆ แทนการตอบ

“อย่าโกรธให้ใจเราเจ็บเลย ป้าเขาคงไม่ได้มีเจตนาอะไรไม่ดี
หรือลูก”

“หนูไม่ชอบ” บิบอกเสียงดัง

“ถ้าไม่ชอบหนูก็แค่ทำเป็นไม่ได้ยินก็ได้”

“แต่หนูหนูไม่ได้หนวก ยังไงก็ต้องได้ยินอยู่ดี”

แม่มั้มให้กับคำพูดชื่อ ๆ ของบี ก่อนจะเขยิบเข้าไปใกล้แล้ว
ลูบหัวของเธอเบา ๆ

“เด็กดี หนูรู้อะไรมั้ม แม้ว่าหนูของเราจะปกติดี ได้ยินทุกอย่าง
ชัดเจน แต่เราก็เลือกที่จะเก็บหรือไม่เก็บมาใส่ใจได้นะลูก สิ่งไหนฟัง
แล้วดีก็เก็บไว้ สิ่งไหนฟังแล้วไม่ดีระคายหูก็ปล่อยให้มันลอยผ่านไป
อย่าได้เก็บเอามาใส่ใจจนพาลจะทำให้เราอารมณ์ไม่ดีไปเปล่า ๆ”

บีเอียงคอคิดตาม ก่อนจะตอบแม่ว่า “มันทำยากนะคะ”

“แต่ก็เชื่อว่าทำได้นี่...จริงมั้ม!”

เด็กหญิงไม่ตอบ แม่มั้มจึงชวนเปลี่ยนเรื่องโดยการถามอย่างอื่น
แทน “เดี๋ยวแม่มั้มจะไปเก็บผักที่นาของยาย หนูอยากไปด้วยกันมั้ม”

“หนูไม่ออกไป”

“ก็ได้จะ ฉันแม่จะรีบไปรีบกลับนะ”

แม่ลูบหัวบีต่ออีกสองสามทีแล้วเดินออกจากห้องไป โดยมีเสียงแว่ว ๆ เหมือนกำลังคุยกับใครสักคนซึ่งบีคิดว่าน่าจะเป็นลุงหงา เล็ดลอดเข้ามาให้เธอได้ยินบ้างเล็กน้อย

“เป็นไงบ้าง”

“ก็โกรธอยู่แต่เดี๋ยวก็คงดีขึ้น”

“ดีแล้ว...ปล่อยเขาไว้ก่อน ทุกอย่างต้องใช้เวลาทั้งนั้น”

“จะพี่...นั่นเจ้ากบมาโน่นแล้ว!”

เสียงคุยของแม่เงียบไปแล้ว บีจึงได้กลับมาอยู่กับตัวเองอีกครั้ง จนเกิดคำถามในใจเรื่องหนึ่งว่าหากทุกอย่างต้องใช้เวลา แล้วมันต้องใช้กี่วัน กี่เดือน กี่ปี หรืออีกนานแค่ไหนทุกอย่างถึงจะดีขึ้นได้ แต่แล้วเสียงหนึ่งในใจของเธอก็สะท้อนกลับมาว่า ‘หรือบางทีเวลาอาจจะช่วยอะไรไม่ได้เลยก็ได้ เพราะถ้ามันช่วยได้จริงหมอกคงไม่บอกว่าเธอต้องกลายเป็นคนพิการไปตลอดชีวิตหรอก...’

แผนล่อเสือออกจากถ้ำ

เมื่อค่าวันนี้ไม่เสียบเหงาเหมือนหลายวันที่ผ่านมา เพราะเป็นมือที่สมาชิกในครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า และดูจะคึกคักเป็นพิเศษเมื่อสมาชิกคนหนึ่งขยันเล่าเรื่องต่าง ๆ ไม่หยุด ซึ่งสร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะมากมายให้เกิดขึ้นในวงข้าว

“เดาซิ! ว่าไผชนะ”

กบตั้งคำถามขึ้นทันทีหลังจากที่เขาได้เล่าให้ทุกคนฟังว่าในวันแรกของการไปช่วยทิดบุญหรือเพื่อนบ้านคุ่มลาวดำนา ที่นั่นได้มีการจัดให้เด็ก ๆ แข่งขันดำนาวิบากกัน เพื่อสร้างสีสันและความฮึกเหิมให้แก่ทุกคน โดยกบได้เป็นหนึ่งในผู้เข้าแข่งขันจากเด็กทั้งหมดทุกคน แต่แต่ละคนจะต้องเป่าแป้ง กินขนมและผลไม้ก่อนลงมือปักดำต้นกล้าให้

เต็มแปลงนาที่มีขนาดสามคูณสิบเมตร ซึ่งใครที่ทำได้เร็วที่สุดจะถือว่า
เป็นผู้ชนะ

“อิม... บักแต่แม่่นบ่”

“บ่แม่่น! เด่าใหม่ ๆ” กบทำเสียงจี้จะเมื่อไม่ได้คำตอบที่
ถูกต้อง

“นั่นก็บักโหน่ง ตัวมันใหญ่น่าจะไปที่สุด”

กบนั่งกอดดอกหน้าตุ้มหันหน้าหนีแล้วตัดพ้อพ้อที่ไม่ยอมทาย
ว่าเขาเป็นผู้ชนะบ้าง “บ่แม่่นอีกแล้ว เป็นหยั่งพ่อบ่เดาว่าเป็นผมบ้าง”

“โว๊ะ! ก็เอ็งให้เดาพ่อก็ดเอาอย่างที่คิดสิวะ”

ปีที่นั่งกินข้าวอย่างเงิบ ๆ อยู่ข้างแม่ เงยหน้าขึ้นมองสงคราม
ขนาดย่อมระหว่างพ่อกับลูกที่เริ่มเถียงกันไปมาในเรื่องที่เธอคิดว่า
‘ไร้สาระ’ ก่อนจะสายหน้าอย่างเอือม ๆ ขณะตักข้าวคำสุดท้ายเข้าปาก
พลางมองสองพ่อลูกอีกครั้งที่จู้ ๆ ก็พากันหัวเราะจนหน้าดำหน้าแดง
อย่างไม่ทราบสาเหตุ จนหลายวินาทีผ่านไปเธอก็ได้เห็นถึงสิ่งที่ทำให้
ตึกเล็ก ๆ สงบลงและกลายเป็นเสียงหัวเราะได้ นั่นก็คือการที่งานข้าว
ของทั้งสองคนไม่เหลือข้าวติดเลยสักเม็ด เพราะมันถูกเคลื่อนย้ายไป
อยู่ในกะละมังข้าวของเจ้าสีหมอกสุนัขพันธุ์ไทยหลังอานที่เลี้ยงไว้แทน
ด้วยฝีมือของยาย

“ข้าจะไปรู้เระะ เห็นคุยกันเอ็ดตะโรก็นึกว่าอึมแล้ว” ยายบอกพร้อมคลุกข้าวในกะละมังที่เพิ่งจะแกะเนื้อปลานิลใส่ลงไป ก่อนจะเคาะเรียกอยู่สองสามที่เจ้าสีหมอกก็วิ่งตอกแตกเข้ามาหายายอย่างดีใจ

“ทีจี่ละหุดีเชียวนะแม่” ลุงหงาดกระเซ้าเรื่องหูของยายไม่ได้เหมือนทุกทีเมื่อเวลาที่มีเรื่องสำคัญ ๆ ที่โรยายมักจะไม่ค่อยได้ยินเสมอ แต่พอเวลาพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องกลับได้ยินชัดเจน จนบางทีปิก็นึกสงสัยตามว่า ‘อาการหูไม่ดีของยายจะเป็นเฉพาะเวลาที่มีเรื่องจริงจังหรือเปล่านะ’

เด็กหญิงยกไหล่เล็กน้อยให้กับความคิดของตัวเอง ในขณะที่ลูกพี่ลูกน้องอย่างกบกลับเอามือกุมท้องแล้วหัวเราะจนตัวอเมื่อทัฟฟี่ที่ใช้เคาะเรียกเจ้าสีหมอกเมื่อครู่ถูกย้ายมาตีเบา ๆ ที่ต้นแขนของลุงหงาแทน

“ไม่แก่บ้างก็ให้มันรู้ไป”

ยายตัดพ้อลุงหงาเสร็จก็เดินนำเจ้าสีหมอกไปยังใต้ต้นมะม่วงต้นใหญ่เพื่อให้มันกินข้าวตรงนั้น ส่วนลุงหงาก็เอาแต่ลูบต้นแขนบ่อย ๆ เพราะรู้สึกเจ็บ ๆ คัน ๆ ตรงที่ถูทัฟฟี่เคาะ ก่อนจะหันมาถามบางอย่างกับบีเมื่อนึกอะไรขึ้นได้

“อ้อ! พรงนี้่อยากออกไปเล่นข้างนอกบ้างมั๊ย ให้เจ้ากบมันพาไป” กบพยักหน้าหงิก ๆ สำทับคำพูดของพ่อว่าเขาเต็มใจที่จะพาเธอออกไปเล่น แต่เมื่อเห็นเด็กหญิงปฏิเสธหน้าของเขาก็หงอยลงทันที

“หนูไม่่อยากออกไปไหน” ปิดอบเสียงเบา “อยากอ่านหนังสือมากกว่า”

เมื่อบียังยืนกรานคำเดิมว่าจะไม่่ออกไปไหน ลุงหงาจึงไม่่ได้เข้าซื้ออะไรต่อ อาหารมี้อค่าของวันนี้่จึงจบลงที่ทุกคนต่างแยกย้ายเข้าบ้านไปอาบน้ำอน

สายลมยามค่ำ่คืนพัดกลิ่นหอมของต้นโมกจากบ้านข้าง ๆ โขยมาแตะจมูกสองพ่อลูกซึ่งนั่งเหม่อมองท้องฟ้าสีเข้มอยู่ตรงชานไม้หลังบ้านที่ไม่่มีหลังคาคลุม บรรยากาศรอบข้างเจียบสงบจนได้ยินเสียงใบไม้พลิ้วไหวตามสายลมไปมา เด็กชายละส่ายตาจากดาวบนฟ้ามาจ้องเลียวน้ำด้านข้างของพ่อตาไม่่กระพริบ

“เบิ่งความหล่อของพ่อพอหรือยัง”

“หลังตัวเองแท้...” กบแกล้งกลอกตาไปข้างบนอย่างคนเหน้อยใจ “ว่าแต่...พ่อเรียกผมมามี่ยังบ่”

สิ้นคำถามของกบ พ่อก็บิตชี้้เกียจไปมาแล้วตบเจ้ายุ่งตัวใหญ่ที่เกาะอยู่บนหน้าไปหนึ่งที

“มินิดหน่อย” พ่อกระอ้อมกระอ้อมบอก “ช่วงนี้พ่ออยากให้
เอ็งช่วยอยู่เป็นเพื่อนพีบีหน่อยได้บ่ จะชวนคุยชวนเล่นอะไรก็ได้”

“โอ๊ย! ยากนะพ่อ เพื่อนไม่ค่อยชอบหน้าผม”

“ก็เอ็งชอบไปแกล้งเพื่อน เอน่าถือว่าช่วย ๆ กัน”

ได้ยินแบบนี้ เด็กชายก็ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งแล้วจึงตอบตกลง

“ก็ได้...แต่เพื่อนจะยอมเล่นกับผมหรือเปล่านั้นไม่รู้เค้อ”

พ่อมองกบอย่างเอ็นดู “เอ็งเห็ดได้อยู่แล้ว ลูกพ่อเก่งจะตาย”

เด็กชายยิ้มว่าเมื่อได้รับคำชม จนพ่อถึงกับต้องเอื้อมมือมาขยี้
หัวทุยของเขาด้วยความหมั่นเขี้ยวจนผมยุ่ง เล่นเอากบต้องยกมือขึ้นปิด
ป้องเป็นพัลวัน ก่อนที่ทั้งสองคนจะพร้อมใจกันเปล่งเสียงหัวเราะ
ออกมา

ตั้งแต่รับปากพ่อในวันนั้น กบก็มักจะแวะเวียนมาเล่นอยู่รอบตัวของบี
บ่อย ๆ จนเด็กหญิงแปลกใจและเริ่มรู้สึกรำคาญ เพราะเขาทิ้งพุดมาก
และหน้าทน ซึ่งไล่เท่าไรก็ไม่ยอมไปไหนเสียที เธอพยายามทำเหมือน
เขาเป็นเพียงอากาศธาตุ ไม่มีตัวตนในสายตาแล้ว เขาก็ยังคงนั่ง
หน้าสลอนแล้วพุดโน่นพุดนี่คนเดียวอย่างไม่รู้จักเหนื่อย บางวันเขาก็

ทำให้เธอหงุดหงิดแทบตายเมื่อหอบหิ้วอะไรเข้ามาเล่นในห้องมากมาย จนทำให้สมาธิในการอ่านหนังสือของเธอกระเจิดกระเจิงไปหมด

ยิ่งนานวันเข้าปิกก็ยิ่งคิดว่าเด็กชายเหมือนศัตรูตัวร้ายที่จ้องจะเข้ามาทำลายความสงบสงบในชีวิต จนทำให้ในหัวตอนนี้คิดวนเวียน อยู่แต่กับวิธีที่จะทำให้เขาเลิกยุ่งกับเธอให้ได้

ทำอย่างไรดีนะ

ปิก้มองหนังสือสักไม่กี่หน้าตาลกับหินก้อนเล็กก้อนใหญ่ที่วาง กระจายอยู่เต็มพื้น โดยไม่รู้ว่าเจ้าของเอามาวางทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อไร อย่างใช้ความคิด

โยนทิ้งไปเลยหรือว่าเอาไปซ่อนดี เขาจะได้ออกไปหาอะไร เล่นข้างนอกแทน ปิกคิดว่าวิธีนี้ดูเข้าท่าอยู่บ้างเพราะเมื่อไม่มีของเล่น เขาก็จะไม่มีอะไรมาเล่นรบกวนเธอได้

แล้วถ้าเขาหาอย่างอื่นมาเล่นแทนล่ะ

เสียงหนึ่งในหัวของปิกดังแทรกขึ้นมาคล้ายกับจะถามเพื่อให้เธอ จุกคิดตาม

ปิกิ่งอิงไปพักหนึ่งเพราะเริ่มคล้อยตามกับคำถามนั้นจนต้อง มานั่งคิดหาวิธีใหม่ซึ่งคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกสักทาง เนื่องจากหลาย ๆ

วิธีที่เคยลองมาแล้วนั้นล้วนใช้ไม่ได้ผลกับคนอย่างเด็กชายกบ
เอาลีเลย

อย่างเมื่อวันก่อนที่เธอใช้วิธี ‘หูทวนลม’ แกล้งไม่ได้ยินทุก
อย่างที่เด็กชายพูดหรือถามเพื่อหวังให้เขาเหนื่อยและเลิกไปเอง แต่
สิ่งที่คิดกลับไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย เพราะนอกจากว่าเขาจะไม่ยอมไป
ไหนแล้วยังคอยแต่ชวนเธอให้ร้องเพลงจากนิทานสุภาสิตที่ตนเรียนมา
แถมยังร้องเนื้อเพลงผิดจนเธอเปลือร้องแก้ให้ใหม่อย่างไม่รู้ตัวอีกด้วย
“ร้องอย่างนี้ต่างหาก!”

กระต่ายขาวลูกล้อ	คอยเฝ้าประตูไว้
หมาป่ามันมาไกล	อย่าได้เปิดประตู
กระต่ายขาวลูกรัก	เจ้าพักอยู่ที่ไหน
หมาป่ามันไปไกล	จงได้เปิดประตู**

*เนื้อเพลงจากนิทานสุภาสิตเรื่อง กระต่ายตื่นตูม ในหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย
ชุดภาษาเพื่อชีวิต วรรณคดีล้านา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตาม
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เด็กหญิงร้องเพลงที่ถูกต้องให้กับฟังจนเห็นว่าเขายิ้มร่าอวดฟัน
ขาวรออยู่ก่อนแล้ว นาทีนั้นเองที่ทำให้เธอรู้ตัวว่าผลอหลงกลพูดตอบ
โต้เขาจนได้ นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอหงุดหงิดและพยายามคิดหา
วิธีนำความสงบของเธอกลับคืนมา

ป็นิ่งคิดไปพลางมองไปยังหน้าห้องอย่างไม่รู้ตัว พอนานเข้า
เธอก็เผลอเหลือบมองของเล่นที่กองระเกะระกะอยู่ข้างที่นอนครั้งแล้ว
ครั้งเล่าจนอดนึกไม่ได้ว่าเจ้าของของมันหายไปไหน เพราะตั้งแต่
ตื่นนอนมาจนกระทั่งกินข้าวมือเข้าผ่านไปเธอก็ยังไม่เห็นเด็กชาย
แม้แต่เงาหรือแม้แต่เสียงก็ยังไม่มีมาให้ระคายหู

ช่างสิ! จะหายไปไหนก็เรื่องของเขา ดีเสียอีกเราจะได้ไม่ต้อง
มานั่งคิดวิธีนั้นนี้ให้ปวดหัว

เด็กหญิงบอกตัวเองอย่างนั้น แล้วหันไปหยิบสมุดวาดเขียน
พร้อมด้วยดินสอและสีไม้ในลิ้นชักออกมาวางเรียงอยู่บนที่นอน
เธอค่อย ๆ กางสมุดที่เพิ่งวาดเล่นไปหน้าเดียวออก บนแผ่นกระดาษ
สีขาวปรากฏภาพกระต่ายตัวอ้วนกลมสองตัวนอนหลับอยู่ในบ้านที่ปิด
ประตูไว้

“หรือจะเปิดประตูดี ไม่ได้มีหมาป่าอยู่ด้วยสักหน่อย อากาศจะ
ได้เข้าออกสะดวก ๆ” บีพุดกับตัวเองแล้วลบเส้นดินสอที่วาดประตูออก

จนเหลือแต่ทางเข้าบ้านแบบโล่ง ๆ แต่เมื่อเธอนึกขึ้นได้ว่าบางทีอาจจะ
มีหมาป่าลักตัวซ่อนตัวอยู่แถวนี้ก็เป็นได้ “งั้นปิดไว้เหมือนเดิมดีกว่า”

เด็กหญิงร่างดินสอดตามรอยเดิมเพื่อให้กระต่ายของเธอ
ปลอดภัยจากหมาป่าดุร้าย แต่ยังไม่ทันที่จะวาดเสร็จเสียงของใครคน
หนึ่งก็ดังลอยมาจากข้างหลังจนปีละตุ้งรีบหันไปมองทันที

“เปิดประตูนะดีแล้ว ไม่ต้องกลัวหมาป่าหรอก เพราะถ้ามันเข้า
มาทำร้ายเมื่อไรผมก็จะตอย ๆ มันให้หนีกลับเข้าป่าแทบไม่ทันเอง”

กบนั้นเอง!

เด็กชายทำท่ายืนต่อยอะไรบางอย่างในอากาศพร้อมทั้งยกคิ้ว
หลิวตาให้เธออยู่หน้าห้อง ก่อนจะเดินเข้ามาดูภาพวาดที่ปีพยายาม
กางมือทั้งสองปิดไว้ไม่ให้เขาเห็น

“กระต่ายอะไรคืออ้วนแท้ กินแคร์รอดหมดทั้งสวนบ่นั้น”

“ใครใช้ให้ดู เสียมารยาท”

ปีหันไปแหวกคนที่กล่าวมาว่ากระต่ายน้อยของเธอ

“ก็เปิดให้เห็นเอง บ่ได้แอบเบ็งสักหน่อย”

กบบ่นอุบแล้วเดินไปหยิบหนังสือตี๊กขึ้นมาถือพร้อมง้างสายของ
มันค้างไว้ ก่อนจะหันมาแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ปี จนเธอหน้าแดงเพราะ

ความโมโหปนเขินอายที่เขาล้อภาพวาดของเธอและยังมาทำหน้า
ทะเล้นใส่อีก

เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรกับเขาดี เธอก็ทำได้แค่หันหน้าหนีแล้ว
เก็บสมุดกับของอื่น ๆ เข้าลิ้นชักตามเดิมเพราะไม่อยากออกไปนอก
ห้องโดยไม่จำเป็น จึงต้องทนอยู่ในห้องนั่งดูเขายิงหนังสติ๊กอย่าง
สนุกสนาน

“ออกไปเล่นข้างนอกไม่เป็นหรือไง น่ารำคาญ!”

“ใครกันแน่ที่ออกไปเล่นบ่เป็น” กบสวนกลับอย่างกวน ๆ

“เอ๊ะ!”

ปีได้แต่ทำเสียงจี้จี้เพราะหาคำพูดของตัวเองไม่เจอ จน
เด็กชายเอ๋ยกระแทบกระเทียบตามมาอีกหนนั้นล่ะเธอถึงโต้เขากลับได้

“บ่กล้าออกไปก็บ่ออกมาเถอะ ใจ ๆ หน่อย”

“ทำไมจะไม่กล้า” ปีแหวเสียงดัง

“ถ้าแน่จริงก็ต้องออกไปให้เห็นสิ”

“ไม่! เราไม่ออก เราชอบอยู่ในห้องมากกว่า”

“อย่างนี้ล่ะ ที่เรียกว่าบ่แน่จริง”

เด็กหญิงชะงักงัน พุดอะไรไม่ออก ในใจตอนนี้มีทั้งอารมณ์ หงุดหงิด เจ็บใจ และโมโหผสมปนเปกันไปหมด เพียงแค่คำพุดยั่วๆ ไม่ก็คำขอของเขาก็ทำให้เธอเกิดอารมณ์มากมาย โดยเฉพาะความอยาก เอาชนะที่ตีตื้นขึ้นมาจนผลอปลั่งปากพุดในสิ่งที่ตรงข้ามกับใจออกไป “ก็ไปสิ! จะได้เห็นเรากล้าหรือไม่กล้ากันแน่”

“อยากเห็นใจจะขาดแล้ว...” กบทำตาโตแล้งลากเสียงยาว ๆ ขวนให้หมั่นไส้ จนเด็กหญิงสะบัดหน้าหนีไปอีกทางอย่างไม่สบอารมณ์

ปีคิดหนักว่าเธอควรออกไปข้างนอกกับเขาดีหรือไม่ ถ้าไปก็ไม่ว่าจะต้องไปเจอกับอะไรข้างนอกบ้าง แต่ถ้าไม่ไปก็คงจะถูกหัวเราะเยาะใส่ไปอีกนาน

เด็กหญิงคิดแล้วคิดอีก จนในที่สุดเธอก็เลือกได้ว่าเมื่อพุดอะไรออกไปแล้วก็ควรทำให้ได้ตามนั้น เพราะคำว่าศักดิ์ศรีมันค้าคอยู่จะให้บอกเปลี่ยนใจตอนนี้ก็คงจะเสียหน้าไม่ใช่น้อย

กบเห็นว่าบียอมออกไปข้างนอกกับเขาก็ถึงกับร้องไชโยในใจที่แผน ‘ล่อเสือออกจากถ้ำ’ หรือพาพี่สาวออกไปเปิดหูเปิดตาอย่างที่ทุกคนในบ้างหวังไว้สำเร็จจนได้ หลังจากที่เขาคอยเข้าชี้เธออยู่นานจนเกือบจะท้ออยู่เหมือนกัน ซึ่งที่แรกกบคิดว่าเขาแค่ทำตามในสิ่งที่พ่อขอให้ช่วยทำ แต่พอนานไปเขาก็รู้สึกอยากเอาชนะเธอขึ้นมา

ไม่อยากพูดด้วยใช่ไหม...เขาก็จะทำให้เธอพูดกับเขาให้ได้

ไม่อยากเล่นด้วยใช่ไหม...เขาก็จะทำให้เธอเห็นว่าเวลาที่เขา
เล่นสนุกขนาดไหน

และไม่อยากออกไปข้างนอกใช่ไหม...เขาก็จะต้องพาเธอ
ออกไปให้จนได้

กบคิดอย่างนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งในช่วงหลัง ๆ ที่เขาได้อยู่กับ
เธอมากขึ้นความรู้สึกสงสารและเห็นใจกลับเข้ามาแทนที่ความอยาก
เอาชนะ เขาอยากเห็นเธอเล่น อยากเห็นเธอหัวเราะ ไม่ใช่เอาแต่ทำ
หน้าเปื้อนและอุดอู้แต่ในห้องจนแสงแดดเข้าไม่ถึงอย่างที่เป็นอยู่

เด็กชายเซ็นรถพาบิออกมาหน้าบ้านอย่างดีใจในวันนี้เขา
สามารถพาเธอออกไปต้องแดดต้องลมได้ จนยายที่นั่งปลอกหัว
หอมแดงตะโกนถามอย่างสงสัย

“จะไปไหนกัน!”

“ไปเล่นแถวนี้ละยาย” กบตะโกนบอก

“เออดี ๆ อยู่แต่ในบ้านน่าเบื่อจะตาย ข้ายังอยากจะไปหา
เพื่อนหาฝูงบ้างเลย”

“มีเพื่อนเหมือนคนอื่นเขาด้วยหรือแม่”

“โอ้เนี่ย! ใครจะเหมือนเอ็งวะที่มีแต่ผีเป็นเพื่อน” วาจาเผ็ดร้อน
ของยายทำให้คนที่ถูกกล่าวหาว่ามีเพื่อนเป็นผีหัวเราะดงลั่น เนื่องจาก
งานที่เขาทำมักข้องเกี่ยวอยู่แต่กับคนที่ตายแล้วทั้งนั้น

กบส่ายหน้าระอาให้คู่ปรับต่างวัยที่อยู่ด้วยกันที่ไรเป็นต้อง
ปะทะคารมกันทุกที ก่อนจะหันหน้ากลับมาทำหน้าที่ของตนตามเดิม
คือช่วยเข็นรถของบิ๊ขึ้นจากทางต่างระดับแล้วปล่อยให้เธอได้เข็นรถไป
ตามถนนด้วยตัวเอง

๗

ท้องฟ้าเปลี่ยนสี

หลายวันแล้วที่บียอมตามกบออกไปข้างนอกและนั่งทอดอารมณ์เล่น
อยู่ริมบ่อบัว

ครั้งแรกบียอมรับว่าเธอตามกบออกมาเพราะความอยาก
เอาชนะ แต่พอได้ออกมาจริง ๆ กลับทำให้เธอเริ่มรู้สึกว่ามันก็ไม่ได้แย
อย่างที่คิด หรืออาจจะเพราะยังไม่ค่อยได้เจอใครด้วย เนื่องจากว่า
สถานที่ที่เขพาไปเป็นบริเวณที่ดินของยายจึงทำให้ไม่ค่อยมีใครอื่น
เข้ามายุ่มยามแถวนี้

วันนี้บียอมให้กบช่วยเซ็นรถให้จึงทำให้เธอชื่นชมกับ
บรรยากาศสองข้างทางได้อย่างเต็มที่ ซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่
หลากหลายชนิด ระหว่างทางที่ผ่านมานั้นมีทั้งต้นกล้วย มะม่วง ชมพู

น้อยหน้าและอื่น ๆ ที่ทั้งรู้จักและยังไม่รู้จักอีกมากมาย จนกบต้องคอย
เป็นฝ่ายตอบคำถามเวลาเธอสงสัยและชี้ถามว่ามันคือต้นอะไรบ้าง

“นี่ต้นอะไรนะ!” บีจับใบของมันที่โน้มลงมาต่ำมากจนสัมผัส
ได้ถึงความสากจากขนที่ปกคลุมไปทั่วใบสีเขียวและกิ่งอ่อน แดงตรง
ซอกใบยังมีลูกกลม ๆ สีแดงและสีเขียวเต็มไปหมดอย่าง
น่าประหลาดใจ

“อ้อ...ต้นตะขบ”

เด็กหญิงพยักหน้า “แล้วกินเลยได้มั๊ยหรือต้องเก็บเอาไปล้าง
ก่อน”

“กินได้เลย! ต้นไม้แถวนี้ก็โตเองทั้งนั้นล่ะ” เขาเด็ดลูกตะขบ
สีแดงจากกิ่งอื่นแล้วยื่นมาให้ “บ่มีไผเอายามาฉีดยาก...อะลอง”

บีรับลูกตะขบมาแล้วนำเข้าปากอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ก่อนจะเริ่ม
เคี้ยวจนน้ำที่อยู่ในเนื้อผลไหลออกมาให้รู้สึก

“โอ้โฮ! หวานมาก”

เธอทำตาโตแล้วกลืนมันเข้าไปจนหมด แต่รสหวานปะแล่ม ๆ
ปนฝาดยังคงติดอยู่ที่ปลายลิ้นไม่หายไปไหน

กบหลุดหัวเราะสีหน้าและท่าทางของบี ทำให้เธออายจนหูแดง แล้วรีบเซ็นรถหนีเขา จนนำลี้วไปถึงทางแยกเข้านาของยาย

“อย่ารีบ บ่อบัวหนีไปไสหรอก”

กบตะโกนไล่หลัง

“ไม่ต้องตามมาเลยนะ!”

กว่าทั้งสองจะมาถึงบ่อบัวก็จวนจะเที่ยงแล้ว กบพาบีไปหลบแดดอยู่ใต้ต้นราชพฤกษ์ที่ยืนต้นซ้อนกันจนให้ร่มเงาขนาดใหญ่ โดยไม่ลืมที่จะหยิบเสื้อซึ่งเหน็บไว้แถว ๆ ซอกหินออกมาปูให้บีลงมานั่ง เอนหลังพิงต้นไม้ด้วยกัน

ลมหอบใหญ่พัดพาความเย็นให้พัดสดชื่นขึ้นท่ามกลางความร้อนระอุจากพระอาทิตย์ดวงโต กบหยิบกระติบข้าวเหนียวและปิ่นโตเถาเล็กที่แม่ของบีจัดมาให้ออกมาวางไว้ตรงกลางระหว่างเขากับเธอ ทั้งสองผลัดกันจกข้าวเหนียวกินกับปึกไก่อ่างและหมูสามชั้นทอดอย่างไม่รีบร้อน โดยไม่ได้พูดอะไรกันสักคำเพราะต่างคนต่างกิน และต่างก็มองบรรยากาศที่เงียบสงบรอบ ๆ ตัว ซึ่งมีแต่ต้นไม้ใบหญ้าขึ้นสูงต่ำสลับกันไปล้อมรอบบ่อที่มีดอกบัวหลวงลอยอยู่เต็มไปหมด แผลงน้อยใหญ่พากันบินว่อนดอมดมอยู่ทั่วดูสวยงาม ไม่ต่างจากบนต้นไม้ที่มีฝูง

นงมากมายยึดเกาะอยู่ตามกิ่งก้าน รวากับดอกไม้ใครจับวางประดับไว้ให้
น้ำชมก็ไม่ปาน

บรรยากาศแบบนี้ตรึงใจของปีตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น เด็กหญิงจำ
ได้ว่าก่อนที่เธอจะประสบอุบัติเหตุเคยได้มาที่นี่ครั้งหนึ่งกับพ่อ แต่ครั้ง
นั้นเป็นเพียงแค่น้ำธรรมดาที่ยังไม่ได้มีดอกบัวขึ้นมากมายอย่าง
ตอนนี้ พอคบพาเธอกลับมาที่นี่อีกครั้งก็ทำให้เธอเหมือนถูกความ
สวยงามของมันสะกดไว้อย่างจัง จนถึงกับต้องเอ่ยปากขอให้เขาพามา
ชมอีกหลายครั้ง แม้ว่าในตอนแรกจะไม่ได้อยากมาเพราะความเต็มใจ
ก็ตาม

ปีละสายตาจากความสวยงามตรงหน้ามามองคนที่นั่งอยู่ข้าง
กัน ซึ่งกำลังปั่นข้าวเหนียวเป็นก้อนกลม ๆ ก่อนจะส่งเข้าปากพร้อมหมู
สามชั้นทอดแล้วเคี้ยวจนแก้มตุ่ยดูน่าอร่อย จนปีก็อดแปลกใจกับ
ตัวเองไม่ได้ว่า เธอมองเขาต่างจากเดิมไปตั้งแต่เมื่อไร เพราะตั้งแต่จำ
ความได้เธอก็รู้สึกไม่ค่อยชอบเขาเลยแม้ว่าจะจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน
ก็ตาม แต่จากหลายวันที่ผ่านมาซึ่งได้มีเวลาอยู่ด้วยกันมากกว่าปกติ
เนื่องจากว่าเธอหนีเขาไปไหนไม่ได้ตั้งใจเหมือนแต่ก่อนนั้น ทำให้เธอ
ได้เห็นเขาในอีกมุมมองหนึ่งที่ไม่คิดว่าเขาจะมีนอกจากความขี้แกล้ง
และความกวนประสาทแล้วก็คือความน่ารักของเขานี้ละ

เด็กหญิงไม่รู้ว่ากบน่ารักในสายตาของเธอได้อย่างไรและเมื่อไร อาจจะเป็นตอนที่เขาเขินอายเพราะผลอผายลมใส่เธอ หรือตอนที่เขาสะดุดล้มเพราะเกือบจะเหยียบขี้ของเจ้าสีหมอกหรือไม่ก็ไม่รู้ เพราะตอนนี้เธอรู้แต่เพียงว่าเขาไม่ได้เป็นหนึ่งในคนที่เธอไม่ชอบอีกแล้ว

“อืมแล้วบ่”

“อืม...”

บิรับคำสั้น ๆ แล้วทั้งสองก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลยจนกระทั่งมีเสียงเหยียบใบไม้ดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง ก่อนที่ร่างอวบอ้วนของเจ้าสีขาตัวหนึ่งจะค่อย ๆ ปรากฏขึ้น

“ว้าย! หมาจะกัดเรา” เด็กหญิงตกใจร้องโวยวาย หัวใจเต้นตุ้มตามพलयกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้าแล้วหลับตาปีหันที่ที่เจ้าสุนัขตัวอ้วนฟุ้งกระโจนเข้ามาหาเธอ

...มันกัดเราแล้วไซ้ใหม่ แต่...ไม่เจ็บตรงไหนเลยแฮะ ปีได้แต่ถามตัวเองในใจเพราะไม่กล้าลืมตา

“ปี! ปีปี เป็นหยังคือบ่ลืมตา”

เสียงกบ...เสียงกบจริง ๆ ด้วย!

ได้ยินเช่นนั้นบิจึงพยายามลืมตาทั้งสองข้างขึ้น แต่ยังไม่ทันจะ
ทำได้สำเร็จก็รู้สึกว่ามีอะไรเหนียว ๆ เปียก ๆ มาถูโอบนหน้าของเธอ
เสียก่อน

“ไอ้ถ่าน! อย่าเสียน้ำเพิ่น”

เด็กหญิงลืมตาโปลงขึ้นทันทีที่พบกับหน้าใหญ่เบ้อเริ่มของเจ้า
สุนัขขนสีดำที่เริ่มห่างจากหน้าของเธอไปที่ละน้อย เพราะถูกเด็กชาย
ตัวอ้วนคนหนึ่งพยายามลืคคอบของมันให้ถอยออกไป

“ไอ้ย...อย่าดี้นสิ ไอ้ถ่านหยุด...บอกว่าอย่าดี้นไง เตี้ยวเถอะ!”

ปียังคงเหนื่อยหอบจากอาการตกใจขณะมองเด็กชายที่เธอคิดว่าน่าจะเป็นเจ้าของสุนัขตัวนั้น ซึ่งกำลังวางมวยกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองที่เอาแต่ดินจะวิ่งเข้าหาเธอทำเดียว

เด็กหญิงเอี้ยวตัวหลบอยู่ข้างหลังกบที่ลู่บนแขนเธอไปมาเหมือนพยายามจะช่วยปลอมให้เธอหายตกใจ “บ่ต้องกลัว บ่ต้องกลัว ไอนี้มันบ่กัดคนหรือก!”

“แม่น! มันบ่กัดคนหรือกแค่ชอบหยอกเล่นเฉย ๆ”

เป็นการหยอกที่น่่ากลัวมาก... ปีสวนกลับในใจ

เธอสูดหายใจลึกอยู่สองสามทีจนกลับมาหายใจได้ตามปกติ เมื่อเจ้าสุนัขตัวใหญ่หยุดดินและนอนหมอบอยู่ที่พื้นข้าง ๆ เจ้าของมัน ปีจึงมีโอกาสรอบมองคนที่กบแนะนำว่าเป็นเพื่อนของเขา เด็กชายคนนี้มีชื่อว่า ‘โหน่ง’ เป็นเด็ก ตัวอ้วน มีผิวขาว ซึ่งต่างจากกบที่เป็นเด็กตัวเล็ก ผิวกระดำกระด่างอย่างคนออกแดดบ่อย

“เอ็งมาทำอะไรแถวนี้” กบถามโหน่งขณะย่อตัวป้อนหมูสามชั้นทอดที่ยังเหลืออยู่เข้าปากสุนัขของเพื่อนที่จ้องหมูทอดของเขาตาละห้อย แดมน้ำลายของมันยังไหลย่อยหยดลงพื้นดูน่าสงสาร

“ข้าพามามาเดินเล่น แต่มันคงได้กลิ่นหมูเข้าละมั้งเลยวิ่งหน้าตั้งพุ่งใส่พี่เอ็งแบบนั้น ตะกละแท้ไ้อ้อ่าน” โหน่งว่าพลางตบเบา ๆ ที่หัว

ของเจ้าถ่านไปหนึ่งทีแล้วหันมาถามกบกลับบ้าง “แล้วเอ็งล่ะทำอะไรที่นี่”

สองพี่น้องมองหน้ากันก่อนกบจะเป็นคนตอบ

“มานั่งเล่นนะ พี่ข้าชอบเบิ่งดอกบัว”

“เบิ่งชื่อ ๆ บ่”

“แม่น! เบิ่งชื่อ ๆ”

“บ่เปือหรือ หาวอย่างอื่นเล่นกันดิบ” โหน่งว่า

คำถามของโหน่งกระแทกกลางใจของบีเข้าอย่างจัง เธอไม่เคยรู้สึกเลยว่า การมานั่งดูดอกบัวเจียบ ๆ จะเป็นเรื่องน่าเบื่อ อาจจะเพราะเธอไม่ได้วิ่งเล่นมานานจึงเริ่มชินกับการอยู่นิ่งและมองอะไรนาน ๆ ได้อย่างไม่รู้สึกเบื่อ แต่สำหรับกบ บีไม่รู้สึกเลยว่าเขาคิดหรือรู้สึกแบบเดียวกับเธอหรือไม่

เด็กหญิงหน้าหมองลงจนกบสังเกตเห็น เขาจึงรีบบอกโหน่งว่า ตนไม่ได้รู้สึกเบื่ออะไรเลย แต่บีรู้ว่าเขาคงพูดไปเพื่อไม่ให้เธอคิดมาก ดังนั้นเธอจึงไม่ยากให้กบต้องมาหมดสนุกเพราะเธอ

“นายไปเล่นกับเพื่อนเถอะ เล่นเสร็จแล้วค่อยมารับเรากก็ได้”

บีบอกเสียงเบา

“เป็นหยังบ่ไปเล่นนากันละ”

ยังไม่ทันที่กบจะตอบอะไร โหน่งก็โพล่งถามขึ้นด้วยความสงสัยที่บ่ไม่ยอมไปเล่นด้วยกัน จนกบต้องแอบกระซิบบอกว่าเพราะอะไร “เพิ่นเดินบ่ได้”

“อ้าว...เล่นอย่างอื่นแทนก็ได้นี่” โหน่งกระซิบตอบ

“แล้วลีเล่นอีหยังละ”

โหน่งเจียบไปพักหนึ่งแล้วชวนกบนั่งลงข้างบึงตามเดิม พลองสอดส่องสายตาไปทั่วอย่างต้องการจะค้นหาอะไรบางอย่างที่เด็กหญิงจะเล่นด้วยกันได้ จนในที่สุดสายตาของเขาก็ไปสะดุดเข้ากับเหล่าดอกบัวที่ชูช่อสีขาว สีชมพูสลับกับผักบัวหลายขนาดท่ามกลางใบบัวสีเขียวซึ่งลอยอยู่เต็มบ่อ

“คิดออกแล้ว...โน่นไง”

กบและบิหันหน้าไปมองตามทิศทางที่โหน่งชี้ชวนให้ดู

“ผักบัวแมนบ่” กบเลิกคิ้วถามเพื่อความแน่ใจว่าตนไม่ได้มองผิดไป แต่เมื่อโหน่งพยักหน้าตอบเขาจึงถามต่ออย่างสงสัยว่า “เอามาเล่นอีหยัง”

“อีตัก!”

โหน่งตอบสั้น ๆ แล้วเดินนำกบไปแถว ๆ ริมบ่อน้ำก่อนจะพากัน เอื้อมเก็บผักบัวมาได้หลายผัก แถมยังได้ดอกบัวทั้งแบบตูมและบาน มาอีกอย่างละสองสามดอกตามที่เด็กหญิงอ้อมแอมบอกให้ทั้งสองคน ช่วยเก็บให้เธอหน่อย

อันที่จริงบ๊วยอยากได้ดอกบัวตั้งแต่วันแรกที่กบพามาแล้ว แต่เธอ ไม่กล้าบอกให้เขาลงไปเก็บให้เพราะกลัวว่าตัวเองจะกลายเป็นภาระ ดังนั้นเมื่อเห็นทั้งกบและโหน่งลงไปเก็บผักบัวก็อดไม่ได้ที่จะบอกให้ พวกเขาเก็บดอกบัวขึ้นมาด้วย

หลังจากได้ผักบัวมาจำนวนหนึ่งจนเป็นที่พอใจแล้ว ทั้งสามคน ก็ช่วยกันแกะเม็ดบัวออกมาวางรวมกันไว้และพากันเล่นอีดักอย่างที่ โหน่งได้ชักชวน ซึ่งวิธีการเล่นอีดักของทั้งสามคนก็ไม่ได้แตกต่างจากที่ คนทั่วไปเล่นเท่าไรนัก เพียงแต่ใช้เม็ดบัวแทนเมล็ดมะขามอย่างที่คน ส่วนใหญ่นิยมใช้เล่นกัน

โดยเวลาเล่นก็จะหว่านเม็ดบัวลงบนเสื่อ แล้วใช้ใบไม้ที่พอหา ได้แถว ๆ นี้พับเป็นกระถางไว้สำหรับตักเม็ดบัว ซึ่งใครที่ตักเม็ดบัวได้ มากที่สุดก็จะเป็นผู้ชนะ และผู้แพ้ก้จะถูกลงโทษด้วยการตีตมะกอก ตามที่กบเป็นคนเสนอ เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ อยู่หลายครั้ง

แรก ๆ ปีกล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะเล่นกับโหน่ง เพราะยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับเขาเท่าไรนัก ขนาดกับกบยังต้องใช้เวลาคู่หลายวันทีเดียว
กว่าเธอจะยอมเล่นและพูดคุยกับเขาอย่างสบายใจได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพักจนปีลัมผัสได้ว่าโหน่งไม่ได้มีพิษไม่ภัยสำหรับเธอ จึงกล้าที่จะพูดคุยกับเขามากขึ้น

“โหน่งเล่นเก่งจัง”

ปีเริ่มเป็นฝ่ายชวนคุยบ้างเมื่อทั้งสามเลิกเล่นเม็ดบัวและหันมาแกะมันกินแทน โดยไม่ลืมที่จะเอาติ้วหรือส่วนที่อยู่ข้างในเม็ดบัวซึ่งมีรสขมออกก่อน แม้ว่าผู้ใหญ่หลายคนจะบอกว่ามันมีประโยชน์มากมายแต่โหน่งก็ตาม

“พีปีก็เล่นเก่งอยู่เด้อ” โหน่งพูดอย่างชื่น ๆ เมื่อถูกเด็กผู้หญิงชม

“ก็เล่นเก่งกันหมดนี่ละ”

กบพูดชัดอย่างหมั่นไส้ ก่อนที่เขากับโหน่งจะหันหน้ามองกันแล้วพากันหัวเราะเสียงดังอย่างไม่ได้ตั้งใจเลย จนปีที่นั่งมองพวกเขาอยู่อดหัวเราะเบา ๆ ตามไม่ได้ บ่อบัวของยายในวันนี้จึงดูครึ้นเครงผิดจากวันก่อน ๆ จนเหล่าดอกบัวในบ่อพากันเบ่งบานและปลิวไหวหอยอก

ล้อกับสายลมอ่อน ๆ ที่พัดมาล่อเคลียราวกับกำลังเปล่งเสียงหัวเราะ
แข่งกับเด็กทั้งสามอยู่

ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อย ลาดแสงสีส้มยามบ่ายแก่ ๆ ลงอาบไล้ทั่ว
บริเวณบ่อบัวจนน้ำสีเขียวอมฟ้าในบ่อดูใสและสะท้อนแสงกลับเป็น
ประกายระยิบระยับ ช่างเป็นภาพที่ชวนมองสำหรับปีเหลือเกิน แม้แต่
กับกบและโหน่งที่เคยมาเล่นที่นี่ยังนับครั้งไม่ถ้วนก็ยังไม่เคยรู้สึกว่
ภาพบ่อบัวยามบ่ายคล้อยจะสวยชวนมองได้เท่าวันนี้มาก่อนเลย

เด็กทั้งสามต่างเก็บภาพสวยงามนี้ไว้ในใจจนกระทั่งถึงเวลา
แยกย้ายกลับบ้าน โดยที่ปีไม่ลืมที่จะเก็บดอกบัวและผักบัวที่เหลือ
กลับไปฝากคนที่บ้านด้วย เด็กหญิงกอดดอกไม้วุ่นแน่นเพราะวันนี้มี
เด็กชายสองคนผลัดกันเป็นสารภีคอยเซ็นรถให้ แถมยังมีเจ้าถ่านเดิน
นำเหมือนเป็นสุนัขอารักขาไปตลอดทาง จนปีแอบคิดเข้าข้างตัวเอง
ไม่ได้ว่าเธอดูเหมือนเจ้าหญิงตัวน้อย ๆ อย่งไรอย่างนั้น

“ถึงตาข้าเซ็นแล้ว” กบบอก

“เอ็งขี้โกง บ่ คือนับไวแท้” โหน่งบ่นอุบเมื่อเขากับกบตกลงกัน
ว่าจะผลัดกันนับเลขคนละหนึ่งร้อยตอนที่อีกฝ่ายเป็นคนเซ็น

ป้าที่ทั้งสองแย้งกันเช่นรดาให้เธอ ก่อนจะเหม่อมองท้องฟ้าในวัน
วันนี้ที่ดูสดใสกว่าปกติแม้ใกล้จะเย็นย่ำซึ่งมันควรจะเริ่มเปลี่ยนเป็น
สีเข้มได้แล้ว

นานเท่าไรแล้วที่ป้ามองไม่เห็นความสดใสของท้องฟ้าเหมือน
อย่างวันนี้ อาจจะต้องตั้งแต่วันที่รู้ตัวว่าจะเดินไม่ได้ไปตลอดชีวิต หรือจะ
วันที่ทำให้เธอไม่อยากไปโรงเรียนอีก เด็กหญิงก็จำไม่ได้แล้วและเธอก็
ไม่อยากจะทำอีกต่อไป

...เพราะท้องฟ้าในวันนี้ดูน่ามองกว่าวันก่อน ๆ เป็นไหน ๆ และ
คงจะดีถ้ามันจะเป็นเช่นนี้...ตลอดไป

๓

เพียงหนึ่งยิ้ม

นับตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ได้เกือบสองเดือน วันนี้เป็นวันแรกที่ปีตื่นสายกว่าทุกวันและยังเป็นวันที่เธอออกมาจากห้องแล้วไม่พบใครสักคน แม้แต่ยายที่มักจะนอนดูทีวีอยู่กลางบ้านเป็นประจำก็กลับไม่เห็นทั้งบ้านเงียบเชียบเกินจนปีเริ่มไม่ค่อยคุ้นชิน เธอรีบไปที่หน้าประตูและชะเง้อมองไปนอกบ้านจนเห็นว่าแม่กำลังนั่งทำอะไรบางอย่างอยู่บนแคร่ไม้ไผ่คนเดียวก็เผลอลงหน้าใจอย่างโล่งอกออกมา

“ตื่นแล้วก็ไปอาบน้ำแปรงฟันนะ แล้วค่อยมากินข้าว”

เมื่อเห็นว่าแม่ไม่ได้หายไปไหน เด็กหญิงจึงกลับเข้าห้องเพื่อเตรียมตัวไปอาบน้ำ เวลาผ่านไปร่วมชั่วโมงก็เห็นรถออกมาจากห้องน้ำที่มีการต่อเติมให้กว้างขึ้นและแต่งตัวเสื้อผ้าชุดใหม่ ก่อนจะ

หยุดรถและลงมานั่งที่พื้นเมื่อถึงหน้าห้องของตัวเอง ซึ่งปกติแล้วหาก
อยู่ในบ้านก็จะใช้รถเข็นแค่เฉพาะตอนเข้าห้องน้ำเท่านั้น เนื่องจาก
พื้นที่ภายในบ้านไม่ได้กว้างพอที่จะเข็นไปไหนมาไหนได้อย่างสะดวก
ดังนั้นเธอจึงใช้วิธีคลานเข้าหรือค่อย ๆ กระเียบตัวไปตามพื้นแทน ซึ่ง
ตอนนี้ก็กลับมานั่งที่หน้าประตูอีกครั้งเพื่อรอให้แม่มาอุ้มไปนั่งบน
แคร่ด้วยกัน

“เริ่มหนักขึ้นแล้วนะเนี่ย” แม่พูดเปรย ๆ ก่อนวางบิลง

เด็กหญิงกระเียบตัวขึ้นนั่งบนหมอนรองนั่งที่แม่เตรียมไว้ให้
แล้วจัดท่าทางของตัวเองให้นั่งสบายที่สุด บนแคร่มีถาดสังกะสีวาง
รวมกันอยู่สามใบ แต่ละใบมีวัตถุพิเศษสำหรับทำขนมวางอยู่ ถาดใบแรก
ซึ่งอยู่ติดกับหัวเข่าของบีคือข้าวสารเหนียวที่ทำความสะอาดแล้ว ส่วน
ถาดข้าง ๆ กันนั้นคือกล้วยน้ำว้าหั่นครึ่งวางแยกอยู่คนละฝั่งกับถั่วดำ
และสุดท้ายเป็นเพียงแค่ถาดสังกะสีเปล่าที่เห็นลายดอกไม้สีแดงสวย
ได้ชัดเพราะยังไม่มีสิ่งใดมาวางทับ

แม่นั่งลงบนแคร่ วางใบตองที่ฉีกไว้สำหรับห่อขนมลง แล้ว
เอี้ยวตัวไปหยิบขามข้าวผัดในฝาซีส่งให้บี “กินได้มั๊ยลูก หรือจะให้แม่
อุ้มให้ก่อน”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ หนูกินได้”

เด็กหญิงรับขามข้าวผัดซึ่งมีหมอยู่เต็มขามมานั่งกินเจียบ ๆ ขณะที่สายตาก็มองแม่ซึ่งนั่งทำขนมไปเรื่อย ๆ ดูน่าสนุก มือของแม่หยิบจับอันนั้นที่อันนี้ที่อย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นมืออาชีพ ตั้งแต่เริ่มวางใบตองไว้บนฝ่ามือ และหยิบกล้วยที่ผ่าครึ่งวางตรงกลางใบตอง จากนั้นตักข้าวสารเหนียวมาใส่พร้อมกับถั่วดำ แล้วพับกลีบห่อให้เป็นระเบียบสวยงาม ก่อนจะนำมาวางเรียงในถาดอีกใบที่ยังว่างอยู่ได้หลายกลีบ

“อยากช่วยแม่ทำมั๊ย” บีเงยหน้าสบตากับแม่แล้วรีบพยักหน้า เธอเลื่อนขามข้าวผัดที่เพิ่งกินเสร็จจ่อออกไปห่าง ๆ แล้วมองแม่ที่กำลังทำให้เธอดูเป็นตัวอย่างพร้อมอธิบายวิธีทำไปด้วยตาไม่กะพริบ จนแม่อดยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้

“ทุกคนหายไปไหนกันหมดคะ” เด็กหญิงถามขึ้นขณะที่แม่เพิ่งสอนเธอใช้ตอกมัดขนมสองกลีบเข้าด้วยกัน

“ไปวัดกันจ๊ะ”

“ยายก็ไปด้วยหรือคะ ปกติหนูเห็นยายชอบดูแต่ทีวี”

แม่ชะงักมือแล้ววางขนมที่มัดด้วยตอกเสร็จแล้วลงบนถาด ก่อนจะยิ้มและบอกเธอว่า “เมื่อเช้ายายหลงอีกแล้วนะลูก คิดว่าตัวเอง

เป็นลูกหลงหา เลยร้องจะตามเขาไปด้วยทำเดียว สุดท้ายก็เลยต้องยอมให้ไป กบก็เลยตามไปช่วยดูแลด้วยนี่ล่ะจ๊ะ”

บิวดูรู้สึกสงสารยายไม่ได้ เมื่อรู้ว่ายายหลงลืมอีกแล้ว โดยเธอก็เพิ่งจะรู้จากแม่เมื่อไม่นานมานี้ว่ายายเริ่มหลงลืมก่อนที่เธอกับแม่จะย้ายมาอยู่แค่เพียงเดือนกว่า ๆ เท่านั้น ซึ่งสาเหตุก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่ามาจากอะไร แต่แม่คิดว่าน่าจะเป็นอาการของคนสูงอายุทั่วไปที่เมื่ออายุมากขึ้นก็ย่อมหลงลืมไปบ้างเป็นธรรมดา

“แล้วจะกลับกันมาตอนไหนคะ”

“เดี๋ยวใกล้เที่ยงก็คงจะมากันแล้วจ๊ะ”

แม่บอกโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองเธอ เพราะตอนนี้แม่กำลังวุ่นกับการนำขนมที่มัดเป็นคู่ไว้เรียบร้อยแล้วใส่ลงในหม้อลาวสำหรับนึ่งข้าวเหนียวที่รองกันไว้ด้วยใบเตยเพื่อให้เวลานำไปนึ่งจะได้มีกลิ่นหอม จากนั้นแม่ก็หยิบใบตองปิดทับตัวขนมอีกทีแล้วนำลงไปนึ่งในหม้อก่อนจะนำไปวางนึ่งบนเตาถ่าน

กลิ่นหอมของใบเตยอบอวลไปทั่วเมื่อนึ่งไปสักกระยะหนึ่ง จนบิก็เพิ่งจะรู้ว่าขนมที่เธอช่วยแม่ทำนั้นคือ ‘ข้าวต้มโค่น’ หรือข้าวต้มมัดแบบคนอีสาน ซึ่งจะไม่ใช่น้ำตาลและกะทิอย่างข้าวต้มมัดทั่วไป เพื่อจะได้รสหวานธรรมชาติจากกล้วยน้ำว้าแทน

หลังจากที่ป๊อดทนรอมานานในความรู้สึกของเธอ ข้าวต้มมัด ร้อน ๆ ก็นั่งจนสุกเสียที แม่จึงใช้ที่คีบหนีบใบตองด้านบนออกจน ใ้อร้อนพวยพุ่งออกมา แล้วคีบข้าวต้มมัดทั้งหมดออกมาใส่ใส่กระดาษ เพื่อไม่ให้ตัวข้าวแฉะ ก่อนที่จะ ค่อย ๆ หยิบข้าวต้มมัดขึ้นมาวางไว้บน ถาดหนึ่งมัด และแกะตอกที่มัดไว้ก่อนจะคลี่ใบตองออก พร้อมป้อนใส่ ปากปีที่อ้ารอไว้อยู่ก่อนแล้ว

เนื้อเหนียวหนึบกับความหวานอย่างเป็นธรรมชาติของกล้วย น้ำว่าผสมกับความภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมในการทำ ส่งผลให้รู้สึก ว่า ข้าวต้มมัดคำนี้มีรสชาติอร่อยที่สุดเท่าที่เธอเคยกินขนมหวานมาเลยก็ว่าได้

แม่มองบีซึ่งนั่งยิ้มชื่นชมข้าวต้มมัดฝีมือตัวเองโดยที่เธอไม่รู้ตัว ว่า ความสดใสที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นเป็นน้ำหล่อเลี้ยงหัวใจให้คนเป็นแม่ ได้มากขนาดไหน นานเท่าไรแล้วที่รอยยิ้มจากใจจริง ๆ ไม่ใช่การ ฝืนยิ้มของลูกหายไป เมื่อวันนี้ที่ได้เห็นอีกครั้ง แค่ว่าเพียงหนึ่งยิ้ม เพียงเท่านี้จริง ๆ ก็เปรียบเหมือนนิมิตหมายอันดีแล้ว

กว่ายาย ลุงหงาและกบจะกลับมาถึงบ้านก็เกือบจะเย็นแล้ว วันนี้ปีเลย
ไม่ได้ออกไปเล่นที่ไหนไกล เธอและกบจึงพากันมาเก็บมะม่วงหลัง
บ้านซึ่งดกและผลใหญ่มากกว่าต้นที่อยู่หน้าบ้านแทน

“ขวาก็...ไม่ใช่ลูกนั้น...อีกลูกหนึ่งที่ใหญ่ ๆ นะกบ เห็นหรือยัง!”

ปีตะโกนบอกคนที่ป็นอยู่บนต้นมะม่วงเปรี้ยวต้นใหญ่สุดเสียง
จนในที่สุด เขาก็เด็ดมะม่วงลูกที่เธอต้องการได้สำเร็จ เด็กหญิงทั้ง
ปราบมือและส่งเสียงร้องอย่างดีใจเมื่อกบกระโดดลงมายืนที่พื้นและส่ง
มะม่วงลูกใหญ่กว่ามือของเธอมาให้

เธอรับมาถือไว้อย่างทะนุถนอม ในขณะที่กบปิดมดแดงตาม
ตัวเป็นพัลวัน เด็กชายหน้ามूंยที่ปิดมดออกไม่ทันและเผลอถูกกัดที่ง่าม
นิ้วจนเกิดตุ่มแดง

“โอยค์คัน!” กบเกาตุ่มที่ถูกมดแดงกัดจนแดงเป็นปื้นอย่างเห็น
ได้ชัด

“เป็นอะไรมากมาย”

“มดแดงกัด...คันหลาย!”

กบตอบแล้วเดินหายเข้าไปในบ้านก่อนจะออกมาพร้อมกับยา
หม่องตาลิงขวดใหญ่ของยายที่หยิบติดมือมาด้วย

“ส่งมา เดี่ยวช่วยทา” ปิวางมะม่วงลงบนตักแล้วรับยาหม่องจากกบมาช่วยทาแถว ๆ ต้นคอของเขาที่เพิ่งรู้ว่าถูกมดกัดด้วยเหมือนกัน

อันที่จริงกบจะไม่ถูกมดกัดเลย ถ้าไม่ใช่เพราะบิอยากได้มะม่วงลูกใหญ่ลูกนี้ซึ่งอยู่สูงมากจนกบต้องปีนขึ้นไปเอามาให้เด็กหญิงจึงรู้สึกผิดนิด ๆ ที่ทำให้เขาเจ็บตัวอีกแล้ว อย่างครวก่อนที่เขาเจ็บเท่านี้ก็เพราะเธอผลอลอยรถขึ้นไปเหยียบเท้าเขาเข้าอย่างไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งโชคดีที่เขาชักเท้าออกทันจึงเจ็บเพียงนิ้วโป้งนิดเดียวเท่านั้น แต่ไม่ว่าอย่างไรบิก็รู้สึกผิดอยู่ดี

“ขอโทษนะ นายต้องเจ็บตัวเพราะเราอยู่เรื่อยเลย” บิบอกเสียงอ่อย

“บ่เป็นยังหรงอก ฟีบได้ตั้งใจสักหน่อย...มาปกอกบักม่วงกินกันดีกว่า”

เท่านั้นเด็กหญิงจึงเริ่มยิ้มได้ และทั้งสองจึงพากันมานั่งกินมะม่วงซึ่งกบปกอกและหั่นเป็นชิ้นพอดีคำเรียบร้อยแล้วตรงแคว่ใต้ต้นมะยม

“ทำเองหรือ”

บิหมายถึงพริกเกลือที่กบเอามาพร้อมกับมะม่วง

“แม่น! นัวบ่”

“นัวคืออะไร” เด็กหญิงถามอย่างไม่เข้าใจเพราะยังมีภาษาอีสานอีกหลายคำนักที่เธอไม่ค่อยคุ้นเคยหรือไม่รู้จักเลยก็มี

“นัวก็คือ...” เขาตอบพร้อมหยิบมะม่วงจิ้มพริกเกลือแล้วกินให้ดูก่อนจะบอกว่า “อร่อย” ด้วยเสียงอู้อี้

“อ้อ!” ปีลากรับเสียงยาวอย่างคนที่เข้าใจแล้ว โดยไม่ลืมที่จะตอบคำถามที่กบได้ถามไว้ก่อนหน้านี้ “นัวมากเลย”

ทั้งสองยังคงนั่งกินมะม่วงอย่างเพลิดเพลิน จนกระทั่งมีเด็กผู้หญิงสองคนซึ่งมีหน้าตาละม้ายคล้ายกันมายืนชะเง้อเกาะอยู่แถวรั้วบ้าน “ทำไรกันนะ”

“ใช่ ๆ ทำไรกันนะ” เด็กผู้หญิงอีกคนเอ่ยส่าหับมาอีกรอบ

“กินบักม่วงอยู่ มากินนากันบ่”

กบเอ่ยชวนทั้งสองคนให้เข้ามากินมะม่วงด้วยกัน ซึ่งเขารู้จักสองแฝดคู่นี้ดีว่าเป็นใคร เนื่องจากว่าทั้งสองอยู่บ้านตรงข้ามกันนี้เอง แต่นาน ๆ จะมาเล่นด้วยกันทีเพราะสองแฝดไม่ค่อยชอบเล่นอะไรที่มิน ๆ แบบเขาเท่าไรนัก

ปีมองเด็กผู้หญิงผมสั้นที่กบแนะนำให้รู้จักว่าชื่อ 'ต้นอ้อ' เป็นแฝดพี่ ส่วนอีกคนที่มีผิวคล้ำกว่าเล็กน้อยและมีดวงตาที่ดูโตกว่าคือแฝดน้องชื่อว่า 'สายขวัญ' ทั้งสองเป็นลูกสาวของป้าอ้อยที่อยู่บ้านตรงข้ามกับฝั่งหลังบ้านของเธอเพียงถนนกัน และกบยังกระซิบให้เธอฟังอีกว่าบ้านของทั้งสองเคยปลูกขนุนอยู่ต้นหนึ่งแต่ต้นออกลูกหล่นมาทับแปลงดอกไม้สุตรัก ก็เลยโค่นต้นทิ้งเพราะความโมโห แต่กบบกลับบอกเธอถึงสิ่งที่เขาคิดว่า 'ดอกไม้ของป้าอ้อยจะบ่ตายเลยถ้าบ่เอาไปปลูกอยู่ที่ต้นขนุนตั้งแต่แรก'

ปีเห็นด้วยกับกบและแอบคิดว่าเรื่องนี้ก็น่าขำอยู่ไม่น้อย ก่อนจะหันไปมองสองแฝดอีกครั้งซึ่งตอนนี้ได้ลอดรื้อเข้ามานั่งกินมะม่วงด้วยกันแล้ว

หากเป็นสองเดือนที่แล้วปีคงกล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะคุยกับคนที่เพิ่งรู้จัก แต่ตอนนี้เธอเริ่มสบายใจและกล้าที่จะเริ่มพูดเริ่มคุยกับคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวมากขึ้น ซึ่งปีก็คิดว่าที่เป็นเช่นนี้อาจจะเพราะว่าเธอคงไม่ค่อยได้ใส่ใจกับสายตาที่แต่ละคนมองเธอเหมือนก่อน จึงทำให้ไม่เกิดความรู้สึกใด ๆ มา บ่นทอนตัวเองก่อนจะที่ได้เริ่มทำอะไรบางอย่างที่ผ่านมา

“พี่ปีเป็นพี่สาวของพี่กบหรือจ๊ะ” ต้นอ้อยิ้มถาม

“ใช่จ้ะ เราเป็นลูกพี่ลูกน้องกันนะ”

“ลูกพี่ลูกน้องคืออะไรจ้ะ” สายขวัญที่นั่งข้างแปดพี่ถามด้วยดวงตาใสซื่อ

พอเจอคำถามนี้บีก็ถึงกับเกาหัวเพราะไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้ทั้งสองคนเข้าใจดี แต่แล้วบกก็ชิงตอบแทนเธอเสียก่อน

“ลูกพี่ลูกน้องก็คือญาติที่เป็นลูกของลุงป้าน้าอาของเราไง เข้าใจปะ”

“เข้าใจ ะ” เด็กทั้งสองพยักหน้าพร้อมเพรียงสมกับที่เป็นแฝดกัน ก่อนจะถามคำถามที่ทำให้บกถึงกับผลอทำมะม่วงที่เพิ่งหยิบขึ้นมาหลุดมือ “แล้วญาติคืออะไรจ้ะ”

บีเห็นบกทำหน้าเหลอเหลอแล้วก็อดขำไม่ได้ จนเขาต้องกระแอมเบา ๆ อย่างแก้แค้น ก่อนจะเริ่มทำท่ายัดดอกพลางขีดหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วพูดกับสองแฝดด้วยเสียงทุ้มอย่างคนมีความรู้ “ญาติก็คือคนที่มีสายเลือดเดียวกัน อาจจะนับจากทางพ่อหรือทางแม่ก็ได้ อย่างอ้ายกับพี่ลิเรียกว่าญาติกันก็กันได้ เพราะพ่อกับแม่เป็นพี่น้องกัน” จนได้รับเสียงปรบมือพร้อมคำพูดยกยอจากต้นอ้อและสายขวัญแทนการขอบคุณสำหรับคำอธิบาย

“พี่กบสุดยอด รู้หมดทุกเรื่องเลย”

กบอ้อมจนหน้าบานแล้วหันมายกคิ้วอวดปีหนึ่งที

เด็กหญิงไม่รู้ว่่าสิ่งที่กบอธิบายให้เด็กที่กำลังจะเข้าเรียนชั้น
ประถมในปีหน้าเข้าใจนั้นถูกแล้วหรือไม่ แต่เธอรู้แค่เพียงว่าตอนนี้เธอ
ไม่สามารถหยุดหัวเราะตามเด็กแฝดทั้งสองคนและยิ้มกว้างตามกบได้
เลย...

๗

ฝนตั้งเค้า

ลานวัดในยามค่ำมักจะเงียบสงัดและวังเวงอยู่เสมอ หากแต่คืนนี้กลับครวคร่ำไปด้วยผู้คน และอีกทีก็ครึกโครมไปด้วยเสียงดนตรี บีมองบรรยากาศของงานวัดที่รายล้อมรอบตัวแล้วก็อดที่จะตื่นตะลึงนิด ๆ ไปได้ เมื่อเห็นเหล่าเครื่องเล่นตั้งเรียงรายอยู่เต็มลานวัดจนดูละลานตาไปหมด ทั้งบ้านลม ม้าหมุน และอีกมากมายหลายชนิด แต่สิ่งที่เรียกความสนใจเธอได้มากที่สุดเห็นจะเป็นชิงช้าสวรรค์ตัวใหญ่ที่ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางวัด ไม่ไกลกันเท่าไรนักมีซุ้มปาลูกโป่ง และยังมีร้านค้าต่าง ๆ มากมาย ทั้งที่ขายเสื้อผ้า ของเล่น หรือของที่ระลึก แต่ที่เห็นจะเยอะที่สุดก็คงจะหนีไม่พ้นบรรดาร้านขายของกิน ซึ่งไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ล้วนแล้วแต่มีอยู่เต็มวัดไปหมด

กบเข็นรถพาบิเบียดเสียดกับผู้คน que เดินขวกไขว้ไปมา หมายถึงตรงไปยังขุ่มสอยดาวซึ่งเป็นจุดเด่นของงานในคืนนี้

“คนเยอะจ้งเลย”

บีมองขุ่มสอยดาวที่มีคนแน่นขนัดจนแทบไม่เห็นทางให้เดินก่อนเงยหน้าขึ้นมองกบเพื่อขอความคิดเห็น “เอาไงดี”

“ไปหาของกินแทนดีบ่”

“เอาสิ!”

เด็กหญิงแหยงหน้ามองของรางวัลมากมายที่ตั้งอยู่เต็มขุ่มอย่างแสนเสียดตาย ก่อนมองเลยไปยังจุดทำบุญไหว้พระซึ่งมีผู้คนเนืองแน่นอยู่ตลอดเวลา และเมื่อมองสูงขึ้นไปอีกก็เห็นธนบัตรหลายร้อยใบเย็บติดกับสายริบบิ้นที่ผูกไว้กับหลังคาโบสถ์ยาวลงมาเกือบจรดพื้น ยิ่งช่วงจ้งหวะที่มีลมพัดมาธนบัตรแต่ละแถวก็จะปลิวไหวไปมาชวนมองจนบือดกระซิบถามกบไม่ได้ว่าสิ่งที่เธอเห็นอยู่นี้เรียกว่าอะไร

“อ้อ...ผ้าป่าลอยฟ้าล่ะ”

“ทำไมต้องลอยฟ้าด้วยล่ะ” เด็กหญิงเอียงคอดถามอย่างสงสัย

“บ่แน่ใจเด้อ แต่เคยได้ยินมาว่าการทำบุญในที่สูง ๆ จะเป็นการส่งแรงบุญให้ได้บุญหลาย ๆ อะไรทำนองนี้ล่ะมัง”

กบบอกเด็กหญิงที่ข้างถามนั้นถามนี้อยู่เรื่อยอย่างใจเย็น ก่อน
จะเซ็นรถไปยังจุดทำบุญผ้าป่าลอยฟ้าตามคำขอของเธอที่อยากจะลอง
ทำบุญเช่นนี้บ้าง สักครั้งแล้วค่อยไปหาของอร่อยกินอย่างที่ตกลงกันได้
ก่อนหน้านี้

ปีล่วงกระเป๋าสีเหลืองหยิบธนบัตรสีเขียวขึ้นมาใบหนึ่งแล้วพนมมือ
อธิษฐานอยู่นานสองนานก่อนจะนำไปติดในแถวที่มีธนบัตรสีเขียวกัน
ด้วยตัวเอง

“ขอให้ได้บุญเยอะ ๆ ด้วยเถิด สาธุ!”

เธอพึมพำกับตัวเองเบา ๆ ขณะที่สายตาก็จดจ้องอยู่ที่ธนบัตร
ของตัวเองซึ่งลอยขึ้นสูงไปตามแรงลมด้วยความศรัทธา

เด็กหญิงหวังในใจลึก ๆ ว่าบุญที่ทำในครั้งนี้จะช่วยส่งไปถึงพ่อที่อยู่บนฟ้า ยิ่งลมพัดธนบัตรให้ลอยสูงขึ้นมากเท่าไรเธอก็ยิ่งพอใจ เพราะคิดว่าความหวังของตัวเองจะต้องเป็นจริงอย่างแน่นอน

ปีศาจยิ้มกว้างเหม่อมองท้องฟ้ามีดสลัวที่มีพระจันทร์ดวงโตลอยเด่นอยู่กลางครุ่นคิดในใจ ‘พ่อจะได้รับบุญหรือยังนะ’

ทันใดนั้นเองก็คล้ายกับว่าบนท้องฟ้าจะได้ยินเสียงของเธอ เมื่อดาวหลายดวงพากันกระพริบจนเกิดแสงระยิบระยับราวกับกำลังตอบคำถามอยู่

‘คงได้แล้วสินะ’ เด็กหญิงยิ้มอย่างมีความสุขที่ได้คิดเช่นนี้

...และเธอก็คิดว่าพ่อคงจะมีความสุขเช่นกันหากท่านกำลังมองเธออยู่

“ไปกันเถอะ คนเริ่มเยอะแล้วเดี๋ยวจะไปลำบาก”

กบสะกิดบอกเด็กหญิงเมื่อเห็นว่ามีคนเริ่มทยอยเข้ามาทำบุญกันมากขึ้น จากนั้นทั้งสองจึงพากันเข้าออกร้านนั้นที่ร้านนี้ที่เงินได้ของกินติดมือกันมาคนละสองสามอย่าง

“ลองกินมัย อร่อยเด้อ”

ปรีบิสาายหน้ารว้เมื่อกบยื่นแมลงทอดที่เฟิงไปต่อแถวซื้อให้เธอ
ลองกิน แต่เพียงแค่เห็นตอนที่พ้อค่ากำลังทอด เธอก้แทบจะอิมตือ
ขึ้นมาทันที ปิไม่รู้ว่าเขากล้ากินมันเข้าไปได้อย่างไร

“กรอบ ๆ มัน ๆ บกินแล้วจะเสียดาย”

“นายกินไปคนเดียวเถอะ!” เธอพูดพร้อมดันแมลงทอดกรอบ
ทั้งตัวให้ออกไปห่าง ๆ อย่างไม่นึกเสียดายที่ไม่ได้ลองกินตามคำบ่น
ของกบเลยสักนิด

“งั้นกลับบ้านกัน” กบเก็บไม้แหลมที่ใช้จิ้มแมลงทอดลงถุงแล้ว
เซ็นรถพาบีกกลับไปหายายและอาซึ่งเปิดซุ้มขายหอยทอดอยู่แถว
ทางเข้าวัด

กว่าทั้งสองคนจะมาถึงก็ต้อเบียดเสียดกับผู้คนที่เดินเที่ยวใน
งานอยู่นาน กบหอบหายใจแรงพลางปาดเหงื่อที่ซิมออกมาตามไรผม
บริเวณหน้าผากทั้ง เมื่อต้อแอ้อต้อยู่ในที่ที่คนเยอะจนเริ่มร้อนอบอ้าว
ส่วนบีกก็เซ็นรถเข้าไปหาแม่เอง

“เช็ดหน้ากันหน่อยนะลูก ดูลิเหงื่อเต็มไปหมดเลย” แม่บอก
พร้อมนำผ้าขนหนูเช็ดตามหน้าของกบและบิซึ่งขึ้นเหงื่อไม่แพ้กัน กบจึง
กล่าวขอบคุณเบา ๆ ในขณะที่บิฉีกยิ้มให้แม่แทนการตอบ เพราะเธอ

รู้สึกเหนื่อยจนพูดไม่ออกแม้ว่าตนจะนั่งอยู่ตลอดเวลาที่กบคอยเป็น
สารทิพาเซ็นไปตรงโน้นตรงนั้นที่ก็ตาม

“ซื้ออะไรกันมาเยอะแยะ หอยทอดเรากี่มีนะ”

ยายซึ่งนั่งใช้พัดโบกลมเข้าหาตัวเองไปมาบนอุบเมื่อเห็นของ
กินที่กบนำมาวางอยู่เต็มโต๊ะ และยังคงทำท่าจะบ่นต่อหากไม่ใช่เพราะ
มีลูกค้ำกลุ่มหนึ่งเข้ามาซื้อหอยทอดจนเบี่ยงเบนความสนใจของยายได้
เสียก่อน “อ้าว! ลูกค้ำมา ชายของ ๆ”

เมื่อลูกค้ำกลุ่มนี้ไป ลูกค้ำกลุ่มใหม่ก็เข้ามาแทน เปลี่ยนเวียน
เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนแม่แทบไม่ได้หยุดพัก

“คนเริ่มไม่มีแล้วเนอะ” บีเปรย ๆ ขึ้นขณะมองผู้คนที่เคยเดิน
ผ่านไปมาอย่างเนืองแน่นเริ่มบางตาลง

“ดีแล้วก๊วล่ะ งานยังจัดอีกตั้งหลายคืนค่อยมากันใหม่พรุ่งนี้ก็
ยังได้” กบพูดไปช่วยเก็บของไปเมื่อวันนี้ขายดีจนหมดเกลี้ยง

ส่วนบีก็ไม่ได้นั่งมองเฉย ๆ เพราะเธอกำลังช่วยนับเงินซึ่งกอง
พูนจนล้นตะกร้าพลาสติกที่แม่ใช้สำหรับเก็บเงินจากการขายหอยทอด
ในวันนี้

เมื่อเห็นจำนวนธนบัตรมากมายหลายสีปะปนกันอยู่ เด็กหญิงก็อดดีใจแทนแม่ไม่ได้ที่ขายดีจนของหมดเกลี้ยงตั้งแต่งานวัดยังไม่เลิก เธอรู้ว่าวันนี้แม่เหนื่อยขนาดไหน เพราะตั้งแต่เช้าแม่ก็วิ่งเตรียมนของสำหรับมาขายในงานคืนนี้แทบไม่ได้พักเลย

“พอแล้วละจ๊ะ...เดี๋ยวที่เหลือแม่จัดการเอง ปีกีบกบพายากกลับบ้านไปก่อนนะ” แม่หันมาบอกปีกีบกบหลังจากที่นับเงินและเก็บใส่กระเป๋าวีเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวแม่กลับพร้อมลูกหุง รายนั่นอีกเดี๋ยวก็คงมาแล้ว”

แม่รีบเอ่ยชื่อพี่ชายของตัวเองขึ้นมาเพื่อให้ปีที่ยืนยันจะอยู่เป็นเพื่อนหายห่วงและพากันกลับบ้านไปพักผ่อนได้

จากนั้นปีกีบ และยายจึงช่วยทยอยเอาของที่พอถือไหวเก็บกลับไปด้วยแม้ว่าแม่จะพยายามปฏิเสธเท่าไรก็ตาม ทั้งสามคนค่อย ๆ พากันลัดเลาะผู้คนออกมาถึงหน้าวัดที่มีหลอดไฟประดับตามเสาช่วยให้แสงสว่างอยู่ จึงทำให้ทางเดินของคืนนี้ไม่มีมืดจนเกินไป

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป” ยายกวดมือเรียกกบให้หยุดเดิน ส่วนปีที่เข็นรถตามมาก็หยุดอยู่ข้างยายซึ่งควานหาเหรียญในกระเป๋าสี้อคอกระเช้าแล้วหย่อนลงในกระป๋องนมพร้อมวางกล่องข้าวที่ได้มาฟรีจากร้านข้าง ๆ ลงบนพื้น

ปีมองลงแก่ ๆ คนหนึ่งซึ่งมีขาอยู่ข้างเดียวยกมือขอบคุณยาย แล้วขอบคุณยายอีกอย่างน่าเวทนา เขารีบเก็บกล่องข้าวที่ยายให้ใส่ไว้ในกระเป๋าย่อมเก่า ๆ รวากับกลัวว่าถ้าไม่รีบเก็บซ่อนไว้ตอนนี้มันก็อาจจะหายไปได้อย่างไรอย่างนั้น จนเธออดมองย้อนที่ขาทั้งสองข้างของตัวเองไม่ได้ว่ามันก็ไม่ได้ต่างจากลุงคนนี้เท่าไรนัก

เด็กหญิงไม่เข้าใจตัวเองที่จู่ ๆ ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาเสียอย่างนั้น เมื่อเห็นคนที่พิการขาเหมือนกันมานั่งขอทานรอผู้ที่มีจิตใจดีมาเมตตา

แม้ว่าจะกลับถึงบ้านนานแล้วเธอก็ยังสลัดภาพลุงขอทานออกจากหัวของตัวเองไม่ได้เสียที ทำให้คืนนี้ปีหลับไม่ลงแม้ว่าจะพยายามข่มตาหลับเท่าไรก็ตาม

เด็กหญิงลุกขึ้นนั่งมองขาของตัวเองในความมืด เธอค่อย ๆ ลูบขาที่ไร้ความรู้สึกไปมา แต่มันกลับให้ความรู้สึกเจ็บแปลบที่ใจแทนเสียอย่างนั้น เมื่อความคิดหนึ่งดังแทรกขึ้นมาในหัวว่า ‘ความพิการกับขอทานเป็นของคู่กัน’ แล้วเธอที่พิการขาเดินไม่ได้เหมือนลุงคนนั้นจะต้องกลายเป็นขอทานด้วยหรือไม่

“ฮือ...”

ปรีดิ์ร้องไห้ทันทีที่นึกว่าตัวเองก็คงต้องกลายเป็นขอทาน เพราะเธอเริ่มคิดว่าคนพิการจะทำอะไรได้นอกจากนั่งขอความช่วยเหลือจากคนอื่น

ยิ่งคิดเช่นนี้เธอก็ยิ่งร้องไห้จนเหนื่อยและผล็อยหลับไปทั้งน้ำตา

...แต่ในขณะที่ยังอยู่ในห้วงนิทราเด็กหญิงก็ยังคงเอาแต่เพื่อประโยชน์เดิมวนไปวนมาเหมือนคนที่ย้ำคิดย้ำทำแต่เรื่องเดิม ๆ จนกระทั่งสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็ยังคงพูดประโยคนั้นอยู่

“เราไม่อยากเป็นขอทาน...”

บิกอดตัวเองอย่างคนที่กำลังกลัวอะไรบางอย่างอยู่ ซึ่งอะไรบางอย่างที่วาก็คงจะหนีไม่พ้นเรื่องที่ทำให้เธอเอาแต่บอกปฏิเสธกับตัวเองไปมาอย่างแน่นอน...

ฝันไปรอยอีกครั้ง

ใกล้จะเที่ยงแล้ว แต่ท้องฟ้าในวันนี้กลับไม่สว่างสดใสเช่นที่ควรจะเป็น เพราะมีเมฆหลายก้อนลอยติดกันเป็นแพคคอยบดบังพระอาทิตย์ไม่ให้ สาดแสงลงมา

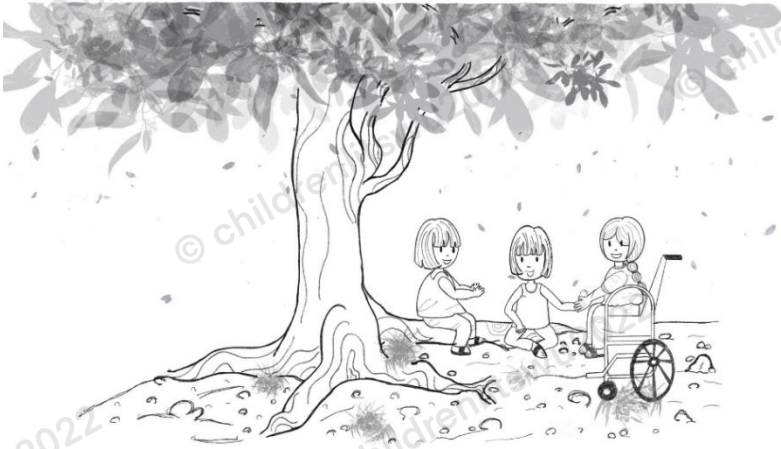
กบและโหนดพากันวิ่งข้ามลานวัดและลัดเลาะไปตามชอก ภูมิสงฆ์เพื่อตามจับเจ้าถ่านที่กำลังวิ่งไล่กัดไก่อ้นของลุงชุ่มม้นคนยาก ประจำวัด ปล่อยให้เด็กผู้หญิงทั้งสามคนอย่างบี ต้นอ้อและสายขวัญนั่ง คอยอยู่ที่ใต้ต้นหูกวางต้นใหญ่ ซึ่งเป็นที่ประจำของเด็ก ๆ เวลามาเล่น แถวหลังวัด

“อยากไปจับไอ้ถ่านด้วย” สายขวัญโอดครวญเมื่อถูกแผดไฟรั้งไม่ให้ตามกบกับโหนดไป

“รออยู่นี่ดีแล้ว” ต้นอ้อว่า

“ก็นั่งรอเฉย ๆ ไม่เห็นสนุกเลย”

“นั่งระหว่างรอมาหาอะไรเล่นกันมัย” ต้นอ้อบอกแล้วจึงหันมาถาม “เล่นอะไรดีที่จะพีบี”

ปีที่นั่งเท้าคางอยู่บนรถเข็นสายหน้าตบซ้ำ ๆ เธอรู้สึกได้ว่า ช่วงนี้ตนมักจะหมดสนุกกับอะไรได้ง่ายเมื่อนึกถึงลุงพิการที่ได้เจอใน คินงานวัดเมื่ออาทิตย์ก่อนขึ้นมา ภาพของลุงตามรบกวณจิตใจของเธอ อยู่หลายครั้งจนไม่เป็นอันทำอะไร แต่ยังมีเด็กที่มีกบคอยรับฟังและช่วยให้ กำลังใจก็ทำให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้นมาได้บ้าง อย่างวันนี้เขาก็พาเธอ ออกมาเล่นกับทุกคนตั้งแต่เช้าจนลืมนเรื่องที่กำลังกังวลอยู่เสียสนิท

“ทำมงกุฎดอกไม้กันดีมั๊ย”

สายขวัญที่เสียบไปนานเงยหน้าบอกเมื่อไม่มีใครคิดออกว่าจะ
เล่นอะไรกันดี

“ก็ตินะ แถวนี้มีดอกไม้เยอะพอดี” ต้นอ้อลุกขึ้นยืนปิดกางเกง
ตัวเองจนเศษใบไม้และก้อนกรวดเล็ก ๆ ร่วงเกลื่อนพื้นแล้วหันมาทาง
บี “ไปเก็บดอกไม้กัน”

“ไม่ละ” บีบอก “ขอรอดตรงนี้แล้วกัน ฝากเก็บดอกสวย ๆ มา
เผื่อด้วยนะ” ที่จริงเด็กหญิงก็อยากจะไปด้วย แต่พื้นที่แถวนี้มีแต่ก้อน
หินและก้อนกรวดทำให้เข็นรถเองไม่ถนัด ซึ่งจะให้สองแปดช่วยเข็นก็
ตัวเล็กเกินกว่าจะมีแรงช่วยพากันไปได้ ดังนั้นการนั่งรอจึงดูจะเป็น
ทางเลือกที่ดีที่สุดในตอนนี้

ระหว่างต้นอ้อและสายขวัญเดินเก็บดอกไม้แถว ๆ นี้ บีก็มอง
สำรวจ รอบ ๆ บริเวณที่เธอนั่งอยู่ซึ่งเป็นพื้นที่โล่ง ๆ หลังวัด แต่มีต้นไม้
ใหญ่ให้ร่มเงาอยู่หลายต้น ทำให้ที่นี่ไม่ค่อยร้อนจนเกินไปแม้ในวันที่มี
แดดแรงก็ตาม เด็ก ๆ หลายคน รวมถึงผู้ใหญ่บางกลุ่มจึงมักจะมานั่ง
ผ่อนคลายและตกปลาในบ่อกันอยู่เป็นประจำ

ครั้งก่อนกบก็เคยพาปีมาตกปลาที่นี่ แต่ทันทีที่เธอเห็นปลาซึ่ง
ถูกตะขอเบ็ดเกี่ยวปากไว้ และความพยายามดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด

ของมันก็ทำให้เธอรู้สึกสงสารจับใจ ทั้งยังสั่นไปทั้งตัวเหมือนคนที่กำลังกลัวบาปเพราะผลอกกระทำในสิ่งที่ไม่ดีลงไป สุดท้ายเพื่อความสบายใจในขณะนั้น เด็กหญิงจึงต้องขอให้บข่วยปลดเบ็ดออกจากปากปลาและปล่อยมันลงน้ำตามเดิม แต่ถึงจะทำอย่างนั้นแล้วบิก็ยังไม่รู้สึกผิดไม่หายจนไม่กล้ากินปลาไปหลายอาทิตย์

สายลมพัดเอื่อยผ่านลานหลังวัดให้พอชื่นใจ ยอดไม้เอนไหวเบา ๆ แต่ก็ทำให้ใบและดอกร่วงลงมาสู่พื้นด้านล่างได้ บิหันมองสองแฝดที่เก็บดอกไม้อยู่คนละทาง ต้นอ้อเลือกเก็บดอกรัทที่ขึ้นอยู่ริมกำแพง ส่วนสายขวัญนั่งยอง ๆ เก็บดินตึกแกที่ทอดนอนไปตามพื้นแถวขอบบ่ออย่างไม่กลัวว่าจะผลอตกลงไปในบ่อเอาเสียเลย

บิส่ายหน้าอย่างระอาก่อนจะตะโกนบอกให้เด็กหญิงถอยออกมาแล้วเธอก็หันกลับมาหยิบขวดน้ำที่วางอยู่ตรงซอกรถเข็นแล้วยกดื่มทันทีทันใดนั้นเองก็พลันมีเสียง “ตุ้ม!” ดังขึ้นจนเธอผลอสล่ำลั้กน้ำที่เพิ่งดื่มไป

“เสียงอะไรนะ” บิรีบหันขวับไปตามเสียงที่ได้ยินซึ่งเป็นจุดที่สายขวัญเคยนั่งอยู่ แต่ตอนนี้กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของเด็กหญิงจนบิคาดเดาเอาเองว่า เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่คงเป็นเสียงตกน้ำของสายขวัญอย่างแน่นอน เท่านั้นบิจึงรีบเข็นรถไปยังตรงจุดนั้นทันที

ภาพที่เห็นคือริมบ่อน้ำมีร่างเล็ก ๆ ของสายขวัญกำลัง
ตะเกียกตะกายผลุบโผล่เหนือน้ำด้วยความหวาดกลัว

“ช่วยด้วย ขวัญตกน้ำ...ช่วยด้วย!”

ปีตะโกนร้องสุดเสียงที่มี หัวใจดวงน้อยเต้นระรัวด้วยความ
หวาดหวั่น เนื้อตัวก็พลันสั่นอย่างควบคุมไม่อยู่ เพราะกำลังหวาดกลัว
ในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ปีได้แต่ช่วยตะโกนขอความช่วยเหลือทั้งน้ำตา จนในที่สุดก็มี
คนกระโดดตุ้มลงบ่อเข้าไปช่วยสายขวัญได้ทัน ซึ่งคนที่ลงไปช่วยก็
ไม่ใช่ใครที่เหมายแต่เป็นพี่สาวฝาแฝดของคนตกน้ำนั่นเอง

เด็กหญิงถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อสองแฝดขึ้นมาจากน้ำได้
เธอมองต้นอ้อที่ช่วยตบหลังของสายขวัญเบา ๆ เพื่อให้ลำลักน้ำออกมา
จนหุดตาแดงก่ำ และหายใจหอบแฮก ๆ อย่างน่าสงสาร

“ปลอดภัยแล้ว ไม่เป็นไรแล้วนะ” ต้นอ้อพร่ำบอกและกอด
แฝดของตนอยู่อย่างนั้น

เหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ผ่านไปแล้ว สายขวัญก็ดูหายตกใจกลัว
และกลับมาเป็นปกติเมื่อกลับถึงบ้าน และได้อาบน้ำเปลี่ยนชุดใหม่
พร้อมกินของอร่อยที่แม่ของเจ้าตัวเตรียมไว้ให้ แต่สำหรับปีแม่จะไม่ได้
เป็นคนที่ตกลงไปในบ่อน้ำ แต่การที่ต้องเห็นคนตกน้ำต่อหน้าต่อตา

กลับรู้สึกหวาดกลัวไม่แพ้กัน แม้ทุกอย่างจะผ่านไปแล้วแต่ปีไม่สามารถดึงตัวเองออกมาจากเหตุการณ์นั้นได้เลย

เย็นวันนั้น ตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน ปีกก็เอาแต่คิดว่าตัวเองช่างไม่มีประโยชน์เอาเสียเลย ทั้ง ๆ ที่เธอเห็นคนร้องขอความช่วยเหลืออยู่ตรงหน้าแท้ ๆ แต่กลับทำอะไรไม่ได้ นอกจากร้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นเท่านั้น

เด็กหญิงกำมือแน่น น้ำตาคลอเบา นึกโกรธและเจ็บใจตัวเองที่ช่วยเหลือใครไม่ได้ ยิ่งนึกถึงภาพของลุงขอทานเข้าด้วยแล้วยิ่งทำให้เสียใจหนักกว่าเดิม เหมือนถูกตอกย้ำว่าอนาคตข้างหน้าของเธอก็คงไม่แคล้วต้องกลายเป็นขอทานเหมือนกัน

แม้ว่าคนในครอบครัวจะช่วยกันปลอมเท้าไรเธอก็ไม่ได้รู้สึกดีขึ้นเลย ปียังคงเอาแต่ร้องไห้จนน้ำตานองหน้า สุดท้ายก็บังคับต้องพาออกไปสงบสติอารมณ์และรับลมข้างนอกบ้านแทนเพื่อหวังว่าอาการของเธอจะดีขึ้น

เด็กหญิงสั่งให้กบไม่ต้องตามเธอมาเพราะอยากอยู่คนเดียวแต่มีหรือที่กบจะยอมทำตาม เขาคอยเดินตามอยู่ข้างหลังไม่ห่างจนปีรู้สึกหงุดหงิดที่ถูกขัดใจ

“เลิกตามลัทธิที่เราอยากอยู่คนเดียว!”

ปีหน้ามาหาแล้วเซ็นรถต่อไปท่ามกลางความมืดที่เริ่มโรยตัว เมื่อกลุ่มเมฆหนารวมกันเป็นก้อนใหญ่หิมายู่เหนือท้องฟ้า สายลมพัดแรงจนใบไม้ปลิวว่อน เด็กหญิงหยุดรถแล้วขี้อึดเมื่อเศษฝุ่นเล็ก ๆ ลอยเข้าตา ฉับพลันนั้นเธอก็เผลอสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงเสียงฟ้าคำรามดังก้องไปทั่ว

“เป็นหยังป” กบรีบวิ่งเข้าไปหาปีที่สั่นเทิ้มด้วยความหวาดกลัว

เด็กหญิงลนลานรีบบอกให้เขาพากลับบ้านทันที แต่ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะได้ขยับตัวไปไหน ฝนที่เพิ่งตั้งเค้าก็เทกระหน่ำลงมาพร้อมกับฟ้ารั่วจนกบแทบจะไม่ได้ยินเสียงร้องไวววายของปี

บรรยากาศรอบตัวเย็นเยียบขึ้น เสียงฝนยังคงโหมกระหน่ำอย่างต่อเนื่อง ปีกีร์ร้องอย่างคนไร้สติเมื่อเสียงฝนตกกระทบพื้นที่ได้ยินแต่ครั้งทำให้เธอเห็นภาพบางอย่างแวบเข้ามา

ท่ามกลางความมืดและเมฆฝนที่โปรยปราย มีเพียงเสียงรถหักหลบชนต้นไม้ดังลั่นสนั่น ไหวจันเด็กหญิงต้องรีบยกมือขึ้นปิดหู ในหัวของเธอเริ่มปะติดปะต่อภาพเหตุการณ์ในวันนั้นจันเริ่มรู้สึกเจ็บไปตามเนื้อตามตัวเมื่อเห็นภาพที่ตัวเองกระเด็นตกลงมากระแทก

พื้นหญ้า และเจ็บแปลบที่ใจเมื่อเห็นภาพของเพื่อนนอนคว่ำหน้าอยู่ข้างรถ
มอเตอร์ไซค์คันโปรด

สองแขนเล็กโอบกอดตัวเองซึ่งสั่นเต็มจนตัวโยนด้วยความ
เจ็บปวดรวดร้าวทันทีที่เหตุการณ์เลวร้ายไหลล้นหวนคืนเข้ามาใน
ความทรงจำ

ขณะที่กบพยายามเข้าไปใกล้หวังจะปลอบให้เธอสงบลงแต่ดู
เหมือนว่าปีจะได้ยินในสิ่งที่เขาพูดไปเลยสักนิด เพราะเด็กหญิง
ยังคงเอาแต่ก้มหน้าร้องไห้ และคอยปกป้องผลึกเขาไม่ให้เข้าใกล้

“ฮือ...กลัว”

“ไม่ต้องกลัว ๆ ผมอยู่นี่” กบตะโกนบอกแข่งกับเสียงของฝน

เปรี้ยยัง!

ทันใดนั้นฟ้าก็ฟาดลงมาเสียงดังลั่นจนปิดกั้นใจกลัวเปลือย
พรวดลงมาจากรถเข็น เด็กหญิงรู้สึกเจ็บจี๊ดตรงข้อศอกที่กระทบ
พื้นดินเปียก ๆ เมื่อครู่

เปรี้ยยัง!!

เสียงฟ้าฟาดรอบสองดังตามมาติด ๆ ทำให้เธอพยายาม
ตะกุกตะกายดินเหมือนคนกำลังหนีอะไรบางอย่าง

ภาพที่เห็นทำให้กับถึงกับปล่อยโฮและเข้าไปกอดเธอไว้เพื่อจะ
ช่วยเรียกสติที่ดูจะเลือนหายไปทุกครั้งที่ฟ้าพาดลงมา แต่ยิ่งเขากอด
แน่นเท่าไร เธอก็ยิ่งดิ้นแรงขึ้น และยิ่งเขาร้องเรียกเท่าไรเธอก็ยิ่งร้อง
ไว้วายมากเท่านั้น กับจึงเปลี่ยนใจจะอุ้มเธอแทน แต่ด้วยแรงดิ้นของ
คนที่กำลังหวาดกลัวทำให้เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

เปรี้ยว!!!

จนกระทั่งฟ้าพาดลงมาเป็นครั้งที่สาม ทำให้บิสะดุ้งตกใจออก
แรงดิ้นและผลักกบที่ไม่ทันได้ตั้งตัวจนเสียหลักลื่นไถลไปตามทางที่
ลาดชัน

เท่านั้นจึงทำให้คนที่กำลังเสียดิตตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ
เด็กหญิงกริดร้องลั่น คลานไปตามพื้นดินที่เปียกแฉะจนแทบจน
เรียกว่าโคลนอยู่รอมร่อ เพื่อจะมองหาบซึ่งไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง

บิพยายามเพ่งสายตามองทางข้างหน้าซึ่งมีสายฝนคอยบดบัง
ทำให้มองไม่ชัดเจน แล้วค่อย ๆ พยายามเรียกสติของตัวเองกลับมา
ก่อนจะตะโกนเรียกเด็กชายสุดเสียว

“กบอยู่ไหน...ฮือ”

เธอสะอึกสะอื้นสลับกับร้องเรียกเด็กชายอยู่อย่างนั้น
ความกลัวที่จะสูญเสียตีตื้นเข้ามาในอกเหมือนครั้งที่สูญเสียพ่ออันเป็น

ที่รักไป แต่คราวนี้เธอจะไม่ยอมเสียใครไปอีกแล้ว เด็กหญิงรวบรวมกำลังที่มีคลานไปข้างหน้าอย่างไม่ย่อท้อพร้อม ๆ กับปาดน้ำตาที่ปะปนกับสายฝนทิ้ง

แต่สุดท้ายด้วยความเหนื่อยและอ่อนเพลียก็ทำให้เธอต้องยอมแพ้ เพราะหมดแรงคลานต่อไปไม่ไหวจนต้องทิ้งตัวนอนราบไปกับพื้นโคลน และทำได้แค่เพียงเจ็บใจตัวเองที่ไม่สามารถทำอะไรได้เลย แม้แต่จะคลานไปหาน้องชายที่ดีกับเธอมาตลอดก็ยังทำไม่ได้ หน้าซำคนที่ผลึกเขาจนสิ้นลงไปกลับเป็นตัวเธอเอง

หัวใจของบีปวดหนักไปหมดจนไม่อยากจะขยับตัวทำอะไรอีกแล้วนอกจากลืมตามองสายฝนที่โปรยปรายลงมาแล้วได้แต่คิดว่า

...ไม่ว่าฝนจะตกลงมาอีกสักกี่ครั้งมันก็ช่างเป็นวันที่เลวร้ายสำหรับเธอเสมอ

๑๑

เอกซเรย์ใจ

บิ๊ยังคงนอนนิ่งท่ามกลางสายฝนที่กระหน่ำลงมา เธอรู้สึกอ่อนล้าจนแทบจะขยับตัวไม่ไหว สองตาปิดลงช้า ๆ ปล่อยให้ความเหนื่อยล้าและความเจ็บปวดไหลออกมากับน้ำตา

“บี!” เสียงตะโกนอย่างกระวนกระวายของใครสักคนดังแว่วมา

“นั่น! บีอยู่ตรงนั้น” อีกเสียงหนึ่งเอ่ยล่ำทักมาได้ยินก่อนที่สติของเด็กหญิงจะเริ่มเลื่อนรางลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจางหายไปเป็นที่สุด

ท่ามกลางความมืดมิด บีรู้สึกว่ตัวเองกำลังล่องลอยไปที่ไหนสักแห่ง เธอพยายามกวาดตามองรอบกายก็ไม่เห็นสิ่งใดเลย นอกจากแสงริบหรี่ไกล ๆ จากทิศทางเบื้องหน้าเท่านั้น เด็กหญิงลอยเข้าไปหา

แสงสว่างนั้นราวกับถูกสะกด เธอลอยเข้าไปใกล้ ๆ ใกล้เข้าไปเรื่อย ๆ จนร่างทะลุผ่านแสงนั้นไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่ค่อยคุ้นตา

บรรยากาศรอบตัวคล้ายกับเวลาค่า เพราะมีเพียงแสงจากดวงจันทร์สีเหลืองนวลเท่านั้นที่ส่องสว่างนำทางให้บีเห็นใครคนหนึ่งกำลังนั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่บนเนินของทุ่งหญ้า สักพักก็มีหิ่งห้อยตัวหนึ่งบินมาเกาะที่นิ้วมือของเธอพร้อมเปล่งแสงระยิบระยับให้บีขยับตามมันไป เธอลอยตามไปเรื่อย ๆ จนพบว่าใครคนนั้นที่เธอเห็นก็คือพ่อสุดที่รักของเธอนั่นเอง

เด็กหญิงส่งเสียงร้องเรียกจนหิ่งห้อยบินห่างออกไป ทันใดนั้นเอง พ่อก็ลืมตาตื่นขึ้นมา สายตาอ่อนโยนและรอยยิ้มละมุนที่บีคุ้นเคยก็พลันปรากฏขึ้น ความดีใจดีตื่นจนเด็กหญิงทำอะไรไม่ถูก แต่ทันทีที่แขนของพ่ออ้าออกกว้าง ร่างของเธอก็ลอยเข้าสู่อ้อมกอดนั้น อ้อมกอดคุ้นเคยที่เธอรู้สีกว่ามันแสนจะอบอุ่นเหลือเกิน

‘หนูคิดถึงพ่อที่สุดเลย’ บีซบหน้ากับอกของพ่อแน่น

‘พ่อก็คิดถึงหนูเหมือนกัน’

บีผละออกและจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของพ่อ แล้วพูดอย่างตัดพ้อว่า ‘ถ้าคิดถึงแล้วทำไมไม่อยู่ด้วยกัน...ทำไมถึงทิ้งกันไป...’

‘อิม...ใครว่าพ่อทิ้งหนูไป’ พ่อบอกแล้วยกมือลูบผมของบี
‘เพราะที่จริงแล้วพ่อไม่เคยจากหนูไปไหนเลยต่างหาก เพียงแค่หนู
คิดถึง...พ่อก็จะยังคงอยู่ ตรงนี้ อยู่กับหนูและไม่มีวันจากไปไหนไกล’

พ่อทาบมือลงตรงอกข้างซ้ายของบีจนเธอรับรู้ได้ถึงความอบอุ่น
ที่ไหลผ่านฝ่ามือของพ่อมายังหัวใจดวงน้อยของเธอ

‘จริงหรือคะ’

‘จริงสิ!’

พ่อตอบอย่างหนักแน่นแล้วอ้าแขนโอบกอดบีอย่างทะนุถนอม
อีกครั้ง ทั้งสองกอดกันนิ่งโดยที่ไม่รู้ว่าเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใดแล้ว
จนกระทั่งพ่อเป็นคนเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น

‘เออละ! ถึงเวลาที่หนูจะต้องกลับไปแล้วนะ’

‘กลับไปไหนคะ’

เด็กหญิงรู้สึกท้อว่าช่วงเวลาแห่งความสุขช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน
จนไม่อยากปล่อยพ่อไปไหน จึงรีบกอดพ่อให้แน่นขึ้นราวกับกลัวว่าถ้า
ปล่อยมือเมื่อไรพ่อจะหายไปเมื่อนั้น

‘กลับไปหาแม่ของหนูไงละ’

แม่หรือ...ใช่! แม่จะต้องรอเธออยู่อย่างแน่นอน เมื่อพูดถึงแม่
บีก็คิดถึงแม่ทันที แต่เธอก็ไม่ยอมจากพ่อไปไหนเลย

‘ถ้าหนูกลับไปแล้วพ่อจะหายไปอีกมั๊ยคะ’

เธอเงยหน้าถามพ่ออย่างกังวลใจ

‘จำที่พ่อบอกเมื่อก็ได้มั๊ย...ว่าพ่อไม่เคยหายไปไหน ถ้าหนู
อยากเจอก็เพียงแค่นึกถึง เท่านั้นหนูก็จะเห็นพ่อเอง...’

บีพยักหน้ารับและยิ้มตอบพ่อ ‘หนูจะกลับไปหาแม่ค่ะ!’

‘ต้องอย่างนี้สิลูกพ่อ’

มือใหญ่ของพ่อกุมมือเล็กขึ้นมาแนบแก้มของตนเอง แล้วมอบ
รอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งรักส่งให้บี

เด็กหญิงมองภาพของพ่อและจดจำไว้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ เพื่อเวลาที่คิดถึงพ่อจะได้เห็นภาพของพ่ออย่างชัดเจน ก่อนที่
หิ้งห้อยฝูงหนึ่งจะบินวนเวียนอยู่รอบตัวพ่อและส่องแสงสว่างไปทั่วจน
มองเห็นพ่อไม่ชัดเจน

“บี...”

เสียงหนึ่งดังแว่วลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง บีรู้สึกคุ้นเคยอย่าง
บอกไม่ถูก

“เซ็ดตัวหนอยนะลูก”

เสียงเดิมแวม่าอีกแล้ว แต่คราวนี้ไม่ได้มีแค่เสียง เพราะปียังรู้สึกได้ว่ามีอะไรเปียก ๆ ชื้น ๆ สัมผัสอยู่ตามเนื้อตัวของเธอนั่นเกิดความรู้สึกเบาสบาย ทันใดนั้นภาพของพ่อก็เริ่มพร่าเลือนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหายวับไปในแสงสว่างจ้าของห้องห้อยเหล่านั้น จนปีต้องรีบเบือนหน้าหลบเพราะดวงตาไม่อาจสู้แสงนั้นได้ และเมื่อเธอหันหน้ากลับมาอีกทีก็เห็นภาพใบหน้าอันพร่าเลือนของแม่แทน

“ตื่นแล้วหรือลูก เป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหนมั๊ย...”

ปีสะลึมสะลือตื่นขึ้นมากก็รู้สึกปวดหนึบไปทั้งตัว ทั้งยังไร้เรี่ยวแรงจะขยับกายอีกด้วย เธอปิดเปลือกตาลงแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง จนเห็นว่าแม่มองเธออย่างห่วงใยอยู่

“แม่ แม่จ๋า” มือเล็กไขว่คว้าขึ้นไปในอากาศ

เท่านั้น แม่จึงวางผ้าขนหนูลงในกะละมังและโผเข้ากอดบิ น้ำตาที่เคยเหือดแห้งไปแล้วกลับไหลลงมาอาบแก้มอีกครั้ง เพียงแค่ได้ยินเสียงร้องเรียก หัวใจของคนเป็นแม่ก็แทบจะขาดลงตรงนั้น

ยิ่งหวนนึกถึงภาพของลูกตอนนอนนอนเป็นอนโคโลนท่ามกลางสายฝนก็เหมือนกับถูกมีดปลายแหลมคมกรีดลงบนหัวใจอย่างไรอย่างนั้น

ยิ่งรู้ว่าลูกเจ็บปวดมากแค่ไหน คนเป็นแม่ยิ่งเจ็บปวดกว่าเป็นร้อยเท่า
พันเท่า

“ไม่เป็นไรแล้วนะลูก...แม่อยู่ที่นี่” แม่พร่ำบอกประโยคเดิม ๆ ซ้ำ
ไปซ้ำมาและกอดเด็กหญิงอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเสียงสะอื้นของทั้งสอง
เงียบลง แม่จึง ค่อย ๆ ประคองให้ป๊อกลุกขึ้นนั่งและเอนตัวพิงผนังห้องไว้

“พ่อไม่ได้หายไปไหนค่ะ”

“หืม...”

แม่ปาดน้ำตาที่เปื้อนใบหน้าทั้ง ก่อนจะเอียงคอสงสัยในสิ่งที่บี
เปรยขึ้นมาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

“พ่อบอกหนูว่า พ่อไม่ได้หายไปไหน แต่พ่อยู่ตรงนี้กับเรา
เสมอในเวลาที่เราคิดถึงค่ะ”

บีเอามือทาบที่อกข้างซ้ายของแม่เหมือนกับที่พ่อเคยทำกับเธอ
เด็กหญิงแหงนหน้าขึ้นมองหยดน้ำใส ๆ ซึ่งหล่นร่วงลงมาจากหางตา
ของแม่ แล้วก็อดเอื้อมมือไปเช็ดเบา ๆ ให้ไม่ได้

“ไม่ร้องนะค่ะ”

แม่จับมือของบีมากุมไว้แล้วบอกเธอว่า “จ๊ะ ไม่ร้องแล้ว”

เด็กหญิงยิ้มน้อย ๆ รู้สึกอุ่นใจที่มีแม่อยู่เคียงข้าง และยิ่งพิเศษ
ขึ้นเมื่อสัมผัสได้ว่าพ่อก็อยู่ตรงนี้ด้วยเช่นกัน ภาพของพ่อแจ่มชัดในใจ
เวลาที่เธอคิดถึงอย่างที่บอกไว้จริง ๆ

ปีเก็บช่วงเวลาแห่งความสุขนี้ไว้ในใจ จนกระทั่งเธอเพิ่งนึกขึ้น
ได้ว่าก่อนหน้านี้อะไรก็เกิดขึ้นบ้าง และใครคนหนึ่งหายไป
ไหน

“กบอยู่ไหนคะ เขาเป็นยังไงบ้าง” เด็กหญิงละล่ำละลักถาม

“น้องไม่เป็นอะไรลูก แค่เจ็บหัวเข่านิดหน่อยเท่านั้นเองจ้ะ”

“หนูผิดเอง หนูเป็นคนที่ทำให้กบเลื่อนลงไป แอ้มยังช่วยอะไร
ไม่ได้เลย”

จากที่เคยเป็นคนบอกให้แม่หยุดร้องไห้ คราวนี้เธอกลับเป็น
ฝ่ายร้องไห้เสียเอง ยิ่งนึกถึงช่วงเวลานั้นเธอก็ยิ่งรู้สึกไม่ดีจนทำให้น้ำตา
ไหลออกมาไม่หยุด

“อย่าโทษตัวเองสิลูก!” แม่รั้งบีเข้ามากอดและลูบหัวของเธอ
เบา ๆ

“แต่หนูทำอะไรไม่ได้เลยนะคะ จะช่วยขวัญที่ตกน้ำก็ไม่ได้ หรือจะช่วยกบก็ยังทำไม่ได้อีก หนูไม่มีประโยชน์อะไรเลย...ฮือ” เด็กหญิงพรุ้งพรุ้งความรู้สึกที่อัดอั้นไว้นานออกมา

“ฟังแม่นะ...” แม่จับใบหน้าที่ของเธอให้มองท่านตรง ๆ “คนทุกคนย่อมมีคุณค่าในแบบของตัวเอง ซึ่งจะไม่มีทางที่ไร้ค่าได้เลย ถ้าเราไม่ใช่คนที่ด้อยค่าหรือดูลูกตัวเอง”

บีฟังที่แม่พูดและพยายามคิดตาม แต่ถึงอย่างไรเธอก็ยังไม่ค่อยเข้าใจอยู่ดี เด็กหญิงไม่รู้ว่าคุณค่าในแบบของเธอเป็นเช่นไร แล้วจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีมันได้

เธอหยุดร้องไห้เพราะมัวแต่ครุ่นคิดจนไม่ทันเห็นว่ามีบุคคลที่สามและสี่เดินเข้าในห้องตั้งแต่เมื่อไร

“ตื่นแล้วบ”

กบเดินกะเผลกเข้าไปใกล้บีจนเธอเห็นว่าที่หัวเข่าของเขาบวมปูดยิ่งกว่าลูกมะนาวเพราะสีน้ำตาลไปกระแทกกับอิฐข้างทาง

“ขอโทษนะ”

“บ่เป็นหยัง เจ็บนิดเดียวคือไกลหัวใจแท้”

“ไม่เป็นอะไรจริง ๆ นะ” บีถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“อืม...”

เด็กหญิงมีสีหน้าดีขึ้นนิดหนึ่งที่ย่างน้อยกบก็ได้เป็นอะไร
มาก แต่เธอก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดี จนทำให้หน้าของบิหมองลงอีกครั้ง

ลุงหงาที่เห็นเช่นนั้นก็อดยื่นมือมาโยกหัวของหลานเบา ๆ
ไม่ได้ ลุงหงายิ้มให้อย่างอ่อนโยนจนบิรับรู้ได้ว่าลุงไม่โกรธหรือไม่โทษ
ที่เธอทำให้ลูกชายของลุงเจ็บตัวเลยสักนิด แถมลุงยังช่วยให้กำลังใจ
เธอแทนที่จะเป็นกบซึ่งเป็นคนเจ็บเสียอีก

“หายไว ๆ เด้อ”

บิรู้สึกงุนงงแต่ก็ยิ้มให้ลุงหงาเล็กน้อย ก่อนที่เธอจะเปลอสละดั่ง
เพราะจู่ ๆ ก็ถูกกบเข้ามาสวมกอดอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

“อย่าคิดมากเด้อ บิใช่ความผิดของพี่เลย”

เด็กหญิงนั่งนิ่งและทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งผ่านไปเพียงครู่ก็
เห็นแม่เริ่มขยับตัวเข้ามาสวมกอดเธอกับบิไว้บ้าง ตามมาด้วยลุงหงา
อีกคน คราวนี้เลยกลายเป็นว่าทั้งสี่คนต่างกอดกันและกันไว้ พร้อมทั้ง
ส่งมอบความรักและความอบอุ่นให้กัน จนบิกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่
และปล่อยให้มันไหลออกมาอีกครั้ง

เมื่อมีคนหนึ่งร้องไห้ คนที่เหลือก็พลอยร้องไปตาม ๆ กัน มีเพียงลุงหงาเท่านั้นที่สะอึกสะอื้นเสียงเบากว่าทุกคน

เสียงร้องไห้ทั้งของเด็กและผู้ใหญ่เลยไปนอกห้อง จนทำให้ผู้ที่อาวุโสที่สุดในบ้านซึ่งเพิ่งปิดทีวีได้ยินแล้วก็นึกแปลกใจ จึงเดินตามเสียงนั้นมากก็พลันเห็นคนทั้งสี่กอดกันกลมแล้วอดน้อยใจที่ตนไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยไม่ได้

“เฮ็ดหยังอยู่ บ่เรียกกันบ้าง” เสียงแหบแห้งอย่างคนสูงวัยเอ่ยตัดพ้อ

ทั้งหมดจึงพากันหันมามองยายแยมที่ยืนเท้าเอวทำหน้ามุ่มอยู่หน้าห้อง ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะจนกลบเสียงร้องไห้เมื่อสักครู่เสียหมด บีเองก็อดหัวเราะตามไม่ได้ทั้ง ๆ ที่น้ำตายังคงไหลอาบแก้มที่ตอนนั้นก็กลับแดงคล้ายผลตำลึงสุก

“รักษาไขคนป่วยอยู่” ลุงหงายกคิ้วตอบ “แม่ออยากมาช่วยกันอีกแรงบ่”

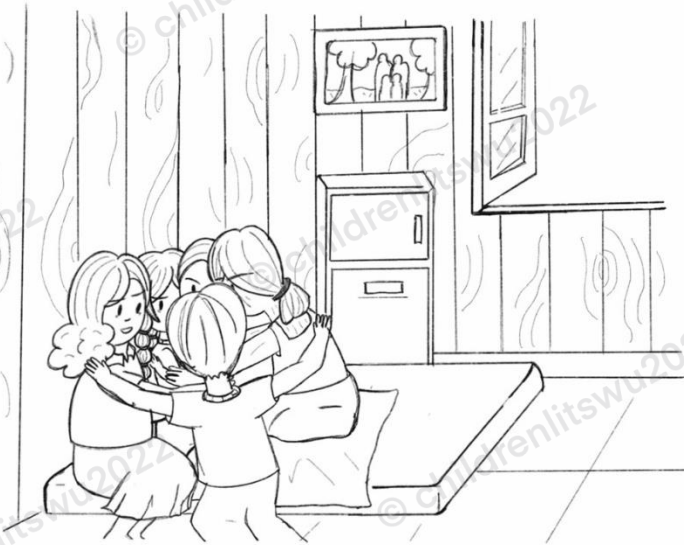
“เฮ็ดยังงีละ”

แม้จะงงวยแต่ยายก็ยอมเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างลุงหงา

“เฮ็ดแบบนี้แน่น ๆ” ลุงหงาว่าและกอดบีให้ยายดู

“คือง่ายแท้ มา ๆ ยายลิรักษาเจ้าให้หายเอง”

ยายทำตามที่ลุงหงาสอนให้ดู โดยการนั่งลงบนที่นอนข้าง ๆ บีแล้วโอบกอดเธอไว้ จากนั้นทุกคนจึงพากันทำแบบเดิมคือกอดกันและกันไว้อยู่อย่างนั้น เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่รู้ เพราะตอนนี้เธอรู้แต่เพียงว่าวิธีรักษาใช้แบบฉบับครอบครัวของเธอช่างแปลกเสียจริง แต่มันกลับได้ผลจนเกินคาด เมื่อความเจ็บปวดที่เคยมีทุเลาลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ

หัวใจนำทาง

เวลาผ่านไปอาทิตย์กว่าแล้ว แต่ฝนก็ยังคงตกอยู่ทุกวัน ถนนลูกรังเปียกชุ่มจนละเป็นโคลนแทบจะตลอดเวลา ทำให้หลายวันมานี้ปีต้องอยู่แต่ในบ้าน และลองเอาชนะความกลัวของตัวเองด้วยการนั่งฟังเสียงฝนตามที่กบแนะนำ แรก ๆ ในวันที่มีฝนตก เธอไม่กล้าแม้แต่จะออกจากอ้อมกอดของแม่เลยด้วยซ้ำ แต่พอได้ลองพยายามเผชิญหน้ากับมัน โดยมีคนในครอบครัวคอยนั่งอยู่เป็นเพื่อน ทั้งยังชวนคุย ชวนเล่นและทำกิจกรรมมากมายก็ทำให้ปีสบายใจขึ้นอย่างไม่รู้ตัว จนบางครั้งก็สามารถนั่งมองฝนตกได้โดยไม่มีภาพอะไรแทรกซ้อนเข้ามาในหัวให้นึกหวาดกลัวอีก จะมีก็แต่เวลาที่ฟ้าผ่าลงมานี่ละที่ทำให้สะดุ้งตกใจจนสั่นไปทั้งตัว

มาถึงตอนนี้บ๊ีกก็เริ่มไม่ค่อยกลัวหรือผวาอะไรนักยามที่ฝน
โปรยปรายลงมาอีกแล้ว หากแต่ถ้าเป็นตอนอยู่คนเดียวอีกก็คงไม่แน่
เพราะที่ผ่านมานับตั้งแต่เหตุการณ์ในวันนั้นเธอก็แทบไม่ได้อยู่คน
เดียวอีกเลย เนื่องจากว่าแต่ละคนในครอบครัวมักจะเปลี่ยนเวียนกัน
มาอยู่เป็นเพื่อน หรือไม่ก็เป็นเธอที่ออกไปนั่งเล่นอยู่นอกห้องกับ
พวกเขาเสียเอง จึงทำให้ช่วงเวลาของบิในตอนนี้อันไม่มีคำว่าเงียบสงบ
อย่างที่ชอบอีกเลย แต่มันกลับให้ความรู้สึกที่ดีไปอีกแบบ

“ฝนตกทั้งวันเลย วันนี้ก็คงออกไปไหนไม่ได้อีกตามเคย
งั้นเรามาหาอะไรทำกันดีกว่า” บิว่า

กบทำท่าครุ่นคิด

“เล่นขายของบ่”

“ไม่เอา เพิ่งเล่นไปเมื่อเช้าเอง”

“หรือดูการ์ตูนดี”

“ยายดูละครอยู่นะสิ”

บิขี้ปากไปทางด้านหลังของกบซึ่งมียายนอนดูทีวีอยู่

“งั้นเล่านิทานละกัน ผมอยากฟัง”

“จะดีหรือ ไม่รู้จะเล่าเรื่องอะไรเลย”

“ดีสิ! เอาเรื่องอะไรก็ได้ ผมเห็นพี่อ่านตั้งเยอะตั้งแยะ น่าสนุกดี...นะ ๆ เล่าให้ฟังหน่อย”

เขาเอื้อมมือมาเขย่าแขนเธอแล้วทำท่าอ้อน ๆ ปีไม่รู้ว่าเขาจะอยากฟังอะไรขนาดนั้น ซึ่งเธอก็ไม่ใช่คนเล่าอะไรเก่งเสียด้วยสิ เมื่อถูกขอร้องเช่นนี้จึงไม่แน่ใจว่าตนจะทำได้หรือไม่ แต่พอมาคิด ๆ ว่าหากจะลองดูสักครั้งก็คงไม่เสียหายอะไร ดังนั้นเธอก็จึงพยักหน้าตกลง ทำให้คนที่นั่งตรงข้ามกันเผยรอยยิ้มกว้าง

กบเดินเข้าไปในห้องและหยิบหนังสือนิทานของป๊อออกมาวางกองตรงหน้า ปีจับ ๆ วาง ๆ หนังสืออยู่หลายเล่มอย่างคิดไม่ออกว่าจะเลือกเล่มเรื่องไหนดี จนกระทั่งเขาบอกให้เธอเลือกเรื่องที่ชอบ จึงตัดสินใจหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาวาง แต่ยังไม่ทันที่ปีจะได้เริ่มอ่าน ป๊าอ้อยก็ก้าวรุ่มพาดันอ้อและสายขวัญมาฝากแม่ของเธอไว้เพราะมีธุระด่วนจะต้องรีบไปทำ

“ทำอะไรกันอยู่จ๊ะ”

ต้นอ้อเดินเข้ามานั่งข้างกบตามด้วยสายขวัญอีกคน

“ฟังพี่ป๊อเล่านิทานนะ” กบตอบ

“โอ้โฮ อยากฟังบ้างจัง”

ต้นอ้อและสายขวัญพูดพร้อมกันอย่างตื่นเต้น

ตอนนี้เลยกลายเป็นว่า นอกจากปีจะต้องอ่านหนังสือนิทานให้
กบฟังแล้ว ก็ยังมีเด็กแฝดอีกสองคนมาร่วมฟังด้วย ทั้งหมดจึงพากัน
นอนคว่ำเอาหัวชนกันจนล่อมนั่งหนังสือนิทานเล่มนั้นไว้ โดยมีปีที่นอน
อยู่ตรงกลางเป็นคนเล่าและมีเด็กอีกสามคนคอยชี้ภาพชวนคุยในจุดที่
น่าสนใจ

เมื่อถึงงานมะละกอสุกซึ่งหั่นเป็นชิ้นพอดีคำมาวางให้เด็ก ๆ ที่
กำลังคุยจ้อกันอย่างสนุกสนาน นางยีนมองภาพนี้ด้วยหัวใจพองฟู
ในอกเต็มไปด้วยความสว่างไสวจากรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ
โดยเฉพาะความสดใส ของปี ทำให้น้ำตาของแม่เอ่อคลอด้วยความปิติ
ก่อนจะอมยิ้มน้อย ๆ แล้วเดินไปนั่งดูทีวีข้าง ๆ ยาย

เด็กทั้งสี่คนใช้เวลาตลอดช่วงบ่ายหมดไปกับการอ่านหนังสือ
นิทานและผลัดกันเล่าเรื่องต่าง ๆ มากมาย เรื่องหนึ่งที่ต้นอ้อเล่าให้ฟัง
แล้วทำให้ป้ารู้สึกสนใจมาก นั่นก็คือน้ำแข็งไสสีรุ้งจากร้านที่อยู่ตรง
หัวมุมถนนของหมู่บ้าน แค่ได้ฟังป้าก็อยากจะลองไปกินตามบ้าง เธอ
อยากรู้ว่ามันจะน่ากินและอร่อยอย่างที่ว่ากันหรือไม่

“อยากไปกินบ่” กบถามขึ้นหลังจากที่ป้าอ้อรับเด็กแฝด
กลับไปแล้ว

ปีติบหมอนสองสามทีแล้วค่อย ๆ ล้มตัวลงนอนหงายราบไป
กับพื้นก่อนที่จะตอบ

“น้ำแข็งใสนะหรือ...อยากลิ! ไม่เคยเห็นน้ำแข็งใสที่ไหนมีสิรู้
เลย อยากลองไปชิมดูสักครั้งจัง และก็อยากเห็นด้วยว่ามันเหมือนรู้
จริง ๆ หรือเปล่า”

“งั้นถ้าพุงนี้สลาย ๆ ฝนบ่ตก ลีพาไปเด้อ” เขาพูดยิ้ม ๆ ขณะ
ช่วยจับข้อเท้าและใต้ข้อพับเข่าของปีแล้วยกขึ้นให้มันเหยียดตรง ก่อน
จะค่อย ๆ วางขาของเธอลงสู่ตำแหน่งเดิม แล้วจึงทำซ้ำเหมือนเดิมอยู่
อีกหลายรอบ

เหตุที่ต้องทำอย่างนี้ก็เพราะว่าปีนั้นทั้งเบื่อและไม่ชอบทำ
กายภาพบำบัด จึงพยายามหลบเลี่ยงไม่ทำอยู่หลายครั้งจนส่งผลให้ขา
เล็ก ๆ ของเธอลีบลงอย่างเห็นได้ชัด คราวนี้แม่จึงไม่ยอมตามใจเธอ
ง่าย ๆ โดยการวานให้ภบมาช่วย แต่ถ้าเธอยังดื้อไม่ยอมทำ แม่ก็จะ
เป็นคนมาทำให้เอง

เด็กหญิงจึงยอมจำนนให้ภบช่วยแต่โดยดี เพราะถ้าหากให้แม่
เป็นคนทำให้ละก็ วันนี้เธอคงได้ทำแต่กายภาพบำบัดไปจนถึงอาหาร
มือเย็นเป็นแน่

กลิ่นไอดินลอยคลุ้งในเช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากที่ฝนโปรยอยู่ตลอดทั้งคืน จนถนนลูกรังบางที่ยุบตัวเป็นแอ่งน้ำเล็ก ๆ ซึ่งทอประกายระยิบระยับ ยามแสงแดดเจิดจ้าสาดส่องสะท้อนผิวน้ำ

หลังจากกินข้าวเสร็จ ปีกี่ชั่วนให้กบดูท้องฟ้าซึ่งโปร่งใสจนเห็น ก้อนเมฆสีขาวลอยอยู่บนนั้น ซึ่งต่างจากหลาย ๆ วันที่ผ่านมา

“ดูท้องฟ้าสิ! แปลกจริง! มีดครึ้มมาได้ตั้งหลายวัน แต่วันนี้ กลับสว่างจ้าชะอย่างนั้น”

“สงสัยฟ้าคงเปิดทางให้ฟ้าไปกินน้ำแข็งไสมั้ง” กบเอ๋ยกระเช้า แล้วก็หัวเราะกับคนที่นั่งอยู่ข้างกัน

ปีทำหน้าที่เหลือหลาก่อนจะนึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่ทั้งสองคุยกันไว้ เมื่อวาน จึงอดตื่นเต้นไม่ได้ที่วันนี้จะได้ออกไปข้างนอกเสียทีหลังจาก ที่ไม่ได้ไปไหนมาไหนอยู่หลายวัน เพราะฝนเจ้ากรรมดันตกอยู่แทบจะ ตลอดเวลา และอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เธอดูดีใจกว่าปกติจนคนในบ้านต่าง พากันยิ้มขันไปตาม ๆ กัน นั่นก็คือ การได้ไปกินน้ำแข็งไสสีรุ้งที่จะ เหมือนรุ้งอย่างที่ตนจินตนาการไว้หรือไม่ล่ะ

“จริงด้วย...นายสัญญาไว้แล้ว ต้องพาไปนะ”

“ได้เลย...”

แม่เห็นความรำเริงและกระตือรือร้นของบีก็อดที่จะหยอกไม่ได้

“แต่แม้ว่าวันนี้ฟ้าไม่ค่อยสว่างเลยนะ เพราะหนูดูสติโจน
ท้องฟ้าหม่นไปเลยนะสิ”

ลุงหงาหัวเราะลั่นจนยายที่กำลังเดินเข้าบ้านหันมามองอย่าง
สนใจ แม่จึงตีต้นแขนลุงเบา ๆ ให้หยุดส่งเสียงดัง บีมองทุกคนอย่าง
งงงวยก่อนจะเริ่มเข้าใจในสิ่งที่แม่พูดก็ถึงกับอึ้งเงิน และหลบสายตา
หยอกล้อของน้องชายตัวแสบจนหน้าแทบจะจมหายไปกับฝ่ามือทั้งสอง
ของตัวเอง

แสงอาทิตย์สีส้มจาง ๆ ฉาบอยู่บนท้องฟ้าบอกเวลาบ่ายคล้อย
เด็กทั้งสองพากันมายังร้านขายน้ำแข็งไสเจ้าดังของหมู่บ้าน จากเดิมที่
เคยตั้งใจจะมาในช่วงสาย ๆ กลับเลื่อนเวลาออกไปเพราะเด็ก ๆ ต้อง
อยู่เป็นเพื่อนยาย เนื่องจากลุงต้องซื้อรถพามาแม่ไปซื้อของทำกับข้าวที่
ตลาด แทนการซื้อจากรถม่วงซึ่งเป็นรถเร่ขายของตั้งแต่ของแห้งยัน
ของสดที่ไม่ได้เข้ามาขายในวันนี้

กบเซ็นรถพามาเข้าไปในร้าน ซึ่งใช้บริเวณหน้าบ้านตั้งเป็นร้าน
ขายของ โดยมีโต๊ะม้าหินทรงสี่เหลี่ยมสองตัวตั้งติดกันจนกลายเป็น
ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าไว้สำหรับเป็นที่นั่งของลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่ก็ล้วน
แล้วแต่เป็นลูกค้าเด็ก ๆ ทั้งนี้จะพอมิพวกผู้ใหญ่ให้เห็นบ้างก็ตอน

หน้าร้อน ถึงจะคอยสนใจหันมากินของ หวาน ๆ เย็น ๆ อย่างน้ำแข็งไส เพื่อคลายร้อนกันบ้าง

ปิกวาดตามองไปที่ร้านที่นอกจากเธอและกบแล้วก็ไม่มีใครอยู่เลย กบจึงเล่าให้ฟังว่าช่วงนี้เริ่มเย็นเลยไม่ค่อยมีใครมากินแล้ว ลุงชาญซึ่งเป็นเจ้าของร้านจึงมักจะเข้าไปนั่งในบ้านและสานกระเป๋าก็บเก็บไว้สำหรับขายเป็นอาชีพเสริมเวลาที่มิ่งานวัด หรือเทศบาลจัดงานประจำปีที่พ่อค้าแม่ค้าไปออกซุ้มจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมได้

เด็กหญิงคลับคล้ายคลับคลาว่าหลายปีก่อนแม่กับพ่อจะเคยพาเธอไปงานนี้ ซึ่งเป็นงานที่จัดเพียงปีละครั้งเท่านั้น ตอนนั้นบิจำได้ว่าในงานมีของที่เป็งานฝีมืออยู่มากมายจนละลานตาไปหมด และถ้าเธอจำไม่ผิด ยาสระผมสูตรดอกอัญชันที่เธอชอบมาก ๆ และหาซื้อตามร้านค้าทั่วไปได้ไม่ได้มันจะต้องเป็นสินค้าที่ซื้อมาจากงานนี้ อย่างแน่นอน

“เดี๋ยวเข้าไปเรียกลุงชาญแป๊บนะ” กบว่าแล้วเดินเข้าไปในบ้านอย่างคนที่คุ้นเคยกับเจ้าของบ้านดี ไม่นานกบก็ออกมากับลุงชาญซึ่งเป็นชายวัยกลางคนตัวผอมบางและผมยาว ซึ่งที่ผมของลุงนั้นปักปิ่นไม้ธรรมดาไม่มีลวดลายไว้แถว ๆ ท้ายทอยเพื่อยึดมันไว้ไม่ให้หลุดร้วย ซึ่งทันทีที่บิมองต่ำจากศีรษะลงมาจึงเห็นว่ามือข้างหนึ่งของลุงดูผิดปกติไปเพราะแต่ละนิ้วดูสั้นกุดจนเหลือเพียงข้อเดียว ทำให้เกิด

ความสงสัยว่ามันน่าจะหยิบจับสิ่งใดไม่ได้ แล้วอย่างนี้จะทำอะไรด้วยมือเพียงข้างเดียวได้หรือ

“ไม่ต้องแปลกใจเต๋อ มีมือเดียวก็เห็ดน้ำแข็งใส่ให้หนูกินได้”

ลุงซาญพูดด้วยน้ำเสียงเอ็นดูเหมือนอ่านความคิดของเธอได้ เด็กหญิงจึงได้แต่ยิ้มแหย ๆ ส่งกลับไป

“แล้วเป็นหยั่งถึงได้มากันปานนี้ ลุงสิปัดร้านแล้วเนี่ย” แก้วพลงเดินไปหยิบถาดสังกะสีมาลองไต่กับใส่น้ำแข็งซึ่งมีลักษณะเหมือนแก้วอี๋มานั่งขนาดเล็กที่เจาะช่องตรงกลางไว้สำหรับใส่มีดใส่น้ำแข็ง

“กว่าพ่อสิกลีบจากตลาดก็นานโหด ผมเลยต้องอยู่เป็นเพื่อนยายก่อน จะมาพุงนี้ก็กลัวว่าฝนจะตกอีกแล้วจะอดมาเลยมากันตอนนี้ เพราะเพื่อนอยากกินน้ำแข็งใสี่รุงหลาย”

ลุงซาญหัวเราะเบา ๆ แล้วค่อยถามต่อ “ใช้ลูกของอาเอ็งบ่”

“แม่น เพื่อนเป็นลูกของอาชบา เพิ่งจะย้ายกลับมาอยู่นี้ได้สี่ห้าเดือนแล้วมั้ง...แม่นบ่”

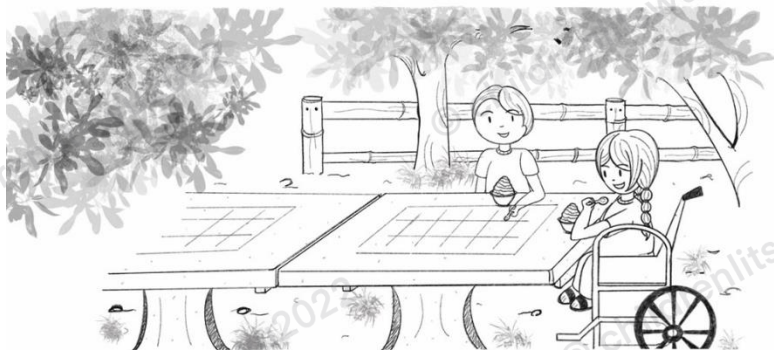
ปีพี่ยกหน้าเมื่อกบหันมาถาม ก่อนจะมองการทำน้ำแข็งใสอย่างไม่ละสายตาไปไหน เริ่มตั้งแต่ที่ลุงซาญใส่น้ำแข็งก้อนใหญ่จะได้

น้ำแข็งเป็นเกล็ดเล็ก ๆ ซึ่งเมื่อรวมกันมาก ๆ กลับดูคล้ายปุยมะขบน
ท้องฟ้าของวันนี้เสียจริง จากนั้นน้ำแข็งเหล่านี้ก็ถูกตักใส่ถ้วยพลาสติก
เล็ก ๆ ซึ่งมีลูกชิดและมันที่หั่นเป็นสี่เหลี่ยมลูกเต๋าใส่อยู่ในถ้วยก่อน
แล้ว

...และในที่สุดวินาทีที่บิร็อคยอมมาตลอดก็มาถึงเมื่อลุงชาญ
หยิบขวดบิบซึ่งบรรจุน้ำหวานบิบใส่น้ำแข็งเป็นชั้น ๆ โดยเริ่มไล่ตั้งแต่สี
แดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีน้ำเงิน สีฟ้า และสีม่วง จนดูคล้ายกับ
สายรุ้งเหมือนอย่างที่ท่านอ้อบอกไว้จริง ๆ

ขณะที่บิตื่นตาตื่นใจกับน้ำแข็งใสสีรุ้ง กลับมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้
ความสนใจของเธอได้มากกว่า ซึ่งสิ่งนั้นก็คือมือของลุงที่หยิบจับของ
ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วด้วยมือเพียงข้างเดียว จนเธออดทึ่งไม่ได้

ลุงชาญนำน้ำแข็งใสสีรุ้งที่ทำเสร็จแล้วมาวางไว้บนโต๊ะ
ตรงหน้าบิ ก่อนจะกลับไปทำแบบเดิมอีกถ้วยให้กับ

เด็กหญิงเอ่ยขอบคุณแล้วจึงละเมียดละไมตักน้ำแข็งไสขึ้นมาชิม รสชาติของมันก็หวาน ๆ ไม่ต่างจากน้ำแข็งไสทั่วไปเท่าไรนัก แต่จะมีความดีกันของรสชาติอยู่บ้าง เนื่องจากน้ำหวานแต่ละสีจะมีกลิ่นและรสชาติที่ไม่เหมือนกัน

“กลิ่นอะไรนะหอมจัง” เธอว่า “กบลองดมดูสิ”

ปีท่าจมูกพุดพิด เมื่อจู่ ๆ ก็มีกลิ่นหอมของอะไรสักอย่างลอยมาในอากาศ

“กลิ่นเหมือนแกงเปอะ” กบตอบ

“แม่นแล้ว!” ลุงซาญบอ “ลุงลิ้นมันอยู่ นี่เสียดตั้งแต่เข้าแต่กินได้ยันเย็น คุ่มหลาย”

“แกงเปอะเป็นยังไงหรือคะ ชื่อแปลกจัง” บีถาม

“มันก็คือแกงที่มีน้ำสีขุ่น ๆ ข้น ๆ เพราะใส่เครื่องหลายอย่างผสมรวมกันนี่ละ แต่หลัก ๆ ที่ขาดบ่ได้เลยคือ หน่อไม้ พักทอง ใบย่านาง น้ำปลาร้าและข้าวเปือ”

เมื่อเห็นบีสีหน้างงวยกับชื่อวัตถุดิบอย่างสุดท้าย แกจึงอธิบายให้ฟังต่อว่า “ข้าวเปือก็คือ ข้าวเหนียวที่แช่น้ำจนนุ่ม แล้วค่อย

โขลกให้แตกละเอียดก่อนจะนำมาทำอาหารเพื่อเพิ่มความหนืดให้หน้า
กิน แล้วหนูเคยกินบ่”

“ไม่เคยเลยคะ ปกติกินแต่ต้มจืดไม่กี่ต้มยำ”

“อยากลองบ่ เดี่ยวลุงตักให้กิน”

เด็กหญิงตอบรับอย่างเกรงใจ ไม่นานนักเธอก็เห็นลุงชาญหยิบ
จับของต่าง ๆ ด้วยมือข้างเดียวอย่างคล่องแคล่วจนได้แกงเปอะร้อน ๆ
ถ้วยหนึ่งมาวางลงบนโต๊ะ ซึ่งระหว่างนั้นบีก็เผลอจ้องมองมือของลุงเข้า
อีกแล้ว เธอไม่เข้าใจว่าทำไมตนจะต้องเผลอมองมือข้างนั้นของลุง
ทุกครั้งที่มีมันเคลื่อนไหวด้วย

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ในขณะที่บีตักแกงเปอะเข้าปากแต่สายตา
ยังคงเหล่มองมือของลุงอยู่เหมือนเดิมจนเธอเริ่มสงสัยขึ้นว่า เพราะ
อะไรมือของลุงถึงเป็นแบบนี้ ไร้เท่าความคิด เด็กหญิงเผลอโพล่งถาม
ออกไปด้วยความอยากรู้ว่า “มือของลุงเป็นอะไรหรือคะ”

ทันทีที่รู้ว่าพูดอะไรออกไป บีก็รีบเอามือตะบปปากของ
ตัวเอง และเอ่ยขอโทษที่จู้ ๆ ก็ดันเสียมารยาทถามในเรื่องส่วนตัวของ
ลุง

“บ่ป็นหยั่ง ลุงบ่ถือหรอก”

นอกจากลุงชาญจะไม่ดูหรือโกรธแล้ว แยกังหัวเราะที่เธอเอา แต่พูดขอโทษขอโพยเสียด้วยซ้ำ ทำให้เด็กหญิงรู้สึกร้อนผ่าวที่หน้า แทบจะไม่กล้าสบตากับลุง

ลุงชาญเดินมานั่งข้างกบ แกวางมือข้างที่ถูกลงบนโต๊ะและเล่า ให้เด็กทั้งสองฟังว่า มือของแกไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิด แต่เมื่อสิบ กว่าปีก่อนตอนที่แกเข้าไปทำงานในกรุงเทพฯ ได้ทำงานเป็นช่างซ่อม บำรุงให้กับโรงงานผลิตเหล็กแห่งหนึ่ง เรื่อยมาจนกระทั่งวันหนึ่งที่แก กำลังตัดเหล็กอยู่ไม่ทันระวังผลถูกเครื่องตัดเหล็กปาดนิ้วมือข้าง หนึ่งจนขาด ทำให้มือข้างนั้นหยิบจับอะไรไม่ได้อีกเลยจนกระทั่งวันนี้

“น่ากลัวจังเลยคะ” บีบอกเสียงเบา

“แล้วลุงยังเสียดงานที่นั่นต่อบ่” กบถามอย่างสงสัย

“บ่ได้เสียดแล้ว ตอนนั้นคือเสียใจหลาย รับบ่ได้ที่มือด้วนจนคิด สิฆ่าตัวตายด้วยซ้ำ”

ต้องรู้สึกแย่กับชีวิตแค่นั้นถึงมีความคิดที่จะฆ่าตัวตายได้ บีคิด ขนาดตัวเธอตอนรู้ว่าจะเดินไม่ได้อีกต่อไปแล้วยังไม่เคยแม้แต่จะ กล้าคิดทำแบบนั้นเลย

เด็กหญิงมองลุงชาญที่เล่าเรื่องนี้ได้เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ทัวไปจนอดถามต่อไม่ได้ เพราะความอยากรู้อะไรคือสิ่งที่ทำให้แก

เปลี่ยนใจและมีชีวิตรอดมาได้ถึงตอนนี้ “แล้วอะไรทำให้ลุงเปลี่ยนใจคะ”

“เพราะผู้หญิงคนนั้น” ลุงชาญผินหันไปทางรูปภาพของหญิงชราคนหนึ่งที่อยู่รอบตัวอยู่บนโต๊ะเดียวกับอุปกรณ์ขายของ “นั่นนะแม่ ลุงเอง แม่นี่ล่ะที่เฮ็ดให้ลุงมีแรงใจลุกขึ้นสู้ต่อ และอีกอย่างนะพอได้มาทบทวนความคิดของตัวเองใหม่ดี ๆ คราวนี้ลุงก็คิดว่า แค่เสียมือไปบ่ได้เฮ็ดให้ชีวิตเราลีสิ้นหวังทั้งหมดเด้อ มันอยู่ที่หม่องนี้ หัวใจของเราต่างหาก...”

“หัวใจหรือคะ...” เด็กหญิงพิมพ์ถาม

“แม่น! หัวใจนี่ล่ะ ลีเป็นตัวบอกเราเองว่าชีวิตของเราจะเป็นจั่งได้ มือด้วน แขนด้วนลี้ยงบ่หนักเท่าหัวใจพิการเลยเด้อ เพราะเสียแขนก็ยังมีขา เสียขา ก็ยังมีแขน ส่วนถ้าเสียทั้งแขนและขา ก็ยังมีสมอง แต่ถ้าเสียหัวใจนี่สิก็ยากที่ลีมีชีวิตอยู่ต่อได้”

ปีและกบขอตัวกลับบ้านเพราะฟ้าเริ่มมืดแล้ว ปีครุ่นคิดและใคร่ครวญถึงสิ่งที่ได้รับฟังมาจากลุงชาญตลอดเวลา เธอเริ่มรู้สึกคล้อยตามในสิ่งที่ลุงบอก ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุเธอใช้อารมณ์และความรู้สึกนำทุกอย่างมาตลอด เธอเอาแต่คิดว่าตัวเองไม่สามารถทำอะไรได้เพียงเพราะพิการขา แต่เธอลืมคิดไปว่าตัวเองก็ยังมีมืออยู่ และที่มากไปกว่า

นั่นก็คือ เธอยังมีหัวใจ หัวใจที่จะบอกเธอว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป เหมือนที่ลุงชาญบอกเธอก่อนจะกลับว่า “จะจมอยู่กับความทุกข์ หรือ จะอยู่อย่างมีความสุขก็ลองใช้หัวใจของเราค้นหาทางดูดี”

๑๓

อยู่ที่ใจ

เด็กหญิงนั่งรอแม่อยู่ในรถ หลังจากที่ทำเรื่องขอเอกสารรับรองความพิการจากโรงพยาบาลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเลยไปถ่ายรูปเพื่อใช้แนบไปกับเอกสารต่าง ๆ ที่ใช้ในการยื่นเรื่องขอทำบัตรคนพิการ เพื่อรับการช่วยเหลือและสิทธิประโยชน์มากมายจากรัฐบาล ปีไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าจะมีเรื่องแบบนี้ด้วยจนกระทั่งได้มีโอกาสไปร้านลุงชาญบ่อย ๆ จนแกพูดให้ฟังและแนะนำให้เธอไปทำ นั่นจึงทำให้เธอเริ่มคิดว่า ถ้าเธอมีบัตรคนพิการก็น่าจะพอช่วยแบ่งเบาภาระแม่ได้บ้าง เพราะลุงชาญยังบอกอีกว่า นอกจากจะได้สิทธิประโยชน์มากมายแล้วก็ยังจะได้เงินช่วยเหลืออีกเดือนละแปดร้อยบาทด้วย เด็กหญิงไม่แน่ใจว่าเงินจำนวนนี้จะมากพอสำหรับผู้ใหญ่หรือไม่ แต่สำหรับเด็กอย่างเธอมันก็นัก

ดูมากอยู่ที่เดียว เพราะอย่างน้อยก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย เมื่อคิด
เช่นนี้แล้วเธอก็รีบนำเรื่องนี้ไปบอกแม่ และในที่สุดก็ได้มาทำเสียที่

เอาเข้าจริง ๆ การมาทำบัตรคนพิการก็ยุ่งยากอยู่พอตัวเลย
ทีเดียว เพราะต้องทำอะไรหลายอย่างหลายขั้นตอนมาก นอกจากจะ
ไปขอเอกสารจากทางโรงพยาบาลแล้ว เธอยังจะต้องเดินทางไปศาลา
กลางจังหวัดเพื่อยื่นเรื่องขอทำบัตรคนพิการ ทั้งต้องกรอกเอกสารอีก
มากมายและก็ต้องถ่ายรูปอีกครึ่งเพื่อใช้เป็นภาพประกอบตอนทำบัตร
ปีจำช่วงเวลานั้นได้ไม่ลืมเลยว่า ยังไม่ทันที่เธอจะได้เริ่มอมยิ้มสักนิด
สักหน่อยเลย เสียงกดชุดเตอร์ก็ดัง แซะ! ขึ้นเสียก่อน จนเธอรู้สึกงง ๆ
ถึงความรวดเร็วในการถ่ายรูปของเจ้าหน้าที่ ซึ่งดูเหมือนว่ามันจะเป็น
การกดถ่ายแค่ครั้งเดียวเสียด้วยสิ ขั้นตอนการทำบัตรคนพิการของเธอ
ก็เลยเสร็จสิ้นเพียงเท่านี้

ปัฐีกีเพลี้ยจนแทบจะหลับอยู่รอมร่อ ไม่นานแม่ก็แวะเข้าร้าน
สะดวกซื้อและกลับมาที่รถก่อนส่งถุงของกินให้เธอ “กินรองท้องไป
ก่อนนะลูก เดี่ยวถึงบ้านแม่ค่อยทำกับข้าวให้กิน”

เมื่อปีพียกหน้าตบ แม่ก็ยิ้มให้เธอและขับรถกลับบ้านทันทีซึ่ง
ใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีเศษ ๆ เท่านั้น เนื่องจากระยะทางจากที่นี่กับ
บ้านไม่ได้ไกลกันเท่าไรนัก

เมื่อถึงบ้านและจัดการอาบน้ำพร้อมเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เด็กหญิงก็แทบจะสลบไสลทันทีที่ขึ้นไปนอนบนเตียง แต่ถึงแม้ว่าเธอจะง่วงมากแค่ไหนก็ยังรับรู้ได้ว่ามีใครคนหนึ่งกำลังช่วยเกลี้ยผมที่ลงมาปิดใบหน้าของเธออย่างเบามือ และกดจูบลงมาอย่างแผ่วเบาตรงกลางหน้าผากจนสัมผัสได้ถึงกระแสไออุ่นบางอย่างที่แผ่ซ่านจากตรงนั้นลงมาสู่หัวใจดวงน้อยของเธอให้รู้สึกอุ่นวาบและนอนหลับฝันดีได้ภายใต้ผ้าห่มผืนหนาที่ใครคนนั้นห่มให้

ในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา นี่เป็นวันแรกที่ยี่สิบได้ส่องกระจกดูตัวเองอีกครั้ง ภาพที่สะท้อนในกระจกเห็นได้ชัดว่าเธอดูต่างไปจากเดิมค่อนข้างมาก เพราะแก้มที่เคยตอบดูมีเนื้อหนังขึ้นจนเห็นเลือดฝาดที่ข้างแก้ม ดวงตาก็ดูสดใสขึ้นผิดจากเมื่อก่อนที่มีแต่ความหมองเศร้าไม่ร่าเริงเลยสักนิด เด็กหญิงยิ้มกว้างไว้กับการเปลี่ยนแปลงของตัวเองอย่างพอใจ

ตั้งแต่เจ้าหน้าที่โทรมาแจ้งให้แม่ไปรับบัตรคนพิการที่ได้ไปยื่นเรื่องไว้ ยี่สิบก็รู้สึกดีที่อย่างน้อยเธอก็ได้ช่วยแบ่งเบาภาระแม่บ้าง และยังรู้สึกดีขึ้นอีกเมื่อได้ช่วยแม่ทำกับข้าวและขนมไปขายที่ตลาดทุกเย็น ช่วงที่เด็กหญิงมาช่วยขายแรก ๆ นั้นเธอตื่นเต้นจนลูกค้าเจ้าประจำอดขำไม่ได้ ที่เธอบอกราคาของผิดอยู่หลายครั้งเพราะของแต่ละอย่างมี

ราคาไม่เท่ากันทำให้สับสนและจำสลับกันไปหมด พอนึกแล้วเธอก็ซำตัวเองทุกที แต่เมื่อนาน ๆ ไปเธอก็เริ่มชิน และเริ่มขายคล่องจนได้คำชมจากแม่อยู่บ่อย ๆ

วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่บ๊วยจะไปช่วยแม่ขายของที่ตลาด แต่เพราะลุงหงาต้องช่วยพาเพื่อนบ้านที่จู้ ๆ ก็นอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ในบ้านคนเดียวส่งโรงพยาบาล นั่นจึงทำให้บ๊วยและกบต้องอยู่เป็นเพื่อนยายแทน ซึ่งไป ๆ มา ๆ ก็ดันมีคนมาตามให้กบไปช่วยทำธุระบางอย่างให้ตอนนี้เลยกลายเป็นว่าทั้งบ้านเหลือเพียงแค่ออกับยายสองคนเท่านั้น

“ยายว่าเขาจะตรอบมั้จ๊ะ” บิถามขึ้นเมื่อนั่งดูรายการแข่งขันทำอาหาร ซึ่งโจทย์การทำในครั้งนี้อาจจะไม่ค่อยเข้าทางคนที่ออกับยายเชียร้ออยู่เอาเสียเลย

“บ่แน่ใจคือกัน เหมือนลีทำบ่ทันด้วยนั้นนะ” ยายตอบแล้วชี้ชวนให้เธอดูเด็กหนุ่มในทีวีที่ลนลานผิดจากการแข่งขันถูกรอบ

“เขาทำดีมาตลอดถ้าแพ้กคงเสียใจน่าดู” เธอพูดด้วยเสียงเศร้า ๆ

รายการแข่งขันทำอาหารดำเนินไปอย่างเข้มข้นจนบ๊วยกับยายแทบไม่ได้คุยอะไรกันอีกเลย เพราะต่างคนก็ต่างลุ้นเอาใจช่วยคนที่

ตนชอบ แต่สุดท้ายผลการแข่งขันก็ตัดสินออกมาว่าคนที่ปีเชียร์ตกรอบ เพราะทำอาหารไม่สุก

เด็กหญิงน้ำตาซึมเพราะเสียใจที่เขาไม่ได้ไปต่อ ขนาดเธอที่เป็นแค่คนดูยังรู้สึกเสียใจ แล้วตัวของผู้เข้าแข่งขันคนนั้นจะเสียใจขนาดไหนกัน ยายที่เจียบอยู่นานตั้งแต่รายการจบลงก็หันมาปอบบปีที่เอาแต่นั่งหน้าเศร้า

“บ่ต้องร้องเด้อ แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา”

“แต่หนูอยากไห้เขาชนะ”

ยายที่วันนี้ดูหุดึกว่าปกติได้ยีนในลิ่งที่หลานสาวหุดก็ครุ่นคิดอยู่เพียงครู่แล้วจึงหุดขึ้นว่า “เพิ่นก็ชนะอยู่เด้อ”

“ชนะยังงัเงจะ ก็เห็นอยู่ว่าเขาแพ้” ปีถามอย่างงงวย

“ชนะหัวใจของเพิ่นเองงัละ”

เมื่อเห็นว่าบียังง ๆ อยู่ ยายก็เริ่มหุดต่อ

“ถ้าเพิ่นบ่ได้ชนะหัวใจของตัวเอง เพิ่นก็คงบ่กล้าเข้ามาแข่ง และสิสู้มาถึงตอนนี้ได้หุดเด้อ คนเราถ้าบ่กล้าสู้ก็คงสิแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มแล้วลูกเอ๊ย”

“งั้นคนที่มาแข่งรายการนี้ก็ชนะใจตัวเองทุกคนเลยไซ้มัยจะ”

“ฮ่า ๆ แม่แน่แล้ว”

เท่านั้นบิกก็มีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้น

แม้รายการแข่งขันทำอาหารจะจบไปแล้ว แต่เธอกับยายก็ยังคั่งนั่งหาอะไรดูไปเรื่อย ๆ สักพักยายก็ลุกไปอุ่นแกงที่แม่ทำไว้เพราะกลัวจะบูดแล้วจึงกลับมานั่งดูทีวีด้วยกันต่อ จนกระทั่งไม่มีอะไรน่าสนใจให้ดูอีกแล้ว ทั้งสองจึงเลือกปิดทีวี และล้มตัวลงนอนบนเสื่อ ซึ่งบิกก็อยากเข้าห้องน้ำจึงไม่ได้ล้มตัวนอนพร้อมยาย เธอเลยค่อย ๆ กระโดดตัวไปหารถเข็นที่จอดไว้และขึ้นไปนั่งบนนั้นด้วยความคล่องแคล่ว

ในขณะที่บิกกำลังเข็นรถไปยังห้องน้ำ เธอกลับได้กลิ่นอะไรแปลก ๆ ลอยมาจากแถว ๆ คร้ว จึงตัดสินใจเข็นรถไปดูแล้วก็พบว่ากลิ่นแปลก ๆ ที่เธอได้กลิ่นนั้นก็คือกลิ่นเหม็นไหม้ของหม้อแกงที่ยายมาอุ่นไว้ก่อนหน้านี่เอง

หม้อซึ่งถูกความร้อนจนถึงจุดที่ทำให้น้ำแกงในหม้อเหือดแห้งไปจนหมด ส่งผลให้ความร้อนของไฟที่ค่อย ๆ ลูกกลมหม้อสแตนเลสเกิดติดไฟและลามเลียไหม้ตัวหม้อจนไฟลุกฟุ้ง

เด็กหญิงตกใจกลัวจนแทบจะทำอะไรไม่ถูก มือที่เคยหมุนล้อรถจนคล่องกลับแข็งค้างไม่ยอมขยับไปไหน เธอร้องตะโกนจนสุดเสียง แต่ก็ยังไม่มีวิธีแหวว่าใครจะได้ยิน แม้แต่ยายที่อยู่บ้านเดียวกันก็ยังไร้ซึ่ง

เสียงตอบรับ ในขณะที่ปีเริ่มสติแตก ไฟสีส้มแดงก็ยิ่งลุกไหม้ขึ้นจนแทบจะท่วมหม้ออยู่รวมร้อ

วินาทีที่ความกลัวและความสิ้นหวังมาเยือน การรอให้คนอื่นมาช่วยดูเหมือนจะไม่ใช่ทางออกที่ดี ปีจึงคิดได้ว่าตอนนี้เธอจะต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเอง และสิ่งแรกที่นึกขึ้นมาได้ก็คือสติ

เด็กหญิงสูดหายใจเข้าออกลึก ๆ จนร่างกายที่เคยเกร็งคลายลงจนเริ่มขยับได้ เธอหลับตาลงและพยายามรวบรวมความคิดทั้งหมดเพื่อหาวิธีที่จะดับไฟตรงหน้าให้ทันก่อนที่มันจะลุกลามไปส่วนอื่นได้

ทันใดนั้นเอง ภาพรายการแข่งขันทำอาหารของสัปดาห์ก่อนที่เธอชอบดูก็ผุดขึ้นมาในหัว การแข่งขันของวันนั้นก็มิเหตุการณ์ไฟไหม้หม้อเหมือนอย่างของเธอเลย ปีจึงพยายามนึกถึงคำพูดของกรรมการซึ่งเข้ามาสอนเรื่องการดับไฟในครั้งนั้นและทำตามทันทีที่รู้แล้วว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

หากเป็นตามละครหลังข่าวที่ปีเคยดู เธอก็คงจะรีบนำน้ำมาดับไฟเป็นแน่ แต่จากที่ดูรายการนี้แล้วกลับทำให้เธอเลือกใช้ผ้าขนหนูรวมถึงผ้าเช็ดตัวที่พอหาได้ชุบน้ำหมาด ๆ แล้วค่อยนำไปคลุมหม้อที่ติดไฟนั้นไว้ทันทีที่ปีติดแก๊สได้

โชคดีที่ไฟยังไม่ไหม้ไม่มาก จึงทำให้เด็กหญิงเซ็นรถไปปิดแก๊สได้ง่าย และดับไฟได้ในที่สุด

ทันทีที่ดับไฟได้ ปีกก็แทบจะหมดแรง น้ำตาที่คลอเบาไหลลงอาบแก้มอย่างกลั้นไว้ไม่อยู่ ความรู้สึกของเธอตอนนี้มีทั้งความกลัวและความตกใจที่เห็นไฟลุกไหม้ แต่หลังจากที่ดับไฟได้กลับมีทั้งความรู้สึกดีใจ โล่งใจและภูมิใจแทรกเข้ามา

มีน้อยที่ยังคงสั่นเบา ๆ แสดงให้เห็นถึงความกลัวที่หลงเหลืออยู่ แต่อีกทางหนึ่งมันก็แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงมีความกล้ามากแค่ไหนถึงผ่านเหตุการณ์นี้ไปได้

การเอาชนะความกลัวไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ปีทำได้และทำได้ดีด้วยในความรู้สึกของเธอ 'นี่คือความรู้สึกของคนที่เอาชนะใจตัวเองอย่างที่ยายบอกหรือเปล่านะ' ปีคิด

เพียงแค่วางใจและลงมือทำก็จะมีทางแก้ต่ออุปสรรคที่เข้ามาได้

ปีมองหม้อที่เคยมีแกงสาบับแต่ตอนนี้กลับไหม้เกรียมเหลือแต่คราบดำตดสลักกับมือของตัวเอง เธอจ้องมันแล้วก็ครุ่นคิดอยู่อย่างนั้น ว่าตนผ่านมันมาได้ด้วยตัวเองจริงหรือไม่ แต่เมื่อหันซ้ายแลขวาแล้วไม่พบใครก็ทำให้เธอรับรู้ได้ว่า เธอผ่านมันมาได้ด้วยมือคู่นี้ที่หิบบ

ผ้าชุบน้ำไปดับไฟ ผ่านมาได้ด้วยสมองที่คิดหาวิธีจะดับไฟอย่างมีสติ และสุดท้ายเธอผ่านมันมาได้ด้วยหัวใจ หัวใจที่บอกเธอให้กล้าที่จะคิด และลงมือทำ

ทุกอย่างที่ทำให้เธอผ่านเหตุการณ์นี้ไปได้ล้วนแล้วแต่ไม่ได้ใช้ ขาเลยทั้งสิ้น ที่ผ่านมาเธอคิดมาตลอดว่าการเดินไม่ได้จะทำให้เธอไม่เหมือนเดิม เพราะต้องกลายเป็นคนที่ไม่มีความช่วยเหลือใครก็ไม่ได้ แต่วันนี้เธอรู้แล้วว่าต่อให้เธอจะเสียดูไป แต่หากสายตายังคงมองเห็น สมองและสองมือยังทำงานได้ดี ก็ยังมีอีกหลายสิ่งที่คุณทำได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้ขา

ไฟไหม้ครั้งนี้ทำให้บ้านของเธอเสียหายไปหนึ่งใบ แต่มันกลับ ทำให้เด็กหญิงคนหนึ่งเหมือนได้ตัวตนของตัวเองกลับคืนมา

ตกตะกอนความคิด

เมื่อเราทำในสิ่งที่ไม่คิดว่าจะทำได้ หัวใจของเราจะพุ่งขึ้นมาอย่าง
ประหลาด ร่างกายก็จะเริ่มรู้สึกเบาจนแทบจะลอยได้ เหมือนอะไร
บางอย่างที่เคยหนักอึ้งในใจมานานได้ถูกยกออกไปแล้ว

เด็กหญิงรู้สึกเช่นนี้ตั้งแต่ที่รู้ว่าตัวเองไม่ได้ไร้ประโยชน์อย่างที่
เคยคิด และสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้อีกมากมายกว่าที่เคยเข้าใจ
เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ทัศนคติหลาย ๆ อย่างของเธอเปลี่ยนไป
โดยเฉพาะการมองเห็นความสามารถของตัวเอง

ปิ่นรับลมอยู่ที่ซอานไม้หลังบ้าน ฟังเสียงลมที่เคล้าไปกับเสียง
นกร้องอย่างเปลือดเปลิว ขณะที่สายตาก็มองความสวยงามของเหล่า
ไปไม้ที่ปลิวไหวจนดูเหมือนว่ากำลังเต้นระบำเรียวอยู่ก็ไม่ปาน

เด็กหญิงรู้สึกว่าการนี้ ไม่ว่าจะเธอจะหันไปมองหรือได้ยินเสียงอะไรก็ล้วนแล้วแต่ไพเราะและสวยงามไปหมดจนบางครั้งก็อดแปลกใจตัวเองไม่ได้

“ดูสิ! นกกลุ่มนั้นกำลังร้องเพลง” เธอบอก “แถมเสียงเพราะชะด้วย”

“ไม่เห็นสิเพราะตรงไหนเลย มันก็ร้องเป็นแต่จ๊ิบ ๆ” กบว่า

“โธ่! นายนี้ไม่มีจินตนาการเลยนะ”

ปิดต้ออย่างไม่จริงจัง ก่อนจะหันไปสนใจก่อนเมฆสีขาวบนท้องฟ้าที่ลอยติดกันจนคล้ายกับปลาตัวใหญ่แทน

เด็กหญิงรีบชี้ชวนให้น้องชายดูกลุ่มเมฆก้อนนั้นอย่างตื่นเต้น

“นั่น! ปลากำลังลอยอยู่บนฟ้า”

กบมองตามที่ชี้ชี้ให้ดู คราวนี้เขาพยักหน้าเห็นด้วยเมื่อเห็นว่ากลุ่มเมฆก้อนนั้นคล้ายกับปลากำลังแหวกว่ายอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าจริง ๆ แต่เมื่อมองเลยไปยังกลุ่มเมฆอีกก้อนหนึ่ง เขาก็เห็นว่ามันมีรูปร่างคล้ายกับสัตว์ตัวหนึ่งจึงเป็นฝ่ายชี้ชวนให้เด็กหญิงดูบ้าง

“เบิ่งตรงนั้นสิ จะเข้ลิโล่งับปลาตัวนั้นแล้ว”

“จริงด้วย!” ป็ร้องอุทานอย่างตื่นเต้น “ปลาจะหนีทันมั้ยนะ”

“ต้องทันสมัย ปลาย่ายน้ำเร็วจะตาย”

“จะแช่ก็ว่ายเร็วนะ แกรมตัวใหญ่กว่าด้วย”

“แต่พ่อเคยบอกว่าสัตว์ตัวเล็กลิว่องไวกว่าพวกตัวใหญ่ ๆ เด้อ”

“งั้นก็ดีสิ ปลาที่น้ำสงสารจะได้ไม่ต้องเป็นอาหารของจระเข้ตัวนั้น”

ทันทีที่เด็กหญิงพูดจบ ทั้งสองก็ต่างหัวเราะให้กับความคิดของตัวเอง ก่อนจะพากันชี้ชวนดูก้อนเมฆกลุ่มใหม่และพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน เข้าสวดเสของวันนี้จึงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และจินตนาการอันกว้างไกลของเด็กทั้งสองคน

อีกแค่อาทิตย์กว่าเท่านั้น โรงเรียนก็จะเปิดเทอมแล้ว เพียงแค่คิดก็รู้สึกโหวง ๆ อย่างบอกไม่ถูก เทอมก่อนเวลาที่กับและเด็กคนอื่น ๆ ไปโรงเรียน เธอก็มักจะเล่นคนเดียวหรือไม่กี่หาอะไรแก้เบื่อทำรอจนกว่าพวกเขาจะเลิกเรียนแล้วค่อยไปเล่นด้วยกัน แต่ตอนนี้เธอกลับไม่ค่อยอยากเล่นคนเดียวแล้ว เพราะเธออยากไปเล่นกับพวกเขาที่โรงเรียนด้วยกันมากกว่า

เมื่อนึกถึงตรงนี้ ปีกก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองคิดถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่ในโรงเรียนเหลือเกิน เธออยากกลับไปเรียน อยากกลับไปเล่นกับเพื่อน ๆ แต่เล็ก ๆ ในหัวใจเด็กหญิงก็ยังคงกลัวว่าจะต้องกลับไปเจอเหตุการณ์แบบเดิมซ้ำอีก

“คิดอะไรอยู่ลูก” แม่ถามขณะเห็นรถพาบิ้อออกมาสูดอากาศยามเช้าไปตามถนนลูกรังซึ่งเป็นเส้นทางที่เชื่อมไปยังลานสนามหญ้าของโรงเรียนใกล้บ้าน

ที่ลานสนามหญ้ามี่เครื่องเล่นและเครื่องออกกำลังกายมากมายวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เด็ก ๆ จึงมักพากันไปเล่นอยู่แถวนั้นหลังเวลาเลิกเรียนเสมอ ซึ่งต่างจากในยามเช้าที่แทบจะไม่มีใครเดินผ่านมาเลยสักคน

“หนูกำลังคิดว่าอยากกลับไปเรียนคะ” บิตต์สลิบใจบอกในสิ่งที่คิดให้แม่รับรู้ เพราะตอนนี้ไม่ว่าเธอจะคิดอะไรหรือรู้สึกอย่างไรก็มักจะเปิดอกคุยกับแม่อยู่ตลอดจนกลายเป็นเรื่องปกติไปเสียแล้ว

“จริงหรือ!”

แม่หยุดชะงักก่อนจะรีบเซ็นรถพาบีไปใต้ต้นहुกวางเมื่อมาถึงลานสนามหญ้า แล้วเดินอ้อมมานั่งยอง ๆ ข้างหน้าเธอพร้อมโอบกอดเธอไว้ด้วยความดีใจและรู้สึกตื่นตัวในอกจนน้ำตาแห่งความสุขเอ่อคลอขึ้นมา

“แต่หนูกลัวคะว่าถ้า... ถ้า ๆ” เด็กหญิงเริ่มอึกอักเพราะไม่รู้ว่าจะต้องพูดอย่างไรดี แต่พอแม่กุมมือของเธอไว้ก็ทำให้รู้สึกอุ่นใจขึ้น “ถ้าหนูกลับไปเรียนแล้วทุกคนจะคิดว่าหนูเป็นภาระหรือเปล่าคะ”

แม่หยุดคิดสักครู่ก่อนตอบ

“แม่จะบอกอะไรให้ฟังนะ การที่คนอื่นคิดอย่างไรกับเรานั้นมันไม่สำคัญเท่าเราคิดกับตัวเองอย่างไรหรอกนะลูก แต่ถ้าหนูอยากรู้ว่าคนอื่นจะคิดว่าหนูเป็นภาระมั๊ย หนูก็ต้องรู้ก่อนว่าตัวเองทำตัวเป็นภาระให้ใครหรือเปล่า หากหนูคิดว่าตัวเองเป็นภาระ คนอื่นก็คงจะคิดแบบนั้นเหมือนกัน แล้วหนูว่าตัวเองเป็นแบบนั้นหรือเปล่านั้นจะ”

เด็กหญิงตั้งใจฟังในสิ่งที่แม่พูดและเธอก็ตอบทันทีว่า “ไม่ค่ะหนูช่วยเหลือตัวเองได้ หนูไม่อยากเป็นภาระของใคร แต่ถ้ามีเรื่องที่หนูทำด้วยตัวเองไม่ได้จริง ๆ ละคะ หนูควรจะทำยังไงดี” เธอถามเสียงอ่อย

“ก็แค่ขอความช่วยเหลือยังไงละจ๊ะ”

“ถ้าทำอย่างนั้น หนูจะไม่ถูกมองว่าเป็นภาระหรือคะ”

“บางครั้งคนเราก็คงมีสิ่งที่ทำด้วยตัวเองไม่ได้เป็นธรรมดา การขอความช่วยเหลือจากคนอื่นจึงไม่ได้หมายความว่าเราจะสร้างภาระให้ใครเสมอไปนะ อย่างเวลาที่ยายขอให้หนูช่วยสอยเข็มให้ หนูคิดว่า ยายเป็นภาระมั๊ยละจ๊ะ”

“อืม...ไม่ค่ะ ยายขอให้หนูช่วยเพราะสายตาของยายไม่ค่อยดี หนูที่สายตาดีกว่าก็แค่ช่วยทำตามที่ยายขอเท่านั้นเอง”

“ก็เหมือนกันละจ๊ะ หนูเห็นหรือยังว่าการขอความช่วยเหลือจากคนอื่นเป็นเรื่องปกติที่ใคร ๆ ก็ทำกัน แต่ถ้ามีสิ่งไหนที่หนูทำเองได้ แต่ยังไม่ขอให้คนอื่นช่วยมาทำแทน นี่สิถึงจะเรียกว่าทำตัวเป็นภาระ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำมาก ๆ เข้าใจมั๊ยลูก”

“หนูเข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นแม่ช่วยทำให้หนูกลับไปเรียนอีกครั้งได้มั๊ยคะ” เธอยิ้มบอกแม่ตาเป็นประกายสุกใสเหมือนกับช่วงเวลาที่ดอกไม้แห่งหน้ารับแสงอาทิตย์

“ได้เลยจ๊ะ” แม่บอกและยิ้มตอบให้บีเช่นกัน

หลังจากครุ่นคิดมาสักพักและได้ปรึกษาแม่อย่างถ่วงถ้แล้ว บีจึงตัดสินใจกลับไปเรียนอีกครั้ง ซึ่งแม่ก็ได้พาเธอไปฝากเข้าเรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว การเปิดเรียนในอีกไม่กี่วันข้างหน้าจึงทำให้เธอทั้งตื่นเต้นและแอบหวั่นใจอยู่ไม่น้อย

“เป็นหยั่งคือวาดสวยกว่าเดิมหลาย”

กบมองบีที่กำลังระบายสีภาพที่เจ้าตัวเป็นคนวาดเองด้วยความตั้งใจเพราะทักษะการวาดและลงสีของเด็กหญิงพัฒนาขึ้นจากภาพก่อน ๆ อย่างน่าประหลาดใจ เขาจำได้ว่าครั้งล่าสุดที่เห็นภาพวาดของเธอยังลงสีไม่สวยเท่าตอนนี้เลย

“ก็วาดมาเรื่อย ๆ มันก็เป็นแบบนี้เอง” บีบอกโดยไม่เงยหน้าขึ้นมาจากกระดาษ เธอยังคงระบายสีภาพดอกทานตะวันที่ร่างแบบมาจากดอกไม้ที่ขึ้นอยู่ริมรั้วบ้านนี้เอง

“พอได้ไปโรงเรียน พี่ต้องได้คะแนนวิชาศิลปะมากที่สุดในห้องแน่เลยเด้อ”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘โรงเรียน’ เด็กหญิงก็พลอดถอนหายใจและหยุดมือจากสิ่งที่ทำอยู่ทันที จนกบสังเกตเห็นแล้วถามเธอด้วยความสงสัย

“เป็นหยั่งนี่”

“เปล่าหรือ แค่งวัล ะ ยังไงก็ไม่รู้สิ”

“เรื่องอียังบอกได้บ่” เด็กชายเอียงคอถาม

“เรื่องไปโรงเรียนนิดหน่อยนะ”

เขาเงิบไปพักหนึ่งเหมือนคนที่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ แล้วจึงบอกว่า “บ่ต้องกังวลเด้อ มีผมอยู่ข้าง ะ บ่สบายใจหรือเป็นหยั่งกับบอกกันได้ตลอด ยังไงเราก็เรียนนำกันอยู่แล้ว”

บีส้มไปเสียดสีทว่าครั้งนี้เธอไม่ได้ไปเรียนคนเดียวอีกแล้ว เพราะยังมีทั้งกบและโหน่งที่ไปเรียนเป็นเพื่อนกันและยังได้เรียนห้องเดียวกันอีกด้วย เนื่องจากเธอต้องเริ่มเรียนปอสีใหม่อีกครั้ง ตอนนี่จึงกลายเป็นว่าเธอเลยได้เรียนร่วมชั้นเดียวกับเด็กทั้งสองคนทั้ง ะ ที่อายุ

มากกว่าถึงสองปี และมีแนวโน้มว่าน่าจะเป็นคนที่มีอายุมากสุดในชั้นเรียนเลยก็ว่าได้

เด็กหญิงเริ่มยิ้มออกและรู้สึกดีขึ้นมากเมื่อคิดว่าตัวเองไม่ได้โดดเดี่ยวและไม่ต้องเผชิญกับอะไรตามลำพังอย่างที่นึกกลัว

“ขอบใจนะ”

๑๕

เริ่มใหม่อีกครั้ง

โรงเรียนเปิดเทอมแล้ว เช้าวันนี้เลยดูุ่นวายเป็นพิเศษ เพราะทั้งปีและ
กบต่างก็ต้องรีบตื่นแต่เช้าเพื่อผลัดกันอาบน้ำและแต่งตัวเตรียมไป
โรงเรียน

ปีสวมชุดนักเรียนชุดเก่าแต่สภาพยังคงเหมือนใหม่ เพราะเพิ่ง
ใช้ไปเพียงไม่กี่ครั้งก็ไม่ได้หยิบมาใส่อีกเลยจนกระทั่งวันนี้ ซึ่งแม่ได้นำ
เสื้อผ้าไปเลาะชื่อโรงเรียนเก่าออกให้และปักชื่อโรงเรียนใหม่แทนเพื่อ
ประหยัดค่าใช้จ่าย

เด็กหญิงส่งกระจกสำรวจความเรียบร้อยอยู่หลายหน จน
แน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาดจึงออกจากห้องแล้วไปกินข้าวเช้าก่อน
จะเดินทางไปโรงเรียน

กบเข็นรถพาราปีลัดเลาะไปตามถนนลูกรังขรุขระซึ่งเป็นทางไปโรงเรียนที่แม่มักจะพาเธอออกไปสูดอากาศยามเช้าอยู่เป็นประจำ ระหว่างทางมีเด็กนักเรียนอีกหลายคนที่กำลังรีบเร่งเพื่อไปให้ทันเวลาเข้าเรียน ซึ่งมีทั้งแบบที่เดินเท้าไปบ้าง ขี่จักรยานบ้าง หรือแม่แต่ขี่คอพ่อกับแม่ไปก็ยังมี

ปีมองคนนั้นที่คนนี่ที่แล้วก็อดตื่นเต้นไม่ได้ เธอรู้สึกว่าตัวเองห่างหายจากวิถีชีวิตของเด็กนักเรียนไปนานจนเริ่มจะทำตัวไม่ถูก หัวใจก็เต้นแรงจนเหมือนมีใครไปนั่งตักลงอยู่ในนั้น ส่วนมือที่ถือกล่องข้าวกลางวันก็สั่นนิด ๆ อย่างห้ามไม่อยู่ ยิ่งใกล้ถึงโรงเรียนมากเท่าไร อาการที่เป็นอยู่ก็เริ่มหนักขึ้นจนกบสังเกตเห็น

“ตื่นเต้นบ่”

เด็กหญิงพยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่นแล้วคอยตอบ

“นิดหน้อยนะ”

“บ่นิดแล้วมั้งนี่”

เด็กชายพูดอย่างขัน ๆ แล้วเข็นรถพาราปีเลียวเข้าโรงเรียน ผ่านลานสนามหญ้าเข้าไปไกลพอควรก่อนจะถึงเขตอาคารเรียนซึ่งแบ่งเป็นตึกสามชั้นตึกละฝั่ง ตึกฝั่งซ้ายเป็นอาคารเรียนของเด็กอนุบาลและเด็กประถมต้น ส่วนฝั่งขวาเป็นอาคารเรียนของเด็กประถมปลาย

กบพาบิเข้าไปในห้องเรียนของเด็กประถมสี่ซึ่งอยู่ชั้นแรกของ
ตึก เขาเลือกที่นั่งหลังห้องให้ตัวเองกับบิเพื่อจะได้เซ็นรถเข้าออกได้
สะดวก โต๊ะเรียนของทั้งสองอยู่แถวสุดท้ายริมหน้าต่าง ถัดขึ้นไปอีก
แถวหนึ่งก็เป็นโต๊ะของโหน่งกับออด เพื่อนในกลุ่มอีกคนของกบที่เธอ
เพิ่งได้เห็นหน้าค่าตากันวันนี้

เสียงพูดคุยเจี๊ยวจ๊าวดังลั่นไปทั่วห้อง เด็กหลายคนพากัน
ทักทายและทำความรู้จักกัน ส่วนเด็กบางคนก็เอาแต่วิ่งเล่นไล่จับกัน
จนเสื้อผ้าหลุดลุ่ยตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มเรียน จนกระทั่งคุณครูผู้หญิง
คนหนึ่งก้าวเข้ามาในห้อง ทุกอย่างก็พลันเงียบกริบทันที เด็กนักเรียน
ทั้งชายและหญิงต่างกระวีระวาดกลับไปนั่งประจำที่ของตัวเองในเวลา
เพียงไม่กี่นาที

“สวัสดิ์จะเด็ก ๆ ครูชื่อจันทร์เพ็ญ ผ่องไพร จะเรียกว่าครูจันทร์
ก็ได้จ้ะ ครูเพิ่งย้ายมาสอนที่นี่เป็นวันแรก และยังได้เป็นครูประจำชั้น
ของทุกคนอีกด้วยจ้ะ ทีนี้ครูก็อยากรู้จักทุกคนบ้าง ช่วยแนะนำตัวให้ครู
ฟังทีละคนได้มั๊ยจ้ะ”

ตั้งแต่เข้ามาในห้องจนกระทั่งถึงตอนนี้ บนใบหน้าของครูจันทร์
ก็ยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่เสมอ ท่าทางใจดีของครูช่วยให้เด็ก ๆ
ผ่อนคลายขึ้นและกล้าที่จะพูดแนะนำตัวต่อหน้าเพื่อน ๆ คนอื่น ซึ่งบิก็
เช่นเดียวกัน

เด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและบอกด้วยน้ำเสียงฉะฉาน

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อตั๋ยตึง อายุสิบปี ชอบร้องเพลงภาษาอังกฤษ
ค่ะ”

“โอ้โฮ! เก่งจัง ลองร้องให้เพื่อน ๆ ฟังสักเพลงได้มั๊ยจ๊ะ”

เท่านั้น ตั๋ยตึงก็แสดงฝีมือการร้องเพลงของเธอ โดยมี
เพื่อน ๆ คอยร้องตามไปด้วยอย่างสนุกสนาน เนื่องจากเพลงที่
เด็กหญิงนำมาร้องเป็นเพลงยอดฮิตที่เด็กทุกคนได้ยินแล้วต้องลุกขึ้น
ร้องและเต้นตามกันทั้งนั้น

“เก่งมากเลยจ๊ะตั๋ยตึง ทุกคนก็เก่งเหมือนกันจ๊ะ ไหนใครจะ
เป็นคนต่อไปดีเอ่ย” ครูจันทร์ถาม

“ผมครับ” เด็กชายตัวโตที่นั่งอยู่หลังห้องใกล้ ๆ กับโต๊ะของบี
ยกมือขึ้น “สวัสดีทุกคน เราชื่อโจ๊ก เพราะแม่ขายโจ๊กอยู่หน้าวัดนี้เอง
หากใครหิวก็ฝากแวะไปอุดหนุนด้วยนะ ขอขอบคุณครับ”

เมื่อโจ๊กพูดจบ เขาก็โค้งคำนับหนึ่งทีก่อนนั่งลง คุณครูและ
เพื่อน ๆ จึงปรบมือให้เขาก่อนที่เด็กคนต่อไปจะลุกขึ้น

หลังจากนั้นเด็ก ๆ ก็ทยอยผลัดกันแนะนำตัวและแสดง
ความสามารถของตัวเองบ้าง ทำให้ป๊อู้สึกสนุกและเพลิดเพลินจนลืม

ไปว่าตัวเองก็ต้องแนะนำตัวเช่นกัน ความตื่นเต้นและประหม่าก็จู่โจม
เธอทันที

เด็กหญิงเริ่มสั่นไปทั้งตัว หัวใจก็เต้นโครมครามจนแทบจะตั้ง
ออกมานอกอก และทันทีที่กบแนะนำตัวจบ คนต่อไปที่ต้องพูดต่อจาก
เขาก็คือเธอ

สายตาของทุกคนต่างหันมามองปีเป็นตาเดียว จากที่เคยสั้น
ตอนนี้กลับกลายเป็นว่าตัวของเธอแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ
ด้วยซ้ำ กบที่นั่งข้างกันเห็นท่าไม่ดีจึงตะแคงไหล่เธอเบา ๆ เพื่อส่งกำลังใจ
ให้

เธอหันไปสบตากับเด็กชายที่มองเธออยู่ก่อนแล้ว เขายิ้มและ
ขยับปากบอกเธอว่า ‘สู้ ๆ’

เด็กหญิงจึงพยักหน้ารับ เธอพยายามหายใจเข้าหายใจออก
ซ้ำ ๆ ก่อนจะหันไปสบตากับคุณครูและเพื่อน ๆ “สวัสดิ์ค่ะ”

ปีพูดออกไปขณะที่สองมือก็บีบเข้าหากันแน่น

“เราชื่อปี เพิ่งย้ายมาเรียนที่นี่ ตอนนี้อายุสิบสองปีแล้ว แต่ต้อง
เรียนซ้ำชั้นปอสี่ใหม่เพราะไม่สบายเลยหยุดเรียนไปนาน ตอนนี้
แข็งแรงขึ้นจึงกลับมาเรียนแล้ว ขอฝากตัวด้วยนะคะ”

เมื่อเธอพูดจบ ทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง แต่เมื่อครูจันทร์เริ่มปรบมือ เพื่อน ๆ ทุกคนจึงพากันปรบมือต้อนรับตามจนเสียงดังลั่นห้อง

เด็กหญิงถอนหายใจอย่างโล่งอกและยิ้มตอบทุกคนที่ส่งยิ้มมาให้

ตลอดการเรียนช่วงเช้าของวันนี้ผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว บีผ่อนคลายขึ้นมาก และไม่คอยรู้สึกอึดอัดเท่าไรแล้วเวลาที่มีใครเข้ามาชวนคุยหรือถามอะไร

“เธอเป็นอะไรหรือจะ ทำไมถึงต้องนั่งรถเข็นด้วย”

โบบัว เด็กหญิงตัวเล็กที่นั่งกินข้าวกลางวันด้วยกันถามขึ้นเมื่อทุกคนอ้อมข้าวแล้ว และกำลังพูดคุยเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำความรู้จักกันให้มากขึ้น

“เอ่อ...จะพูดยังไงดีล่ะ” บีอีกักเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร แต่เมื่อสบดวงตาใส ๆ ซื่อ ๆ ของคนถามที่มีเพียงความสงสัยเท่านั้น ซึ่งไม่ได้มีเจตนาอื่นใดแอบแฝง เธอจึงตัดสินใจเล่าเรื่องส่วนตัวให้คนที่นั่งกินข้าวอยู่ด้วยกันฟัง

“อืม เพราะเกิดอุบัติเหตุชนเมื่อสองปีก่อน เราก็กเลยเดินไม่ได้นะ”

“ແ່ງຈິ່ງ ຖ້າເຂົາມີອະໄກຍາກໃຫ້ຊ່ວຍກັບອອກໄດ້ເລຍນະ”

ເພື່ອນທຸກຄົນທີ່ນັ່ງພັງຕ່າງກໍ່ພັກໜ້າເຫັນດ້ວຍກັບໃບບັ້ວ

“ຂອບໃຈນະ” ປີຍີ້ມໃຫ້ທຸກຄົນ ເຂົາຮັບຮູ້ໄດ້ດຶງຄວາມຈິງໃຈຂອງ
ເພື່ອນ ຯ

ຖ້າເປັນເມື່ອກ່ອນ ດັກໝູ່ກໍ່ອາດຈະເສີຍໃຈແລະເອົາແຕ່ຮ້ອງໄກ້
ເພາະຄິດວ່າຄົນອື່ນ ຯ ອາດຊ່ວຍດ້ວຍຄວາມສ່ຽງແລະສມເພັດ ແຕ່
ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າການຊ່ວຍເສື່ອເປັນເລື່ອງຮຽມດາທີ່ໃດ ຯ ກໍ່ທຳ
ກັນ ເພື່ອແທ້ງໃຫ້ເຫັນດຶງຄວາມມີນ້ຳໃຈແລະເອື້ອອາຣີຕໍ່ກັນກໍ່ເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອເພື່ອນ ຯ ແຕ່ອາດມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນກໍ່ດັ່ງໄກ້ເລື່ອງແຍ່ອະໄກ ຖ້າເຂົາຈະ
ຍິນດີຮັບນ້ຳໃຈເລື່ອນີ້ໄວ້

“ວ່າແຕ່ເຂົາອາຍຸມາກກວ່າພວກເຮົາໃໝ່ຍັ້”

ດັກຊາຍທີ່ປີຈຳໄດ້ວ່າຊື່ໃຈກຳລັງຂຶ້ນ

“ໄສ” ປີຕອບອ່າງງ ຯ

“ຈັ່ນມາເຮັດປີວ່າ ‘ຟີປີ’ ກັນ ເຫັນກບເຮັດແລ້ວອາດເຮັດຕາມ
ບ່າງ”

ใจก็เสนอขึ้น ซึ่งคนอื่นต่างก็เห็นด้วย จึงทำให้ทุกคนต่างก็เรียกเธอแบบนั้น ซึ่งนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาชื่อของบิกี้มักจะมีคำว่า 'พี' นำหน้าอยู่เสมอเวลาที่เพื่อน ๆ เรียกเธอหรือแม้แต่คุณครูเองก็เช่นกัน

เด็กหญิงรู้สึกปลื้มปริ่มทุกครั้งที่เพื่อน ๆ และคุณครูเรียกเธอว่า 'พีพี' เพราะมันทำให้เธอสัมผัสได้ถึงความรักและความเอ็นดูที่แผ่มาจากคำพูดซึ่งทุกคนใช้เวลาเรียกเธอ

เวลาผ่านไปหลายอาทิตย์ ชีวิตในโรงเรียนของบิกี้ดำเนินไปอย่างเรื่อย ๆ ตามปกติคือ เรียนหนังสือ เล่นกับเพื่อน ทำการบ้าน หรือแม้แต่ช่วยงานโรงเรียนเธอก็มักจะมีส่วนร่วมอยู่เสมอ

อย่างวันที่โรงเรียนจัดกิจกรรมวันสุนทรภู่ ปีและเพื่อน ๆ ก็ได้ไปช่วยคุณครูทำดอกไม้กระดาษสำหรับประดับบอร์ดแสดงผลงานของนักเรียนที่ชนะการแข่งขันในหัวข้อต่าง ๆ

หรือเมื่อเดือนก่อน เธอก็มีโอกาสได้รับคัดเลือกไปแข่งขันวาดภาพอย่างไม่คิดไม่ฝัน แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เข้ารอบในระดับเขตต่อไป เธอก็ยังคงดีใจที่อย่างน้อยก็มีคนเห็นความสามารถของเธอ และให้โอกาสเธอได้มีส่วนร่วมในการทำสิ่งต่าง ๆ เหมือนคนทั่วไป

เด็กหญิงมีความสุขมากที่ตัวเองไม่ได้เป็นภาระของใคร และยังทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นได้แม้ว่าจะมีร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ก็ตาม

๑๖

กิจกรรมใหญ่ของโรงเรียน

หลังจากโรงเรียนปิดเทอมเล็กไปเกือบเดือน ตอนนี้โรงเรียนก็กลับมาเปิดเทอมอีกแล้ว เด็ก ๆ ทุกชั้นปีต่างพากันตื่นเต็นกับกิจกรรมใหญ่ของโรงเรียนที่กำลังจะมาถึง ซึ่งกิจกรรมที่ว่าก็คงจะเป็นงานไหนไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่ 'งานกีฬาสิ' นั่นเอง

ปีเองก็ตื่นเต็นไม่ต่างจากทุกคน เพราะตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุเมื่อสองปีก่อน เธอก็ไม่มีโอกาสได้เข้าร่วมงานกีฬาสิอีกเลย จนกระทั่งวันนี้ที่รู้ว่าโรงเรียนกำลังจะจัดกิจกรรมนี้ขึ้น เธอก็แทบจะอดใจรอให้ถึงวันงานไม่ไหวแล้ว

“พี่ปีจะแข่งหยั่ง” กบหันมาถามบิหลังจากที่เพื่อน ๆ ในห้องต่างแยกย้ายไปอยู่ตามสี่ของตนและกำลังคุยกันว่าแต่ละคนจะเลือกลงแข่งกีฬาอะไร

กีฬาในปีนี้แบ่งออกเป็นเจ็ดสีตามสีประจำวัน ได้แก่ สีแดง สีเหลือง สีชมพู สีเขียว สีส้ม สีฟ้าและสีม่วง ซึ่งจากการจับฉลากเพื่อแบ่งสีของเด็ก ๆ นั้น ทำให้ปีและเพื่อน ๆ ต้องทะเลาะกันไป แต่ยังนับว่าโชคดีที่เพื่อนสนิทของเออหลายคนมีดวงสมพงษ์ได้อยู่สีเดียวกันพอดี ซึ่งกบเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“ไม่แข่งหรือก เดียวจะคอยเป็นกองเชียร์ให้หน้าจะดีกว่านะ”

เด็กหญิงตอบด้วยสีหน้าเบิกบาน ซึ่งไม่ได้มีร่องรอยของความผิดหวังหรือเสียใจแต่อย่างใด เพราะเธอเข้าใจและรู้จักกำลังของตัวเองดีแล้วว่าทำอะไรได้มากน้อยแค่ไหน

งานกีฬาก็ยังมีกิจกรรมอื่นอีกมากมายที่เธอทำได้ ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะต้องเล่นแต่กีฬาเพียงอย่างเดียวเสมอไป ในเมื่อคนเราสามารถทำอะไรได้ตั้งหลายอย่าง การมัวแต่หมกมุ่นหรือเสียใจในสิ่งที่ทำไม่ได้เพียงอย่างเดียวจนพลาดสิ่งอื่นที่ยังทำได้ไป คงไม่ใช่เรื่องดีสำหรับตัวเราเองเป็นแน่

“แต่พวกเราอยากให้พี่ปีมาเล่นด้วยกันนี่นา ไข่ม้อย!”

ต้อยตึ่งเอ๋ยขึ้นเมื่อได้ยับบสนทนาของบักบักบ ก่อนจะเดิน
เข้าไปหาทั้งสองคน

“ใช่ ๆ” ทุกคนต่างพยักหน้าเห็นด้วย เพราะเมื่อมีโอกาสได้
เล่นสนุกก็ควรจะได้เล่นด้วยกัน

บีมองทุกคนอย่างซึ่งใจ แค่นี้มีส่วนร่วมในกิจกรรมซึ่งไม่ว่าจะ
เป็นหน้าที่อะไรเธอก็ตั้งใจมากอยู่แล้ว แต่ยิ่งทุกคนมีที่ท่าอยากจะให้เธอ
ได้ร่วมสนุกไปด้วยกันให้ได้ ก็ยิ่งทำให้เธอตั้งใจมากขึ้นกว่าเดิมจนแทบ
จะหุบยิ้มไม่ได้

“งั้นพี่บีมควรแข่งอะไรดีล่ะ” เด็กชายตัวใหญ่ที่ยืนเปียกอยู่ข้าง
หลังบและโหน่งถามขึ้น

“แข่งบอลตีมี๊ย ให้พี่บีมเป็นโกล” เข้มเสนอ

“ไม่ดี ถ้ามีคนเตะบอลอัดใส่จะทำไฉนล่ะ” น้อยหน้าแย้ง

“จริงด้วย” เพื่อนหลายคนต่างเห็นด้วยกับน้อยหน้า

เด็กหญิงสบตากับเข้มที่มองตอบมาอย่างหงอย ๆ แล้วจึงยิ้ม
ให้เขาเพื่อบอกว่าเธอไม่ได้รู้สึกไม่ดีอะไรกับข้อเสนอของเขาเลย
เพราะเธอเข้าใจว่าเขาแค่หวังดีและอยากจะช่วยคิดก็เท่านั้น

“แฮร์บอลบ่ ให้พี่บีมถือเตะกร้า”

โหม่งที่เจียบมาสักพักเสนาบั้ง

“ดี ๆ”

“เจ๋งเป้ง”

“เย...” คราวนี้เพื่อน ๆ พร้อมใจกันเห็นด้วยและร้องดีใจที่ช่วยกันคิดหาวิธีให้ทุกคนได้เล่นสนุกในงานกีฬาสีครั้งนี้ด้วยกันได้

ปิ๊ยมชอบใจทุกคน ๆ และเก็บความรู้สึกดี ๆ เหล่านี้ไว้จนกระทั่งงานกีฬาสีมาถึง

เสียงตึกลงจากคุณครูและเสียงร้องเพลงของเด็ก ๆ ดังอีกทีก็กักอังกว่ลานสนามหญ้าของโรงเรียนด้วยความสนุกสนานรื่นเริงด้านข้างสนามทางเดินที่ผ้าใบทรงजू มีเชือกฟางเส้นใหญ่ผูกกับเสาเพื่อกันเขตแบ่งสีของเด็กนักเรียน ภายในเดินที่มีเก้าอี้ไม้ยาววางเรียงต่อกันสำหรับให้เด็ก ๆ นั่งทำกิจกรรม ส่วนด้านหน้าเดินก็มีถังก่น้ำสแตนเลสตั้งเป็นจุด ๆ ตามสีที่มีการแบ่งไว้

หลังจากที่พิธีเปิดงานกีฬาสีเสร็จสิ้นลง เหล่าเด็กนักเรียนในขบวนพาเหรดต่างก็แยกย้ายเข้าประจำที่ฐานสีของตัวเอง บีและเพื่อน ๆ ที่อยู่สีเดียวกันจึงพากันกลับมาั่งในเดินที่ ซึ่งมีกระดาษเขียนคำว่า ‘สีส้ม’ ตัวโตแปะไว้กับเชือกฟางที่ผูกอยู่หน้าเดินที่

เมื่อเด็กทุกคนรวมถึงคุณครูต่างเข้าประจำสีของตัวเอง
เรียบร้อยแล้ว งานกีฬาจึงเริ่มขึ้น โดยเริ่มจากการแข่งขันเก้าอี้ดนตรี
ของเด็ก ๆ อนุบาลเป็นอันดับแรก เสียงโห่ร้องดังลั่นสนาม เด็ก ๆ
แต่ละสีต่างพากันแข่งร้องเชียร์สีของตัวเองอย่างสุดเสียง

ปี กบ ต้อยตึง และเพื่อนคนอื่น ๆ ในสีเดียวกันก็ช่วยร้องเพลง
และส่งเสียงเชียร์น้อง ๆ ทีมสีส้มกันอย่างสนุกสนาน จนกระทั่งถึงเวลา
ที่ปีต้องไปเตรียมตัวแข่งแชร์บอลซึ่งจะต้องแข่งในอีกสองรายการถัดไป

เข้มช่วยเซ็นรถพาบิมาที่หลังเต็นท์ซึ่งเป็นจุดที่นักกีฬารวมตัว
กันเพื่อเตรียมพร้อมก่อนลงสู่สนามแข่ง

“พีปีไหวมัย”

“ไหว ๆ แต่ยังปวดแขนอยู่นิดหน่อย”

เด็กหญิงบอกพร้อมบิบแขนตรงที่ปวดไปมา เนื่องจากเมื่อวัน
ก่อนเพิ่งมีการแข่งขันแชร์บอลรอบเช้าซึ่งชนะเลิศ ทำให้ปีซึ่งเป็นคนถือ
ตะกร้าเกร็งแขนคอยรับลูกบอลจากเพื่อนในทีมมากเกินไปจนเกิด
อาการแขนยกเบา ๆ

เสียงตึกลงรัว ๆ ดังรับเสียงประกาศอันดับผลคะแนนของ
แต่ละสี ซึ่งสีที่มีคะแนนนำมาเป็นสามอันดับแรกคือทีมสีเหลือง สีแดง
และสีส้ม ส่วนสีที่เหลือก็มีคะแนนไล่เลี่ยตามกันมาติด ๆ

บีและเพื่อน ๆ เหล่านี้ที่สี่ของตนเองมีคะแนนนำมาอันดับต้น ๆ
ใบหน้าของทุกคนจึงเปื้อนยิ้มไปตาม ๆ กัน

“ทุกคนเตรียมตัว โกล้จะลงแข่งแล้ว”

ต้อยติ่งเดินตะโกนเข้ามาเรียกให้ทุกคนรวมตัว ซึ่งคนที่จะต้อง
ลงแข่งครั้งนี้มีทั้งหมดเจ็ดคน ได้แก่ บี ต้อยติ่ง เข้ม โหน่ง และรุ่นพี่
ประถมห้าอีกสามคน

เด็กหญิงตื่นตื่นเกือบทุกครั้งที่จะต้องลงแข่งในสนาม ยิ่งวันนี้
เป็นรอบชิงชนะเลิศก็ยิ่งมีคนดูมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ทุกสายตาดูต่างจับจ้องผู้เล่นในสนาม โดยแต่ละทีมในตอนนี
ได้ยื่นประจำจุดของตนเองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งบีก็ได้นั่งถือตะกร้าอยู่
เกือบสุดสนามฝั่งขวา และเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมในการแข่งขัน
มากที่สุด จึงทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามกับบีก็ต้องนั่งถือตะกร้าแทนการ
ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของสนามเช่นกัน

บีพ่นลมหายใจออกมาแรง ๆ เพื่อเรียกสติและสมาธิให้อยู่กับ
ตัวเอง และทันทีที่เสียงนกหวีดดังขึ้นเป็นสัญญาณเริ่มต้นการแข่งขัน
เธอก็พุ่งสายตาไปเบื้องหน้าและคอยมองหาลูกบอลที่เพื่อน ๆ ในทีม
จะต้องโยนมาให้เธอ

ต้อยตึงแย่งลูกบอลจากฝั่งตรงข้ามส่งให้เข้ม ก่อนที่เขาจะโยน
ลงตะกร้าที่ปีถือไว้ได้อย่างสวยงาม จนเรียกเสียงเฮของเด็ก ๆ ทีมสีส้ม
แทบลั่นสนาม

เด็กหญิงยิ้มกว้างที่ทีมของเธอทำแต้มได้ก่อน และยังคงทำ
แต้มได้อย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งในช่วงหลัง ๆ ที่อีกฝ่ายเริ่มทำแต้ม
ตามมาได้ติด ๆ จึงทำให้คะแนนห่างกันไม่มากเหมือนช่วงแรก

การแข่งขันยังคงดำเนินไปอย่างดุเดือด ควบคู่ไปกับกองเชียร์ที่
ต่างก็ลัดก้นออกมาเต้นและร้องเพลงส่งกำลังใจให้นักกีฬากันอย่าง
สนุกสนาน

ด้านกบที่เพิ่งแข่งเปิดทองเสร็จรีบเดินมาส่งเสียงเชียร์เพื่อน ๆ จน
แทบจะติดขอบสนาม เขายืนมองคนโน้นทีคนนี้ทีก่อนจะหยุดสายตาไว้
ที่เด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นเพียงคนเดียวในสนามที่นั่งอยู่บนรถเข็น
สีน้ำตาลทางของเธอเบิกบานและมีความสุขมากจนเขาแทบจำไม่ได้
แล้วว่าเมื่อหลายเดือนก่อนเธอดูไม่มีชีวิตชีวามากแค่ไหน

เด็กชายยิ้มกว้างกับภาพที่เห็น เขาทั้งดีใจและโล่งใจที่พี่สาว
คนนี้ของเขากลับมาสดใสและกล้าเผชิญหน้ากับผู้คนมากมายอย่างที่
เป็นอยู่ตอนนี้ได้

“เด็กคนนั้นรับลูกเก่งจัง”

“คนไหนหรือคะครูแมว”

“คนที่นั่งรถเข็นฝั่งสีส้มนั่นไงคะ”

“อ้อ เด็กนักเรียนห้องจันทร์เองคะ”

“ใช่คนที่ว่าพิการหรือเปล่าคะ”

“คนนี้ละคะ แต่เห็นแกเดินไม่ได้แบบนี้ เก่งมากเลยนะคะ
อย่างคราวก่อนก็ได้เป็นตัวแทนไปแข่งวาดภาพกับเล่านิทานด้วยนะ”

“ตายจริง เก่งจังเลยคะ น้าภูมิใจแทนคนในครอบครัวจังเลย
นะคะ”

กบที่ได้ยินบทสนทนาระหว่างคุณครูทั้งสองคนอดปลื้มใจและ
ภูมิใจแทนปีไม่ได้ เขาอยากจะทำให้เธอมาได้ยื่นคำพูดเหล่านี้ด้วยตัวเอง
เหลือเกิน

ด้านคนที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังเป็นที่ชื่นชมของเหล่าคุณ
ยังคงเพลิดเพลินกับการแข่งขันจนไม่ทันระวังตัว ทำให้เผลอพลัดตกลง
มาจากรถเข็น จนเหล่าคุณครูข้างสนามและเพื่อน ๆ นักกีฬาด้วยกันเอง
ต่างตกใจที่จู่ ๆ เด็กหญิงก็ล้มลงมาอย่างไม่มีใครคาดคิด แต่เพียงไม่
นานทุกคนก็รีบพากันเข้าไปช่วยเธอจนกลับขึ้นไปนั่งอยู่บนรถเข็นได้
เหมือนเดิม

“พีบีเจ็บตรงไหนหรือเปล่าจ๊ะ” ครูจันทร์ที่ยืนดูเด็ก ๆ แข่งกีฬา
อยู่ตลอดเวลารีบเข้ามาถามและสำรวจเนื้อตัวของเด็กหญิงด้วยความ
ห่วงใย

“ข้อศอกถลอกนิดหน่อยแต่ไม่เจ็บเท่าไรค่ะ”

“ไหวหรือเปล่า ถ้าไม่ไหวจะเปลี่ยนตัวให้เพื่อนเล่นแทนก็ได้
นะจ๊ะ”

“หนูไหวค่ะ อีกนิดเดียวก็จะแข่งเสร็จแล้ว”

เธอรีบตอบอย่างหนักแน่น

“โอเคจ๊ะ แต่ถ้าไม่ไหวยังไงต้องรีบบอกครูนะจ๊ะ”

“ค่ะ”

เมื่อบียินยันว่ายังไหว ครูจันทร์จึงไม่ได้ว่าอะไร แกรมยังยิ้มให้
เธอและช่วยแปะพลาสเตอร์ปิดรอยถลอกที่ข้อศอกให้อีกด้วย ก่อนจะ
เดินกลับไปรอชมการแข่งขันที่ขอบสนามตามเดิม

ปีที่ใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ กลัวว่าจะถูกห้ามไม่ให้แข่งกีฬาต่อกี๋ใจขึ้น
ขึ้นทันที

เหตุการณ์เมื่อครูทำให้เด็กหญิงพลอนึกถึงเรื่องในโรงเรียน
เก่าขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ หากคุณครูกระทำแบบเดียวกับเหตุการณ์ใน
ครั้งนั้น เธอก็คงจะหัวใจสลายไม่ต่างจากเดิมเป็นแน่ แต่เมื่อทุกอย่างที่
เกิดตอนนี้ไม่ได้เป็นแบบเมื่อก่อน จึงทำให้เธอดีใจและตื่นตันอย่าง
บอกไม่ถูก

การที่คนรอบข้างปฏิบัติต่อเธอเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป
ทำให้เธอรู้สึกที่ตัวเองก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่นเลยแม้แต่น้อย
ที่อาจจะหกล้มหรือบาดเจ็บได้เป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถ
เกิดได้กับทุกคน

เด็กหญิงได้แต่คิดและดีใจจนมีกำลังฮึกเหิมแข่งกีฬาต่อจนพา
ทีมชนะได้อย่างเฉียดฉิว ทุกคนต่างร้องดีใจและเข้าโอบกอดเธอไว้ ทั้ง
ยังพากันชื่นชมที่ถึงแม้ว่าเธอจะบาดเจ็บแต่ก็ยังสู้สุดใจจนแข่งกีฬาต่อ
ได้ยับจบ

“พีบีเก่งที่สุดเลยเด้อ” กบที่เดินเข้ามาตอนไหนก็ไม่รู้ยกนิ้ว
ชื่นชมบี จนทำให้เพื่อน ๆ ต่างก็พากันทำตามเขาไปด้วย

เด็กหญิงนั่งยิ้มท่ามกลางวงล้อมของเพื่อน ๆ ที่กระโดด
โลดเต้นดีใจ

งานกีฬาในวันนี้ จึงเป็นวันที่ปีมีความสุขมากอีกวันหนึ่งเลย
ก็ว่าได้ เพราะนอกจากจะสนุกและได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในสังคมเหมือน
คนทั่วไปแล้ว ยังเป็นวันที่มีความทรงจำที่ดีซึ่งเธอจะจดจำไว้ในใจ
ตลอดไป ต่อให้โตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นแค่ไหนเธอก็จะไม่มีวันลืม

๑๗

สะพานสายรุ้ง

หลังจากที่ฝนโปรยลงมาตลอดช่วงเช้า ท้องฟ้าก็ค่อย ๆ เริ่มเปลี่ยนสี เมื่อฝนซา สีครามสว่างสดใสของท้องฟ้าตัดกับแสงสีเหลืองอมส้มของดวงอาทิตย์จนดูเป็นภาพที่สวยงามสำหรับเด็กน้อยทั้งสองคนเหลือเกิน

บีและกบนั่งทอดอารมณ์อยู่บนแคร่ไม้ไผ่ริมทุ่งนาเขียวขจี หยดน้ำค้างที่เกาะพราวอยู่บนยอดใบข้าวก็สะท้อนแสงระยับชวนมอง

เด็กหญิงปล่อยใจให้เพลิดเพลินไปกับธรรมชาติเบื้องหน้า แล้วจึงหยิบดินสอและกระดาษออกมาวาดภาพอันสวยงามนี้เก็บไว้

“จะวาดรูปหรือ” กบถาม

“อืม อยากวาดเก็บไว้ดูเล่นนะ”

“งั้นผมพาไอ้หมอกไปวิ่งเล่นก่อนเด้อ”

เด็กชายขี่มือไปยั้งต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นบนคันนา แล้วลุกไปหาเจ้า
สีหมอกที่นอนหมอบอยู่บนพื้นดิน

“ไปเล่นกันไอ้หมอก” เขาร้องเรียกสุนัขแสนรักแล้วค่อย ๆ
ออกวิ่งนำไปบนคันนาสีเขียว สองมือเล็ก ๆ กางออกลูบไล้ใบข้าวอย่าง
เบิกบาน

ส่วนเจ้าสีหมอกก็ไม่เหนื่อยหน้า จากที่เคยวิ่งตามต่อนี้กลับ
เป็นฝ่ายออกนำเจ้าของไปเสีย มันวิ่งไปไกลด้วยความเริงร่า ก่อนจะ
ค่อย ๆ ชะลอตัวหันมามองข้างหลังเหมือนลี้มอะไรบางอย่างไป ซึ่ง
แน่นอนว่าสิ่งที่มันลี้มไม่ใช่อะไรที่โหดแต่เป็นคนที่มันวิ่งกลับมา
พันแข้งพันขาเขาจนเกือบจะล้มหน้าคว่ำนั่นเอง

บิอมยิ้มกับภาพที่เห็นแล้วใช้ดินสอร่างภาพนั้นไว้ เธอขีด ๆ
เขียน ๆ มันอยู่สักพัก จนภาพร่างจากเส้นดินสอกลายเป็นภาพทุ่งนา
สุดลูกหูลูกตาที่มีสายรุ้งทอดยาวอยู่บนท้องฟ้าเป็นฉากหลัง ช่วยส่งให้
ภาพของเด็กชายตัวเล็กซึ่งยืนส่งยิ้มและอ้าแขนกว้างโอบกอดสุนัขคู่ใจ
ไว้ด้วยความรัก ครอบอุ่นและละมุนมากยิ่งขึ้น

เด็กหญิงสุดหายใจลึกรับเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด
สีหน้าของเธอแจ่มขึ้น ดวงตาก็เป็นประกายสดใสฉายชัดถึงความสุข

สายลมเย็นพัดกลิ่นหอมของดอกกุมาริกาหรือช่อมาลีที่เลียย
พัดต้นแคนาไซยมาแตะจมูก ดอกสีขาวนวลเล็ก ๆ ชูช่ออวดความ
สวยงามอยู่เต็มต้น

ปีสงสัยามาตลอดว่า หากดอกไม้ที่ไม่ได้ออกดอกบนต้นไม้
ใหญ่ที่ยืนต้นแข็งแรงจะยังคงสวยงามเหมือนเดิมอยู่หรือไม่ จนกระทั่ง
ในเวลานี้ที่เธอได้เห็นดอกไม้ซึ่งเลียยไปตามดินหรือพันสิ่งที่อยู่
ใกล้เคียงก็มีดอกที่สวยงามจับใจได้ไม่ต่างกัน

เด็กหญิงจึงได้เข้าใจว่า ดอกไม้แต่ละชนิดนั้นมีความสวยงาม
ที่ต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นไม้ยืนต้นหรือไม้เลียย ทุกต้นล้วนมีความ
สวยงามในแบบของมันเอง เช่นเดียวกับคนเราที่ต่อให้แตกต่างกันแค่
ไหนก็ย่อมมีความงดงามในแบบของตัวเองเสมอ

ปีโบกไม้โบกมือให้โหนดที่เฟิงวิ่งเข้าไปหากบแล้วหันมาชูมือ
ทักทายเธอ เด็กหญิงส่งยิ้มกว้างให้พวกเขาแล้วหงนหน้าขึ้นมาท้องฟ้า

ธรรมชาติเหล่านี้ช่างเหลือเชื่อ ท้องฟ้าที่เคยมืดครึ้มในช่วงเวลา
ฝนโปรยกลับสว่างไสวขึ้นทันทีที่ฝนซา เปลี่ยนความหม่นหมองให้
กลายเป็นความสดใสในช่วงพริบตาราวกับมีเวทมนตร์

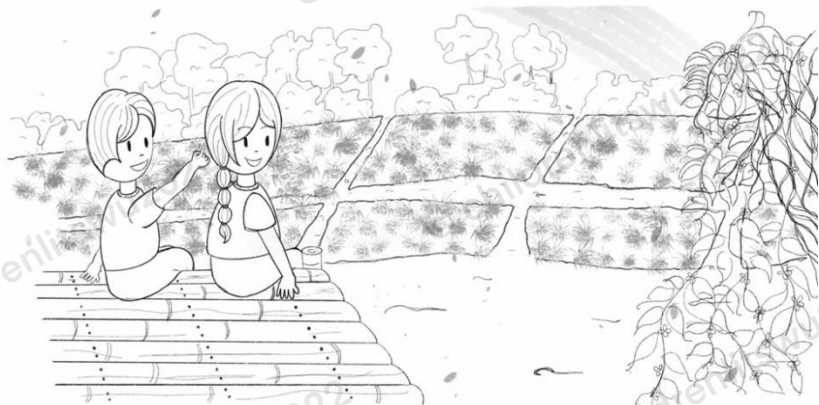
เด็กหญิงค่อย ๆ หลับตาลงแล้วหวนนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านเข้า
มา เธออาจจะเคยเจอช่วงเวลาที่เราร้ายจนแทบจะสิ้นหวังในชีวิต

แต่เมื่อมันผ่านพ้นไป ความสวยงามที่ซ่อนอยู่ก็จะค่อย ๆ ปรากฏขึ้นให้เห็น คล้ายกับท้องฟ้าที่มักจะดำมืดในยามที่มีฝนจนมองไม่เห็นแสงสว่าง แต่หลังจากที่ฝนจางหายไปมันก็จะกลับมาสว่างสดใสอีกครั้ง

หากฝนไม่ได้ตกอยู่ทุกวัน ท้องฟ้าก็จะมีช่วงเวลาที่สวยงามได้เสมอ

ปีลืมหวนแล้วยิ้มให้กับตัวเอง สายตาเหม่อมองไปเบื้องหน้า เห็นสายรุ้งที่ทอดยาวไปตามแนวขอบฟ้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

หากฝนเปรียบเหมือนอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิต สายรุ้งก็คงจะเปรียบได้กับสะพานให้เราก้าวไปสู่ความสดใสและสวยงามกว่าเดิมในช่วงเวลาหลังฝนโปรย

บทส่งท้าย

“เล่าต่ออีกทีคะคุณแม่” หนูน้อยพูดด้วยเสียงงัวเงีย

“ไว้คราวหน้านะจ๊ะ เพราะตอนนี้ก็ดีมากแล้ว”

“แต่หนูยังไม่่วงเลยคะ” แม่จะบอกอย่างนั้น แต่ตาทั้งสองข้าง
ของหนูน้อยกลับปรือลงเรื่อย ๆ จนคนเป็นแม่ได้แต่ยิ้มอย่างเอ็นดู

“ไม่่วงก็ต้องนอนได้แล้วจะ เด็กดีต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่สิจ๊ะ”

หญิงสาวคลี๋ย้มาก่อนจะลูบแก้มนวลของลูกน้อยด้วยความ
ทะนุถนอม

“ก็ได้คะ แต่ถ้าหนูตื่นแล้วคุณแม่ต้องเล่าต่อนะคะ”

“ได้จ้ะ”

“สัญญานะคะ”

“สัญญาจะ”

เมื่อคนเป็นแม่เอ่ยสัญญา หนูน้อยก็ยื่นนิ้วก้อยของตัวเองขึ้น
เกี่ยวนิ้วก้อยของแม่ทันที แล้วเปลือกตาทั้งสองข้างก็ค่อย ๆ หลับพริ้ม
ลง

เสียงลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะสม่ำเสมอ บ่งบอกให้รู้ว่าลูก
น้อยเข้าสู่ห้วงนิทราเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวจึงขยับตัวออกห่าง
อย่างระมัดระวัง แล้วค่อย ๆ ดึงผ้าห่มคลุมให้จนถึงคอของหนูน้อย
อย่างแผ่วเบา ก่อนจะเดินไปปิดไฟและออกจากห้อง โดยไม่ลืมที่จะปิด
ประตูห้องไว้เหมือนเดิม

“เจ้าตัวยุ่งหลับแล้วหรือ”

หญิงสาวรีบเงยหน้าหันไปตามเสียงเรียกที่คุ้นหู

“เพิ่งหลับเมื่อก็เองค่ะ แต่กว่าจะยอม หนูต้องเล่าอะไรให้ฟัง
อยู่นานสองนานเลยค่ะ” เธอตอบขณะเดินไปช่วยเข็นรถให้คนเป็นแม่

“เล่าอะไรให้ลูกฟังล่ะ” หญิงสาวถามขึ้นเมื่อลูกสาวเข็นรถพา
เธอมาถึงริมระเบียงของบ้าน ซึ่งเป็นมุมโปรดที่มักจะมานั่งรับลมอยู่
บ่อย ๆ

“เรื่องสมัยเด็กของใครคนหนึ่งนะคะ”

หญิงสาวเอ่ยยิ้ม ๆ แล้วจึงเลื่อนเก้าอี้ไม่มานั่งข้างแม่ของเธอ

“เรื่องของใครกันหรือ”

“ลองทายสิคะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่สายตากลับ
แพรวพราวเหมือนกำลังบอกใบ้ไปในที่

“คงไม่ใช่เรื่องของแม่หรอกนะ”

“ก็...” หญิงสาวชะงักไปเพียงครู่ก่อนจะตอบยิ้ม ๆ ว่า “ไม่บอก
ดีกว่าค่ะ ไร่รอเจ้าตัวยุ่งตื่นมาแล้วให้ฟังแล้วกันนะคะ”

ทันทีที่ได้ยินคำตอบ คนเป็นแม่ก็ได้แต่ส่ายหน้าระอาก่อนจะ
หัวเราะเบา ๆ ที่ลูกสาวคนเดียวของตนยังคงเล่นเป็นเด็กอยู่เสมอ
แม้ว่าอายุจะใกล้สามสิบแล้วก็ตาม

“ถ้าให้เจ้าตัวยุ่งเล่า ก็คงต้องนั่งฟังกันทั้งวันแล้วละ”

เท่านั้น เสียงหัวเราะของสองสาวต่างวัยก็ดังสอดประสานไป
กับเสียงหรีดหึ่งเรไรในยามค่ำ ท่ามกลางสายฝนที่ยังคงโปรยปราย
และสายลมอ่อน ๆ ที่พัดพาความเย็นมาโอบล้อมรอบกายของทั้งสอง
ไว้จนชื่นฉ่ำและสุขหัวใจ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ศศพร แก้วผักแว่น (แพรว)

เกิดวันที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดทองธรรม

กำลังจะกำลังสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชารรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ฉันคือเด็กหญิงคนหนึ่งที่เคยโตมากับพี่ชายผู้มีร่างกายไม่สมบูรณ์ แต่ความไม่สมบูรณ์นี้ไม่ได้ทำให้หัวใจที่งดงามของพี่ลดน้อยลงเลย ฉันถึงได้เข้าใจและเรียนรู้ว่า

“ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับร่างกายที่ครบ ๓๒ ประการ

แต่หัวใจต่างหากที่จะบอกได้ว่าเราเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์หรือไม่”

**“ความพิการที่เหมือนจะทำให้ชีวิตพลิกผันนี้
กลับทำให้เธอได้พบโลกใหม่ที่สวยงามกว่าเดิม”**

“หลังฝนโปรย” เรื่องราวชีวิตของเด็กหญิงคนหนึ่ง que เปลี่ยนไปเพราะต้องกลายเป็นเด็กพิการในชั่วข้ามคืน สิ่งนี้ทำให้เธอเอาแต่มองโลกในแง่ร้าย และปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก จนกระทั่งวันหนึ่ง que เธอได้ย้ายกลับมาอยู่บ้านเกิดที่ต่างจังหวัด และได้พบกับลูกพี่ลูกน้องที่รู้สึกไม่ชอบหน้าตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ แต่ไป ๆ มา ๆ เขากลับกลายเป็นคนที่ค่อย ๆ พาเธอออกไปสู่โลกกว้าง และเรียนรู้อะไรมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความรักความเข้าใจในครอบครัว มิตรภาพระหว่างเพื่อน หรือการใช้ชีวิต ...และนี่ก็คือจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงในชีวิตเด็กหญิงอีกครั้ง

